Mission of the Church

(English & Malayalam)

Mission of the Church

(Articles)

By

Dr. Paulos Mar Gregorios

Compiled by: Fr. Dr. T. P. Elias

Published by Joice Thottackad on behalf of **Gregory of India Study Centre** for the glory of God and for the benefit of humankind.

Distributors	:	**Sophia Books** II nd Floor, Kandathil Building Thirunakkara, Kottayam - 686001
Cover	:	Icon of Holy Trinity
First Edition	:	August 9, 2009
Cover Design, Typesetting & Printing	:	Sophia Print House, Kottayam Ph: 3255054, 99471 20697

Mission of the Church

Dr. Paulos Mar Gregorios

Compiled by

Fr. Dr. T. P. Elias

Gregory of India Study Centre
Kottayam

Preface

It is a real privilege for me to write the preface of the book titled "Mission of the Church", dealing the life and teachings of the Late His Grace Metropolitan Dr. Paulos Mar Gregorios of Malankara (Indian) Orthodox Syrian Church, as His Grace is my guide, mentor and an ideal role model. From the day I sought admission in Orthodox Theological Seminary, Kottayam, where he was serving as the Principal in those days, I had been blessed to enjoy his overwhelming love, care and affection. Not only that, I got ample of chances to witness the depth and width of his unique wisdom on all subjects and topics available for human consideration. He had been well renowned across the globe, among people of various nationalities, faith, color, creed and walks of life as a thinker, writer, theologian, philosopher and great scholar He had been so unique in his thoughts, deeds and words, but still he maintained a very harmonious relationship with all people especially of low profile and means all over the world. Though he was a great scholar, he had no reservations or any sort of prejudices in dealing with people as well as organizations of various natures. He had a great and appreciable mind of love and care, especially for the poor and downtrodden in all the societies.

During the days when he was a layman till being a Metropolitan, he was so keen in keeping up his personal link with God Almighty in a very marvelous style and manner. He maintained a unique type of relationship with his creator as well as his fellow beings. When he served as the Private Secretary to H.H. Haily Sellasi, the then Emperor of Ethiopia, General Secretary of MGOCSM, the General Secretary and President of World Christian Council (WCC) Principal of Orthodox Theological Seminary and the First Metropolitan of the Diocese of Delhi of the Church, he was particular in discharging the assignments in a very super manner with the highest appreciations of one and all around. While holding these positions as well as many others, he felt always proud in being a true Christian and above all, a

blessed son of Indian Orthodox Church, one of the ancient Churches in the entire Christendom.

His Grace has authored a number of precious books, which are considered as treasures of wisdom by scholars and world leaders, both in the west and East. Mar Gregorios has earned a high position in the international world of thoughts and philosophy through his durable as well as reputed books and numberless enduring articles in the contemporary publications in different languages. The Institution which took birth as a result of His Grace's social commitment and desire to care the poor is known as Parimala Mar Gregorios Memorial Charitable Trust, Thalacode. Now it has grown as a large institution providing not only shelter, food, education to many deserving ones, but also rendering facilities for higher industrial training in Mar Gregorios Industrial Training Centre, advanced technical studies at Mar Gregorios Welding Technology Centre as well as the steady and ample spiritual growth at Mar Gregorios Chapel through regular prayers and meditations. I do praise Lord Almighty in enabling me to discharge the assignments as the President of PMGMC Trust, Thalacode, after the demise of Dr. Paulos Mar Gregorios Metropolitan.

The book "Mission of the Church" is a compilation of four parts. The first part holds the 'Tribute to the World Citizen' as well as three articles of Late Lamented Mar Gregorios in English, the second part holds eight articles in Malayalam, authored by the venerable Metropolitan Dr. Mar Gregorios, the third part holds a Litany for peace composed by Dr. Mar Gregorios and the fourth part holds opinions of four eminent personalities on the life and vision of Dr. Mar Gregorios. In fact it is a noble and novel idea to introduce these to one and all who have never read them.

The articles in English starts with the 'Ministry of the Church – two ways of understanding it' Dr. Mar Gregorios confirms that the divisions among Christians are due to doctrinal disagreement largely around to the nature of Christ, the sacramental mysteries of the Church and Ministry of the Church. In the article 'What is Prayer? Why pray? How pray' His Grace establishes that prayer is as essential as breathing and teaches the world how to pray and elaborates why to

www.malankaraorthodox.tv

pray. In 'Pray for the dead? Why ask the departed saints to pray for us, His Grace justifies and defends the ancient and long standing faith of all Holy Apostolic Churches, including our Holy Church.

In the Malayalam article, "Private prayers and common worship" His Grace emphatically establishes that we cannot separate prayers privately. We often pray to God who has redeemed us from sins. When we all have received baptism, we all are one in Lord Jesus. For a faithful, he or she cannot stay away from God. And hence our common prayers as well as private prayers are of equal importance and they are inseparable. In "Saints of Orthodox Churches and St. Gregorios of Parumala", he gives a very good explanation about the manner in which a Saint is canonized. Dr. Paulos Mar Gregorios finds three qualities in St. Gregorios (Paumala Thirumeni) viz. 1) The Saint was a man of continuous prayer 2) The Saint was a great Master 3) the Saint was an ideal Shepherd.

In "Matrimony and Married life" His Grace quotes Hebrews 13:4, and states that there is nothing wrong to honor the married life, though the marriage and wedded life are only for this world. In the world to come, we all will be like angels. Married life is also a divine call as the call to the monastic life. The Holy Church cannot exist without the presence of the faithful who adopt both calls. In "Priesthood, its base and its sign" His Grace gives us a reasonable teaching about the details of the Priesthood. He is giving a better explanation for the priesthood of the entire faithful and its difference with the ordained priests. In the Holy Eucharist, Lord Jesus Himself is the celebrant and the entire faithful participates in it and hence they all are members of the royal priesthood family. At the same time the Episcopa celebrates the Holy Eucharist, in the place of Christ and if the Episcopa could not be there in a particular Church, he designates a priest in his place.

In "Holy Confession in tradition" His Grace introduces the right of the Church, the Apostolic tradition, the terms used for the Sacrament, confession to the Priest, and the tradition of the Holy church. In "Child baptism in the Christian faith" Dr. Paulos Mar Gregorios submits ample of evidences from the Holy Scriptures and the traditions to establish that the child baptism is the right procedure.

www.malankaraorthodox.tv

He has succeeded in breaking all spear pins against the holy tradition of the child baptism. In 'Church and the Ladies', His Grace is trying to find an answer to the frequently presented allegation that the Holy Church is ignoring the ladies in the everyday functioning of the Church. In "Is adoration of the holy Cross idol worship" His Grace tells about the significance of the Holy cross and the beginning of the adoration, strongly advocates that the adoration of the Holy Cross is not at idol worship. He differentiates the Worship which is often offered to the Father, Son and the Holy Spirit, one True God and adoration is often granted to His throne the Altar as well as the Holy Cross.

In the fourth part of the book, Mr. P. Govinda Pillai, an authority and creative critic of modern Malayalam literature, great thinker and philosopher examines the theological bases of Mar Gregorios in the Humanism and Socialism. His Grace Metropolitan Job Mar Philoxenos of Delhi Diocese, the successor of Mar Gregorios as the Diocesan Metropolitan, opens his mind and expresses his ideas about his predecessor in "Mar Gregorios, as I know him". His Grace Metropolitan Dr. Mathews Mar Themothios, of UK, Europe and Africa Diocese examines the Gregorian perspective of Human freedom impartially and states his well thought conclusion. Dr. Cherian Eapen, renowned scholar, writer and author, examines the life and visions of Mar Gregorios and tells us "I have no qualification to untie his shoes." The Tribute of Mr. Jose Kurian Puliyeril is good enough for the readers to get an instant and average awareness of Metropolitan, Dr. Paulos Mar Gregorios and his gesture is highly appreciated.

This book is published by Gregory of India study centre as an attempt to keep up the memory of the Church Father ever memorable. I do appreciate the novel idea of all behind this publication, especially Rev. Fr Dr. T.P.Elias, who toiled a lot for the co-ordination and total compilation of the book, Mr. Joice Thottackad, who has already sacrificed a lot of time and energy for the research and attempt to bring light to the precious writings and documents of Mar Gregorios and had been instrumental for this book's publication.

The office bearers of the PMGMC Trust have succeeded in occupying 26 cents of land at a prime location in Thripunithura, (On

www.malankaraorthodox.tv

the Air Port - Sea Port High way) to construct an International Centre to retain the blessed memory of His Grace Metropolitan Dr. Mar Gregorios . I have immense pleasure to announce that the PMGMC Trust have planned to start an Old age home as well as a Centre as a monument of all the departed clergy and lay leaders who had joined hands with His Grace Mar Gregorios for the activities of PMGMC Trust. These are planned as an attempt to uphold the blessed memory of Dr. Paulos Mar Gregorios, in the years to come. It is doubtless that His Grace Metropolitan Dr. Paulos Mar Gregorios was a precious gift of God for the entire humanity and in particular for the faithful of His Grace's Mother Church. Let us praise God for the benevolent gift. Let me pay my humble but sincere homage to the sacred memory of our Church Father. I do appreciate the intention of the publishers in bringing out this book and with immense pleasure, I do present this book to all and wish wide publicity for this book in India and abroad. May more and more people get benefited and enriched in wisdom after going through the contents of the book. Let us pray for His Grace's soul's rest in peace and seek H.G's continued intercession for all of us.

Metropolitan Geevarghese Coorilos
(Diocese of Mumbai)
President, PMGMC Trust,
Thalacode, Ernakulam.

23 July 2009

www.malankaraorthodox.tv

Metropolitan Dr. Paulos Mar Gregorios: an ever memorable Philanthropist

His Grace Metropolitan Dr. Paulos Mar Gregorios, well known and well recognized as a human being of international recognition who transcended East-West and North-South global boundaries and all levels of the society. His Grace could send his mind even into the farthest corners of the universe to care and love the down trodden irrespective of caste, creed and color. He cared deeply about the reality of daily life of those people and argued their cases at all levels wherever applicable. His care was so deep, and the sincerity for the same was so wide. His Grace has gifted his personal savings for the Boys home wide his last will duly registered on 1st April 1993 in which it is said that “All the funds in my personal bank accounts in Delhi, including those in Citi Bank, State Bank of India, as well as the proceeds of any investment certificates, fixed deposits in individual companies and so on, shall be collected by Delhi Orthodox Diocesan Council and paid to the PMGMC Trust Thalacode to be utilized by that Trust for acquiring additional landed property and for developing the St. Mary’s Boys’ Home in Thalacode”.

For instance, Metropolitan was moved by the sufferings of innocents of the society. In fact He was taking over St. Mary’s Boys’ Home at Thalacode in 1976 from Very. Rev. O.C. Kuriakose Cor-Episcopa, who initially started it. Metropolitan founded a charitable Trust consisting of people from various walks of life for the daily functioning of the Boys Home. Thus Parimala Mar Gregorios Charitable Trust, Thalacode, Mulanthuruthy, Ernakulam, Kerala, India came into existence. Now the President is His Grace Metropolitan Gheevarghese Mar Coorilos, Diocese of Mumbai. Rev.Fr. K.T.Philip serves as the Director-cum-correspondent.

www.malankaraorthodox.tv

The Boys' Home takes cares of children providing food, shelter, clothing, education and above all mould them in becoming useful citizens of tomorrow. At Boys' Home the trust lays emphasis on the overall development of children. The essence is a life from neglect to recognition.

Some of the children who have come out from the portals of the Boys' Home are well placed Engineers, Doctors and leaders in various fields of life, both in India and abroad. Many of them visit the Boys' Home whenever possible and extend their timely helps for the daily needs of the Boys Home. The gestures are in fact a magnanimous and ideal response for the care they enjoyed while they were in.

For this noble venture, Metropolitan succeeded in getting support and help from generous people like Dr. Cherian Eapen, President Roy International Children's Foundation INC. etc. Now he serves as one of the Vice Presidents of the Trust.

The Trust under the leadership of Metropolitan Dr. Mar Gregorios assumed more productive dimensions for the Boys' Home. One among them is Mar Gregorios Industrial Training Centre affiliated to NCVT, Govt. of India which offers training for various trades such as Electrician, Fitter, and Draftsman Civil & Mechanical, Plumber, AutoCAD and Computer. This educational and vocational training institute has shaped thousands of technicians who have succeeded as bread winners of their families since 1979.

For promoting women's welfare, a society was formed coordinating working arrangements of assembling their products with nearby MNC and State Level Companies such as M/s. Keltron, M/s. Guardian Controls, M/s. GBM and M/s. Vigil. Later a new venture, Paulose Mar Gregorios Techno -link did assembling of connectors for M/s. Framatome Connectors OEN Ltd. This project helped a lot in eradicating poverty and unemployment problems from the village homes to some extent.

Committed services of the Trust were carried out efficiently when and where Dr. Paulose Mar Gregoiros served as the President for more than two decades. It has paved the way for path-breaking changes among the beneficiaries of the Boys' Home and the society

www.malankaraorthodox.tv

at large. After the demise of the founder President of the Trust, the new president Metropolitan Geevarghese Mar Coorilose treads the path of our founder President Metropolitan Paulos Mar Gregorios profusely. The trust is indebted for his unstained efforts and guidance. With his able leadership, we were able to construct "Dr. Paulos Mar Gregorios Bhavan" for the accommodation of the inmates as well as convenient rooms for our distinguished guests, who are the friends of Metropolitan Dr. Paulose Mar Gregorios and the well-wishers of St. Mary's Boys' Home for their comfortable stay on their visits.

After the demise of this Philanthropist many voluntary organizations, individuals came forward to make sweaty remembrance of this Holy Father in different ways.

PMGMC Trust has planned to erect an old age home as well a centre as a monument of all the co-workers of Dr. Paulos Mar Gregorios for the activities of the PMGMC Trust. The office bearers of the Trust have succeeded in purchasing twenty six cents of land in a prime location at Tripunithura; the birth place of late lamented Mar Gregorios, to erect a multistoried building as an International Centre and to dedicate the same to retain the blessed memory of Dr. Paulos Mar Gregorios for ever and ever.

In this connection 'Gregory of India Study Centre' has set apart to publish a book named "Mission of the Church" which is a compilation of articles both in English and Malayalam authored by His Grace Mar Gregorios, as well as opinions of four eminent personalities on the life and vision of Mar Gregorios. A Litany for peace composed by Mar Gregorios is also added in the book. A tribute to Dr. Mar Gregorios by one of the beloved disciples of His Grace, Mr. Jose Kurian Puliyeril, of St. Gregorios Orthodox Society, Kottayam is added in the initial pages of the book. Thanks to Mr. Joice Thottakkad, of Gregory of India Study Centre is beyond words, who helped in the publication of this book. Heartfelt thanks to one and all who were instrumental in the publication of this book are expressed herewith.

Fr. Dr. T. P. Elias

Aug. 9, 2009 Treasurer, PMGMC Trust.

www.malankaraorthodox.tv

Tribute to a Prominent and Renowned World Citizen

(His Grace Metropolitan Dr. Paulos Mar Gregorios)

Metropolitan Dr. Paulos Mar Gregorios was born to Mr. T.P Paily and Mrs. Eli, Thadickal house, Thripunithura, Ernakulam, Kerala on 9th Aug 1922. The new born was named Paul, who had four brothers. Mr. T.P. Paily was a primary teacher earning a very low income but all his children were given essential education. Paul had his school education at Government Boys High School, Thripunithura and in the School records he was T. Paul Varghese. He was good in studies and always stood first in the examinations. He was considered as the best student of the School in academics. Paul passed the Matriculation exam in first class in 1937. Though he was qualified for his higher studies with scholarship, he obeyed his father's desire to look for a means to support the financial condition of the family. He used to visit the Public Library in his locality and read all books available there.

In his young age, Paul Varghese had very little dreams and desires. He had a special concern about his father, who was struggling to meet the day to day expenses of the family, especially when his mother fell ill and the treatment caused additional expenses. Paul used to shed tears in private and beseech to God Almighty to show God's will and way. He had strong and staunch faith in the providence of God Almighty. It was the beginning of the mystic experience in his life throughout. He was regular and interested for the Sunday school classes. The Holy Bible, presented to him by his mother served to provide consolations while meditating. In the childhood itself he was attracted to the priestly life. At the same time he longed sincerely to serve the poor and needy in his future. He took up a job as a freelance journalist in 1937 and continued the same till 1942. In 1942 he appeared the civil service exam and qualified himself for an appointment in Post and Telegraph Dept. He continued the job for five years and in

www.malankaraorthodox.tv

the mean time he was promoted as a Post Master. Only because of his affair for the oppressed, suppressed and exploited, he became active in the trade union activities and had held the position of Secretary of P & T employees union (Kochi Circle).

During those days Paul got a chance to meet Dr. R.N. Thomson, Director of Provincial Schools, Imperial Ethiopian Government, who had reached Kochi to recruit few teachers. As Paul Varghese could impress the foreigner with his talents, wisdom and proficiency, he got appointment as a teacher, even though he was not a graduate at that time. Hence he reached Ethiopia in November 1947. When he worked as a teacher from 1947 till 1950, he learned the local language 'Amharic' and became a veteran in the language. As a result he was appointed as the Chairman of Elementary Amharic language and later as the chairman of Haily Sellasi Secondary Schools in Addis Ababa. He prepared a grammar book for the language and still the same is honored as authentic. Once he got a chance to make a public address in the presence of Emperor Haily Selassi in fluent and impressive Amharic language. And the Emperor appointed Paul Varghese as his Personal Advisor. Sooner Paul Varghese gained the trust, faith and friendship of the Emperor. Though the Emperor offered citizenship and highest position in his personal staff, it was not acceptable to Paul Varghese, as he had realized his vocation to serve the Church of God.

From 1950 to 53 he spent time in USA, gaining degrees and Post Graduate certificates, in different subjects especially in Theology, Philosophy etc, from different Universities. When he returned to Kerala, he was appointed as the Bursar of the Fellowship House, Alwaye. Later he joined the faculty of Orthodox Theological Seminary, at Kottayam. In the meantime he was appointed as the General Secretary of Syrian Christian Student Movement and the current name MGOCSM, was accepted during those days. During 1955 and 1956 he had served as the associate Secretary of SCM, an ecumenical student's organization. Paul Varghese got one more chance to go to Ethiopia in 1956. When H.H. Haily Selassi visited Kerala, he was once again appointed as a member of the Royal Personal staff in a high position. Due to his desire to serve the Holy Church, he came back to Kerala in 1958.

www.malankaraorthodox.tv

Paul Varghese was much worried over the factional fights in the Church. But as and when the perfect peace was re-established all over the Church in 1958, his personal joy knew no bounds. So he confirmed his vocation firmly and accepted the ordination as Deacon at Kuruppampadi Church in 1959. On 2nd November 1961 he was ordained as priest named Rev. Fr. Paul Varghese. He left for Yale and Oxford Universities for his higher studies especially in the theology advocated and practiced by the great Capadocian Fathers, St. Basil the Great, St. Gregory of Nyssa, and St. Gregory of Nazianzen. When Fr. Paul Varghese was a Research Fellow at Oxford, he could serve as the General Secretary of WCC, Member of the Central Committee, Executive Committee, and Commission of Faith and Order of WCC. In addition to all these, he was the leader of the WCC delegations to UNESCO in 1966. He was the leader of WCC delegations to heads of African states in 1968, the leader of WCC delegation to UN Gen Assembly on disarmament in ’83 and ’88, as well as leader of various delegations to many countries in the west and east. He was a leader and guide of so many international organizations like joint working group WCC and RC Church, Oriental Orthodox Church unofficial conversations in many years, etc. He was the member of Senates of various Universities in India and abroad at the same time.

In 1967 he took up the charge of the Principal, Orthodox Theological Seminary, Kottayam. His continuous efforts and farsightedness enabled the Seminary for its growth as full-fledged institution with modern amenities and facilities. The Sophia centre, Orthodox Church Archives, Divya Bhodhanam (Divine instructions for the Laity) Refresher courses for Priests, Publication of books on faith etc are the fruits of his long cherished dreams.

In Feb ’75, Fr. Paul Varghese along with four other prominent priests of the Church were elevated as Rambans (Monks) at St. Mary’s Cathedral, Puthencavu and on the next day they five were consecrated as Metropolitans at St. Mary’s Orthodox Church Niranam. He was named His Grace Metropolitan. Paulos Mar Gregorios. His Grace took charge as the first Metropolitan of Delhi Diocese on 11th Jul ’75. From the very first day His Grace did his best to spread the brightness, beauty of the visions and the ancient

www.malankaraorthodox.tv

culture of the Holy Church in the capital city of India. Within a short span of time, he could erect a Head Quarters for the Church in the city, named Orthodox Church Centre in a very attractive and prominent place. He had a soft mind to one and all. He had respect to the political party activists, philosophers, social leaders and all such had considered him as a friend. He had friends and well wishers, young and old, from all walks of life in the national as well as international levels, irrespective of caste, creed, and color. Those who were in high positions of political, social and religious fields, used to consult him for the solution of many of the critical problems faced by them. He was good enough to advise the ones in top administrative cadres in the public and private sectors to take proper and wise decisions.

When he was elected as the President of WCC, he could shine well as a good administrator and an angel of peace and fraternity. The services rendered by him for the world peace and for the development of the third world countries are always appreciated by all. He had great concern for the high values of secularism. He had seen the religion through the brightness of love to humanity. He stood for the mutual recognition and mutual respect among all the world religions. His ideas formed from the prophetic farsightedness have showered energy to the world in the form of intelligence and wisdom. He had favored all the progressive movements across the globe. He always felt proud to be a Keralite/Malayalee and he served well as a messenger of peace, love and care to the humanity. He always preferred free analysis and free thinking, while in debates, seminars, dialogues and discussions with individuals or groups. He was a guide for all the justice seekers. His books and articles in various languages were good enough to support this cause. He had traveled a lot across the globe to popularize the need for a unique system of justice and peace.

He was brave enough to be a critic of the drawbacks of the western thoughts, philosophy, theology and visions and he always upheld the greatness in the eastern thoughts and visions. Through his books, writings and lectures, he could introduce the richness of the Eastern Spirituality to the west and westerners. The opinion appeared in the New York Times on his book "Enlightenment East and West"

www.malankaraorthodox.tv

itself is enough to prove it. He had convened so many conferences to find solutions for the social and political problems in the third world countries. He was in the forefront for the liberation of the undeveloped countries and the suppressed mankind.

He had cared the growth and development of the entire Church. For some time he has served as the Deputy Chairman of Kolencherry Medical Mission. He had a wonderful aptitude to learn foreign languages. The proficiency in various foreign languages helped him to win the hearts of listeners and readers. He was a giant in the wisdom of Theology, Marxism, Nuclear Physics, Genetics, Engineering and Philosophical subjects. The Rationalists, Logicians, Atheists and those who oppose religions have respected and are still honoring his ideas and teachings. He made the literal meaning of his name 'Gregorios' meaningful. (Literally it means one who is awake)

He has written about 30 books in English, and a few books in French and German, and about ten books in Malayalam. There are translations of his books in many foreign languages.

Biographical references of His Grace could be traced in the following:

Dictionary of International Biography
International Who's who
Who's who in America
National register of Prominent Americans and
international notables
Who's who in Switzerland
Who's who in Fareast
World who's who
India who's who
Kerala who's who
International who's who of intellectuals
International Authors and writers who's who
Dictionary of International community service men
of Achievement
Men of Achievement
Men and women of distinction
International directory of Distinguished Scholarship

www.malankaraorthodox.tv

Five thousand Personalities of the world
The international book of Humor
International directory of distinguished Leadership
Who's who in Religion
Five hundred Leaders of influence

His Grace is the recipient of the following Honors, Prizes, and Awards.

- Doctor of Theology (Honoris cais) Leningrad Theological Academy, USSR.
- Dr. Theol (h.c) :Lutheran Theological Academy, Budapest, Hungary
- Dr. Theol (h.c) Jan Hus Faculty Prague, Czechoslovakia
- Hall of Fame Award for Extra Ordinary Service in peace and Human unity, USA.
- Order of St. Vladimir USSR
- Order of St. Serguis, First Rank USSR
- Order of St. Mary Magdeline Poland
- Order of Bishop Fransiszek Hodur, First class, Poland
- Man of the Year Award Biographical Institute, 1990, USA
- Golden Academy award for life time Achievement ABA USA, 1991
- Acharya Award India 1992
- Otto Nuschike Prize for Peace, Germany 1988
- Soviet Land Nehru Award, India 1988
- The International Biographical Roll of Honor for distinguished service to world unity and understanding among Religions, USA
- The Distinguished Leadership Award for Extra Ordinary service to Peace and Human Unity, USA
- Bhai Param Vir Singh International Award, India, 1990
- Distinguished Alumnus Award, Princeton Theological Seminary, UAE, 1992
- Oskar Pifister Award American Psychiatric Association, USA 1992
- Culture for Service Award, Goshen College USA 1992

His Grace had a number of Scholars and thinkers as friends in Islam, Hinduism and Buddhism as well as in all other world religions.

www.malankaraorthodox.tv

When there were dialogues between Muslims all over the world, His Grace was there as a leader of the Christian side. Like wise he had been a leader of Christians when dialogues were there with all other religions. The great leaders of each religion who got a chance at least once in their lives to meet him do remember the greatness and glory of this unique leader of Christianity. The Parishes and Congregations in UAE are attached to the Diocese of Delhi. And whenever His Grace visited either one of these parishes, our people got a chance to witness the great concern and respects to their beloved Metropolitan from the Muslim leaders of the Islamic world.

His mastery over different languages enabled him to mesmerize the minds of his listeners as well as readers of various parts of the world. His Grace's mastery over modern western and eastern visions of Christianity, Hinduism, Buddhism, Islam, vision of modern science and technology, Politics of various countries, co-habitations of cultures varying in nature, phenomenon like Marxism, wealth distribution, educational system etc, was a miraculous experience for many who watched them closely. So it was quite easy for His Grace Mar Gregorios to moderate meetings and seminars held individually and jointly by world famous scientists, scholars, thinkers and philosophers on several occasions and venues. Dr. Paulos Mar Gregorios was a veteran of the knowledge in humanities, science and religion. He used to uphold the freedom of mankind in a quite distinguished way and style. In one of his books he wrote "man is not only the image of God, but also he recapitulates in himself the cosmos being a micro cosmos." In his version the man has been created and made settled in the world to care, love and transform the universe to its perfection and not at all for the destruction of what is there in the nature.

Being an architect of Ecumenism, he was in the forefront of the leaders who had struggled for the unity and understanding among different religions as well as Christian denominations in India and abroad. There was a time when western Theologians and Church leaders knew the Indian Orthodox Church as the mother Church of HG Dr. Mar Gregorios.

Dr. Mar Gregorios, often revered as 'a world citizen' by many in India and abroad alike, always had a great desire to implement his personal thirst to help the poor, orphans, destitute and downtrodden

www.malankaraorthodox.tv

and his care and ardent love to serve the poor enabled him to establish the St. Mary's boys home, at Thalakode, Ernakulam District under a Trust named after the first canonized saint of the Church. It is known as Parimala Mar Gregorios memorial charitable Trust...It is a fact that the institution has grown fast not only as a Boys home catering the needs of food, shelter and education, but also as a centre of higher education and vocational training in many fields for poor and the needy.

Though His Grace had a partial stroke on his right side while being at Germany, he used to be as energetic and smart in his routines moving here and there on the wheel chair. He was so particular to appear before public in perfect pleasant face and appearance, though he had physical pains or discomforts. He found more time to write more articles and letters. He was so particular to reply the personal mails in hundreds then and there. On the days prior to 24th November 1996, he was so energetic. He had plans for the days to come. On 24th November 1966, his soul left for the heavenly abode. Though he was rushed to the Bathra Hospital near the Orthodox Centre upon noticing some sort of discomfort for His Grace, the attempts to retain the life failed unfortunately.

The mortal remains was carried in a decorated chariot and was taken for the "Nagari Kanikkal" a routine honor for the departed Bishops and Priests through the streets of New Delhi and after the payment of homage in the Capital city and Churches there, the mortal remains were carried in a special fight to Kochi. From Kochi it was carried to Kottayam Orthodox Theological Seminary in another decorated chariot. On the way from Kochi to Kottayam Seminary, people of all walks of life and faith crowded on both sides of the street to pay their last homage to the world citizen. Many faithful followed the chariot in their cars as procession. When the mortal remains were taken to the crypt by the priests, others sang the hymn:

"Leaving the perished world,
attained the eternal life…"

When the mortal remains of Mar Gregorios was kept in the crypt after the completion of the prayers His Holiness the Catholicos, H.B, the Catholicose Designate, other Bishops and Priests poured incense

www.malankaraorthodox.tv

in to the crypt covering the body of the great lover of mankind from the sight of the world for ever and ever. The name of whom was the burning torch of world peace and love for humanity was transformed as a memory. All who were there prayed: “Lord grant him a place in your right side, in the laps of Abraham, Isaac and Jacob’. Let us continue our prayers for the great asset of the Church and seek His Grace’s continued intercession for us all.

Immediately after the demise of His Grace Metropolitan Dr. Paulos Mar Gregorios, His Grace Metropolitan Geevarghese Mar Coorilos, resumed the duties and responsibilities of the President of PMGMC Trust as per the decision of the Holy Synod of the Church. A two storied building complex having rooms for accommodation of the inmates, visitors, officials, dining rooms, kitchen etc has been erected and named “Paulos Mar Gregorios Bhavan”, a sacred monument for the long standing memory of the founder President. The enthusiasm and hard work rendered by the current President and other office bearers of PMGMC Trust in contacting their personal friends as well as well wishers of the Boys Home for the needed fund collection and support is really praise worthy. Recently the office bearers of PMGMC Trust have succeeded in purchasing 26 cents of land in a prime location in Tripunithura, the birthplace of late lamented Mar Gregorios, to erect a multistoried building as an international center and to dedicate the same to retain the blessed memory of the prominent world citizen, for ever and ever.

For and on behalf of all who loved His Grace and all who retained a bright memory of the Great Church Father, may I offer humble homage before the shining and glittering memory. Let it be a true tribute to the great world citizen, who shined as the brightest Star of the East.

Jose Kurian Puliyeril
Senior Advisor,
St. Gregorios Orthodox Society

Kottayam.
23rd Jul 09

www.malankaraorthodox.tv

ഉള്ളടക്കം

Preface Geevarghese Mar Coorilos 5

An ever memorable Philanthropist
Fr. Dr. T. P. Elias 10

Tribute to a Prominent and Renowned World Citizen
Jose Kurian Puliyeril 13

Part 1: English Articles

1. The Ministry of the Church 24
2. What is Prayer? Why Pray? How Pray? 33
3. Why pray for the dead? 41

Part 2: Malayalam Articles

1. വ്യക്തിപരമായ പ്രാർത്ഥനയും പൊതുവായ ആരാധനയും 51
2. ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളിലെ പരിശുദ്ധന്മാരും പരുമല തിരുമേനിയും 71
3. വിവാഹവും കുടുംബജീവിതവും 77
4. പൗരോഹിത്യം അതിന്റെ രൂപവും അടിസ്ഥാനവും 80
5. വി. കുമ്പസാരം പാരമ്പര്യത്തിൽ 85
6. സഭയും സ്ത്രീകളും 93
7. ശിശുസ്നാനം ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിൽ 107
8. സ്ലീബാ വന്ദനവ് വിഗ്രഹാരാധനയോ? 119

Part 3: Prayers

1. Litany for Peace 124

Part 4: Life and Vision

1. The Theological Bases of Mar Gregorios Humanism and Socialism
P. Govindappilla 129
2. Mar Gregorios As I Know Him
Job Mar Philoxenos 139
3. Human Freedom: A Gregorian Perspective
Dr. Mathews Mar Thimothios 143
4. I have no qualification to untie his shoe lace!
Dr. Cherian Eapen 146

PART 1
English Articles

1

The Ministry of the Church
Two ways of understanding it

One thing has become clear in the course of ecumenical discussion. What now divides Christians is not a difference in the description of the Holy Trinity or of the Incarnation of Jesus Christ. Doctrinal disagreement centres largely around the nature of the church, the sacramental mysteries of the church, and the ministry of the church.

These differences have their source primarily in our understanding of and attitude to reality as a whole. In our time, we who are the product of an educational system shaped by western civilisation, are very much the victims of the Enlightenment. We have learned a particular way of reasoning, based on logical demonstrability and functional usefulness as the most important criteria for argument. The Christian theology shaped by that rationality partakes of all the defects of that way of looking at things.

This way leads to a cleavage in our understanding and thinking. Some of us like to think in terms which can be clearly rational, and seek only that which is functionally efficient and useful. This is a way of thinking inherited from western civilisation through the educational system, and it has important consequences for our culture as for our faith.

The clearest evidence of this victimisation by western civilisation occurs in the area of art. Our perceptions about reality are more deeply expressed in art, music, sculpture and architecture than in our rational discourse. We have today become poor in art and architecture, in music and painting, primarily because, following western civilization, we have put more emphasis on logical discourse and functional utility, and abandoned our own artistic creativity for the sake of

www.malankaraorthodox.tv

a very superficial rationality. This affects our perceptions of God, of the Incarnation, of the Church, and of its ministry and sacraments. We have today a functional understanding of the Church and of its sacraments, primarily in terms of their usefulness understood in rational terms. Our document on the Ministry, which we are discussing today (BEM, Faith & Order Paper III) suffers from the same defect, though it strives hard to state in logical terms some of the classical perceptions about the nature of the Church and her sacramental ministry and mysteries.

The document speaks about the "authority and responsibility" (9) of ministers, but it does also speak of the ministers' presence which "reminds the community of the divine initiative act" (12)x .

A proper treatment of the ministry and the sacramental mysteries should deal with both of these aspects - (a) meaning and (b) function. But (a) should not be in terms of (b) alone.

The document does speak about (a), but since this is not an area where we have a complete consensus, the document is hesitant and ambivalent. The two key paragraphs which describe the meaning and function of the ordained ministry are brief and worth citing here in full:

> 13. The chief responsibility of the ordained ministry is to assemble and build up the body of Christ by proclaiming and teaching the Word of God, by celebrating the sacraments, and by guiding the life of community in its worship, its mission and its caring ministry.
>
> 14. It is especially in the eucharistic celebration that the ordained ministry is the visible focus of the deep and all-embracing communion between Christ and the members of his body. In the celebration of the Eucharist, Christ gathers, teaches and nourishes the Church. It is Christ who invites to the meal and who presides at it. In most churches this presidency is signified and represented by an ordained minister.

The two under-lined words are of crucial significance, for the

www.malankaraorthodox.tv

churches which follow the ancient tradition. The signifying and representative character of the ordained minister is the major disagreement among our churches.

The differences relate to the questions:

(a) What is represented?

(b) How is it represented?

(c) Under what conditions is it represented?

(a) What is represented?

According to the document it is "the presidency" that is signified. Those who adhere to the ancient tradition would say that the "presence of Christ" is signified, not merely as "president", but also as High Priest, as Prophet, as Messiah King and Pastor. We would also say that this presence is signified not only at the Eucharist, but throughout the life of the Church and of the ordained minister within it. But for those churches which do not recognize the Eucharist as participation in Christ's once-for-all sacrifice, the concept of Christ as High Priest, and his sacramental presence in the Eucharist, may not make much sense. In the document's discussion of the Eucharist, the sacrificial character of the Eucharist is recognized, but in terms like the 'great sacrifice of praise' (Eucharist 4), reducing the sacrifice to praise alone. When sacrificial words like 'offer' are used, they refer mainly to praise and prayer, but not to sacrifice as such.

For the ancient tradition, the person of the bishop in the church and in its eucharistic sacrifice signifies more than 'presidency'. He signifies sacramentally the eternal High Priest, Christ Himself, offering his own life (body and blood) to God the Father. The commentary 1:(8) on the Eucharist document refers to the Catholic understanding of the Eucharist as "propitiatory sacrifice" and calls on the churches to "review the old controversies about 'sacrifice' and deepen their understanding of the reasons why other traditions than their own have either used or rejected this term". The document on the Eucharist then goes on to recognize the sacrificial character of the Eucharist in para 10: "In Christ we offer ourselves as a living and holy sacrifice in our daily lives", but it cannot say that we do so primarily in the Eucha-

www.malankaraorthodox.tv

rist, and only derivatively in our daily lives.

This hesitancy in the Eucharist document carries over into the Ministry document. The concepts of sacramental presence and sacrifice are smuggled in, so to speak, in the Eucharist document (see e.g. Eucharist 6), and when it comes to the Ministry document, they almost fade out. As usual, the central idea of sacrifice, not acceptable to the "enlightened", is relegated in the ministry document also, to the commentary. In 2:(17), the commentary says "the priesthood of Christ and the priesthood of the baptized have in their respective ways the function (emphasis added) of sacrifice and intercession. As Christ has offered himself, Christians offer their whole being as 'living sacrifice'."

This is good as far as it goes, except for that lousy word 'function' which has crept in. But it is only in the commentary and not in the main body of the Ministry document which of course means that we have no consensus among the churches on this point.

We return to the question: What is signified in the presence of the ordained minister in the Eucharist and in the life of the Body of Christ? The document says, "this presidency, signified and represented by an ordained Minister, is a sacramental presence of Christ the High Priest, the Perfect Prophet and the Messianic shepherd-King (pastor) in the life of the Church".

What does 'sacramental presence' mean? To that we now turn.

(b) How is it represented?

The mode of Christ's presence in his body has to understood in sacramental terms, and that is why ordination is a sacramental mystery in the ancient tradition.

But the terms ‘sacramental mystery’ and ‘sacramental presence’ are themselves subject to misunderstanding and misuse. ‘Sacramental mystery’ is a concocted term, half Latin, half Greek. In Hebrew Aramaic or Greek, there is no word for sacrament. Sacrament is therefore not a biblical word. In Latin it was a legal term for a pledge, a security deposit of money, a forfeit deposited in court as guarantee of bonafides. It also came to mean a military recruit’s pledge and

www.malankaraorthodox.tv

oath, an oath of allegiance.

The Western Church began using this word to mean signs of Christ's pledge and promise - in the Eucharist, in the Baptism and in other symbolic actions of the Church. It was adopted as equivalent of the Semitic term raze' d' idtha (roze d' idtho if you want the West Syrian pronunciation), which in Greek is tamyskria tes ekklesias, in Malayalam (sabhayude mauilka rahasyangal). But it was assimilated in the western concept to the idea of a pledge or guarantee of a promise, which is the sense in which Luther takes it.

In the ancient tradition, a mysterion is a community participation in the hidden counsels of God, an initiation into the will of God as known in the community; but this is more than just a cognitive unsealing of a hidden secret. It is a transforming experience in which one is assimilated into the Kingdom of God as present on earth, into that company of the holy ones on earth and in the heavens (i.e. beyond the horizon of our senses).

When we then re-adopt the Latin term sacramentum in a phrase like the "sacramental mysteries of the Church", we mean something that makes real the community's transforming participation in the heavenly reality of the Kingdom through earthly experiences like Baptism, Chrismation, Eucharist, Ordination, absolution, marriage, and the anointing of the sick.

It is in relation to a concept like 'sacramental mysteries of the Church' that we use the other term, the "Sacramental Presence of Christ, the High Priest and Good Shepherd in the Church". The episcopal college in the local church, i.e. the bishop with the presbyters and deacons, constitutes a sacramental presence of Christ the High Priest and Good Shepherd in his Church. All members of the body of Christ participate in this priestly and pastoral ministry of Christ; but the ordained episcopal college represents Christ with his apostles and disciples in a special way, a visible, consecrated presence within the Church, through persons specially set apart by special laying on of hands and invocation of the Holy spirit.

It is this mode of presence that constitutes the specificity of the ordained clergy - not just their function, authority and responsibility,

www.malankaraorthodox.tv

but their presence itself. It was a distortion of the real agreement when the ecumenical movement began focussing an ‘Apostolic Succession’ as the central issue. The real debate is about the “ordained episcopal college as sacramental presence of Christ the Good Shepherd in His church".

This mode always transcends the rational, moves into the realm beyond our senses where our rational conceptual framework must fall to pieces if not transcended. This is a fundamental philosophical question - the mode of Christ's presence experienced in trans-rational categories. The BEM document as a whole is plagued by the conflict between its genuine desire to be loyal to the authentic tradition of the Church on the one hand, and the attempt to explain that heritage in the rational-functional categories of the post-Enlightenment western civilisation.

Until the concept of "sacramental mysteries of the Church” is clarified and in relation to that the other term "sacramental presence of Christ" is interpreted, any attempt to explain the ministry in purely rational-functional and missiological terms would be seen by the authentic tradition as woefully inadequate.

(c) Under what conditions?

The conditions under which this sacramental presence can be authentic need to be discussed.

1. First of all, a sacramental Presence, separated from Him of whom it is the presence, loses its authenticity. It is only in sacramental union with Christ that the sacramental presence lives. In this way it is different from sign or symbol.

2. Second, the Sacramental Presence is not a gift of the spirit for the individual bishop, presbyter or deacon, but something given for the Church, for its oikodone or upbuilding. Hence the Sacramental Presence becomes inauthentic when its integral relation to the whole community is broken. It is only in communion with the priesthood of the whole Church and on its foundation that the Sacramental Presence lives. In the Eastern tradition, the anointing of a bishop takes place at the time of his baptism, when he enters into participation in

www.malankaraorthodox.tv

the Priest-Shepherd ministry of Christ. There is no reanointing at the time of ordination. The priesthood of the whole church, in which all baptized-chrismated men, women and children participate, is the foundation and the milieu for the sacramental presence of Christ.

3. Third, the sacramental presence of Christ in the Bishop, Presbyter and Deacon, cannot be exhaustively explained in terms of their functions alone. Their very person, body and mind, soul and spirit, is consecrated to be that presence. There is thus no "retirement" possible. One continues to be that presence so long as one lives. The person of the Bishop, Priest and Deacon is consecrated; not just their function. This is a major point of disagreement between the older traditions and the new rational-functional approach of much modern theology.

The Ministry of Women

The other major element of disagreement relates to the ministry of women in the Church. There is agreement on the following points

* In Christ there is neither male nor female; all are alike members of the Body of Christ and participate in the Priestly-Pastoral ministry of Christ as full members of the Body of Christ. This applies also to all baptized and chrismated children.

* There is nothing in the tradition of the Church, despite the instruction of St. Paul to the Corinthians, that forbids the teaching ministry to women. The tradition does not say that women are not allowed to proclaim the Kingdom or to exercise the ministry of pastorally up-building each other.

* In the long history of the Church, till very recent times, no woman has been consecrated as a bishop. We do not know of many women who were presbyter(s) in local parishes. We know about deaconesses in the Bible as well as in later times.

* When Christ appointed the Twelve, they were all males - possibly because they represented the Patriarchs of Twelve Tribes of the New Israel.

* We know about several apostles who were not of the

www.malankaraorthodox.tv

Twelve- St. Paul, for example, as well as Andronicus and Junias (Rom 16:7) and perhaps James. But we do not know of a woman Apostle, though there must have been several women among those who were eye witnesses to the Resurrection of Christ - including Mary Magdalene (the first witness) and Joanna and Mary (Luke 24:9). We had women prophets (Lk.2:36, Rev.2:20) but no women Apostles of whom we know.

* We know that the arrangement made by the apostles in all the churches which they established was to set up a group of-male elders with a presiding male episkopos. This apostolic pattern has continued for nearly 2000 years without being questioned. For these traditions that put some weight on tradition, this is heavy weight indeed.

Our BEM document seems to take the attitude: "the less said the better" on this issue. The second part of para 18 is very cursory treatment of the question indeed. The commentary on para 18 makes some cryptic allusions to the "nature of humanity and. . .Christology" which are far from clear. The document would have been much more useful if the case had been more adequately presented on both sides.

* * *

Forms of the Ordained Ministry

As for the forms of the Ordained Ministry, the document nostalgically regrets that "there is no single New Testament Pattern", as if the function of the New Testament were to set down patterns for the ordering of the Church. The Apostles set down certain patterns for the Ministry, and the Church has, throughout the centuries, made many changes and adaptations without (except in some cases) abandoning the basic three-fold pattern. The document recommends the three-fold ministry of bishop, presbyter and deacon as "an expression of the unity we seek and also as a means for achieving it" (22), though the pattern "stands evidently in need of reform".

* * *

There are many other areas like Apostolic succession and Ordina-

www.malankaraorthodox.tv

tion as Sacrament, where the document heroically tries to satisfy the Reformed and at the same time to be faithful to the authentic tradition. The success in this regard is commendable, but certainly not total.

There is no dealing with the thorny problem that theologically understood, no person can offer himself or herself as a candidate for the ministry. It is the Spirit and the Community of faith that chooses and calls. In our systems this aspect has become largely nominal.

For one who has laboured long with previous drafts of the Ministry documents this last version marks enormous improvement. As a discussion starter, this is a good document, except for its defects pointed out in the first part of this paper.

x This idea of the Minister as a "Reminder" is expressed, from a very limited point of view, in H.J.M. Nouwen, The Living Reminder, New York, Seabosy, 1977

www.malankaraorthodox.tv

2

What is Prayer? Why Pray? How Pray?

1. What is Prayer?

Prayer is like breathing. Without breathing we cannot live. When we breathe, air enters our lungs, cleanses the blood in our veins by relieving it of the carbon dioxide, and supplying it with oxygen. If I do not breathe for a few minutes I die. When I have hard physical work to do, I need more air than when I am sleeping or sitting in a chair.

Fortunately God has so ordained that we do not die spiritually just because we have failed to pray for sometime. But where there is no prayer sin accumulates and the proper functioning of the spiritual life becomes obstructed. And if you have important spiritual work to do you need more prayer than otherwise. Only those who pray constantly are exercising their spiritual muscles.

Prayer is communion or communication with God -opening ourselves to Him and receiving His love. It is by living consciously in this relationship of love that we can be transformed into the image of God. By prayer we become more like God, more loving, more wise, more powerful, more kind and good.

In prayer we are cleansed of the accumulated impurities of our life and we are supplied with power to live a good, kind and holy life.

Prayer is not a matter of asking God for all kinds of things. Some teen-agers speak to their earthly father only when they need money. We should not become like them in relation to our heavenly Father - going to Him only when we need something. The relationship is valuable in itself, as in all true love. It is not what we get out of it that matters, but the fact that we are in communion with our loving Heavenly Father.

www.malankaraorthodox.tv

2. Why Pray?

Does not God know what we need, even before we ask him? Why does He want us to ask? Does prayer change God's will in any way? Can my prayer change the future that God has already determined?

These are legitimate questions that need to be answered. The Bible says clearly 'your Father knows what you need before you ask Him' (St. Mathew 6:8). But God wants that we know what is good for others as well as for ourselves. God wants that our will should not incline towards evil, but desire the good with deep yearning. Prayer is therefore a way of training the will to desire the good, as well as of turning our wills towards the highest concentration of all good, namely God.

Prayer is thus a way of becoming good by using our freedom to turn towards the good and to will the good. By prayer we become like God. God is good and wills the good. We should also become like God in willing and desiring what is good. By communion with God we also learn to desire the good which God also desires.

God said: 'Let there be light' and there was light. And God saw that the light was good (Gen. 1:3-4). What God willed became reality. We are to become like God. So we must also acquire the capacity to will the good, and it will happen as we desire, when we become more and more like God. Prayer is an expression of our will in desiring the good and realising it. When we are delivered from selfishness, pride, and evil desires, our prayers will become more like the creative Word of God, which merely by saying 'let there be light' can create light.

God has made us partakers of His own divine nature. He has called us to share in God's own glory and excellence (2 Pet. 1:4). When we trust in God and live a life of discipline, prayer, worship, virtue, knowledge, godliness, brotherly affection and love (2 Pet. 1:5-8), we are transformed into God's likeness and share in His divine power. God wants us to have a part in the task of shaping this world through prayer and knowledge and work.

By prayer we do change reality. God has given us that power. But

www.malankaraorthodox.tv

this power is not available to us until we become more godlike. That is why the prayers of the saints are more effective than our own prayer - because they are more god like than we are. If the power to change the world by our will is in the hands of evil men, they will make the world evil. We have to grow in the capacity for prayer by developing the habits of prayer and loving service.

And our prayers should not be selfish. In prayer the first focus is God. The second focus is other people. Only in the third place should we ask things for ourselves. In the Lord's Prayer all the first petitions are focused on God - His name, His kingdom, His will. This is the way our prayer should also be. We pray that God's purposes may be established in the lives of all people, that evil may be banished from the earth, that all men may live together in peace and justice, praising God the centre and source of all good. Even in the prayers that ask for daily food, for forgiveness and for protection from evil, the first person singular (I, me) is not used in the Lord's Prayer. We ask things for us, for all men.

When we all pray with love and faith, without selfishness or pride, our prayer changes things. God has more laws than the laws of physical science. He can make prayer achieve 'miracles' of healing and transformation which cannot be explained by medical science. Our science knows only some of God's laws. Prayer is also subject to certain laws. It is the same power of God which operates in the scientific realm, and in the realm of prayer.

In prayer, we are never alone. Not even alone with God. Especially in group prayer, we commemorate all those who are members of the Body of Christ, for it is as a member of the Body that we pray, and the other members are always with us. This is why we commemorate the Prophets, Apostles, the Blessed Virgin Mary, the Martyrs, the Saints, the great Teachers and all the faithful departed and all the faithful living.

3. How Pray?

Prayer has to be learned. It is like swimming. When you are first thrown into the water, yo may sink. You then may think that the law of gravity is final and cannot be changed. But there are other laws,

www.malankaraorthodox.tv

like those of buoyancy and motion. The mere knowledge of these laws cannot teach you to swim. One jumps in and slowly, by repeated practice, acquires the skills of remaining afloat and of moving on the surface of or under the water. And some people are more skillful swimmers than others, because they have learned the rules and acquired the skills by constant practice.

The first rule in prayer as in swimming, is not to give up just because you do not succeed in the first three or four attempts. Prayer is a spiritual skill to be acquired by constant practice.

The second rule, again as in swimming is to ‘let go’, to let the water support you, to be unanxious and relaxed. In prayer also we have to let ourselves go, relax, trust in God to support you and teach you how to pray.

The third rule is to keep up the practice, even if you do not feel like it, or enjoy it. In the life of prayer, our inherent love of sensual pleasures and our selfish love of laziness and comfort, will interfere to make us reluctant to keep up the practice, finding various excuses for not praying. There is no use saying ‘I don’t feel like praying’ or ‘I do not get anything from it.’ It will take years before you get the habit of prayer and really begin to enjoy it. One must strengthen the will to have control over the laziness of the body and the desires of the flesh if one is to make progress in the art and skill of prayer. There is nothing like regular practice which can teach you to pray.

A fourth rule, closely connected with the third, is: develop the discipline of prayer through fasting and self-control. Man does not become free and good like God until he learns to control his own inner drives and passions. Restraint of hunger and thirst, of anger and jealousy, of sexual passion, of the desire for glory and flattery, of the desire for bodily excitement and for sensual stimulation, and of all inner turbulences which make us do things against our own free will, is a necessary preparation for prayer. As good athletes competing for the Olympic Games go through very rigorous self discipline in order to keep their body, muscles and nerves in good condition, so should the man of prayer keep his body, mind and spirit and good condition and under conscious control.

www.malankaraorthodox.tv

A fifth rule is to use our whole body and even material things in the service of prayer. Prayer is an act of the whole man, body, soul and spirit - not simply an act of the mind. The body can participate in prayer through posture, speech, and acts:

(a) Posture - In our Eastern tradition, the posture for prayer in standing, facing east, with arms uplifted or folded in adoration and worship.

(b) Focus - It is good to have a focal point outside - a cross with two candles on each side, icons or pictures of Christ, of the Blessed Virgin Mother and of the Saints, or even a more elaborate prayer - altar fixed in some part of the house, where the whole family assembles for prayer. Crucifixes, i.e. crosses with the representation of the crucified body of Christ on it, belong to the Western tradition and are not to be encouraged in our tradition. In choosing pictures, it is best to use eastern icons. Pictures with the sacred heart of Christ or of the Virgin Mother are to be avoided, because these belong to a particular period in Latin piety and are not helpful for a balanced spirituality.

(c) Lips and Mouth - The body must pray - not merely the mind. Let your lips and mouth sing the praises of God, even if your mind does not always follow. The act of the lips and mouth is also your act of prayer, even without the concentration. Singing is better than saying your prayers, for in the very music certain human attitudes and aspirations are expressed.

(d) Wandering of the mind - Do not get anxious about the wandering of your mind. When you become aware that your mind is wandering, bring it back by consciously offering your wandering mind also to God. It is part of our confession about ourselves. "This is what I am Lord, distracted and unable to concentrate. I offer myself to Thee as I am. Take my wandering and distracted mind, and heal it by Thy grace." God will forgive you and transform you gradually.

(e) Gestures - Use the gestures of prostration, bowing the head, making the sign of the cross, and giving the kiss of peace. Words are not the only means of expression we have. Folding the hands and

www.malankaraorthodox.tv

bowing is a sign of adoration, and of waiting for a blessing. Lifting up your hands with palms open, can mean petition, penitence, and intercession. Prostration is like Sashtangapranama, the sign of complete surrender and submission, placing yourselves in the hands of God with full trust. Making the sign of the cross is a way of reminding ourselves that we have been saved by the Cross of Christ, in fact crucified with Christ. Keep your three fingers together (thumb, index and middle fingers) to touch the forehead (symbolizing the Trinity, the source of all life and all good) and make a descending motion to the lower side of your chest to signify the descent of the Son of God from heaven to earth for our salvation, then take your fingers from your left arm to your right arm signifying both the horizontal arm of the cross, and the fact that we who were on the left as children of darkness, have now been brought to the right side of God as children of light. Giving the kiss of peace is the symbol of mutual forgiveness and love, and it is a time for us to overcome all feelings of bitterness or anger against members of the family or others outside.

All these signs are part of a language which goes much deeper than words and transforms our sub-conscious minds which words can seldom reach.

A sixth rule is to keep the balance between group prayer and personal prayer. Man is not primarily an individual. It is as a member of the Body of Christ that he has any standing before God. Therefore it is important for us to come into the presence of God regularly as a community - as a family as a youth group, as a local congregation. And a community is composed of all kinds of people, not all of them exactly like you. They have different tastes, different ways of praying, different habits of prayer. I have to join them even sometimes when I think that their way of worship is not what it should be. Without participating in community worship and making the necessary adjustments necessary for joining them, we cannot get rid of our selfishness and pride, and grow to be a real human being.

But community worship is not enough by itself. We need various levels of community with varying degrees of intensity of relationship. The youth group and the family are more intimate communities than the congregation. New forms can be used in these smaller groups

www.malankaraorthodox.tv

which will be difficult or unfamiliar for the congregation as a whole. The prayers in this book are mainly meant for family and group worship, but can also be used for personal prayer in the privacy of your own room at home or in the hostel.

In addition to these forms, however, some other forms of prayer should be mastered for personal use. The most effective and useful of these forms is called ejaculatory prayer. These are one - sentence prayers which one can repeat as many times as necessary, no matter, where or when. You can say them in your mind when you are waiting for a bus; when you are anxious about something; when you are facing temptation, when you feel bored and lonely, while you are lying in bed, comfortable and too lazy to get up; while going to bed and when sleep does not come immediately, and so on.

The following are some of the possible forms of ejaculatory prayer:

1. Lord Jesus Christ, Son of God, be merciful to me a sinner.
2. O God, Thou art my God. I love Thee. I am Thine for ever.
3. Lord, you are my Master and Lord, I give myself to Thee.
4. Lord, keep me in Thy ways, keep me from all evil.
5. Lord, have mercy, Lord, have mercy, Lord have mercy upon me.

You can make up your own forms of prayer, for here the Church lays down no rules for personal prayers. Of these forms above, the first was a favourite with the monks, and is known as the ‘Jesus Prayer.’’ They used to recite it thousands of times in a day as a sort of Mantra. In Mount Athos, the monks trained themselves to say this prayer along with every breath. They would say “Lord Jesus Christ, Son of God” with every inhaling breath, hold the breath in the lungs for a few seconds and then exhale, saying “be merciful to me a sinner.” The idea was that the prayer should become as incessant an action as breathing, that the Lord Jesus Christ should become established in your heart as a deity is in a temple, and that you should constantly be in an attitude of prayer and repentance.

These forms of personal prayer as well as others should be developed. Each child of God has a right to speak to God any time and at

www.malankaraorthodox.tv

all times, using his or her own words. There are no Church rules for personal prayer. It is an act of your personal freedom, and therefore is all the more pleasing to God when you use your own personal intimate language. Personal prayer enriches group prayer; common prayer in the family, group or congregation enriches one's personal prayer; neither should be neglected. The two should balance each other. But the use of extemporary prayer is not to be encouraged in group worship.

A seventh rule is that prayer should be nourished by the reading of the scriptures and meditation. One can discipline one self to read a chapter of scripture every day.

Read aloud or silently. Meditate on the meaning of the passage. Devotional books may be helpful, but may also obscure the meaning of the scripture. Do not worry about whether the reading of scriptures gives you a feeling of devotion or not. Feelings are deceptive. What you need to find out is the answer to the following questions: "What was God saying to the people of that time through this passage? What does God say to me now?"

Systematic reading of the scriptures and memorizing some passages which touch you deeply will be found very helpful as life advances. You will be grateful to God in your middle age that you started reading and memorizing when your mind was still impressionable.

Conclusion

All these rules are to help you to become a praying Christian. Only your own sustained and disciplined practice will make you perfect. But remember one thing. Prayer can never be isolated from the common worship of the Eucharist and from the continuous, active compassionate love for your fellowmen. Let us all pray: "Lord, Teach us to pray. Amen."

(Written for Orthodox young people in India)

www.malankaraorthodox.tv

3

Why pray for the dead? Why ask the departed saints to pray for us?

(The imaginary dialogue between the three intelligent people in our Church continues. This time there are two young ladies also introduced – Mary and Martha)

Paul: The Bible says quite clearly: "There is only one mediator between God and Men, the Man Christ Jesus" (I Timothy 2:5). Why do we then ask the Saints to mediate for us? I don't understand.

Thomas: It is true that many people pray more to St. Mary or St. Gregorios than to Christ. What do you think, John? Can you answer Paul's question?

John: I am not sure that I can. I would like to ask Paul a question. Does he ever ask anybody at all to pray for him?

Mary: I do ask people to pray for me when I am in trouble, or when someone dear to me is sick, or when I need something very badly from God.

Martha: How come? Why can't you pray for yourself?

Mary: I guess I am a very sinful person, and I am not sure that God will always hear my prayer. So I ask somebody who is more religious or pious, like some friends I have, or our Achen to pray for us.

Thomas: Does that mean that you don't pray for yourself, or do you ask somebody in addition to your praying for yourself?

Mary: Of course, I do pray for myself, but my prayers are rather weak. So I need the help of someone who will pray for me.

www.malankaraorthodox.tv

Paul: I see no problem in somebody living praying for me. But how can I be sure that St. Mary or St. Gregorios will hear my request?

John: Oh, so it is only a question whether the Saints are able to hear our requests. If they can hear our requests you see no objection to our asking them in interceding for us?

Paul: I still think that Jesus Christ is the only true mediator between us and God, and that it is taking away from Christ's role as Sole Mediator to ask the departed Saints to pray for us.

Thomas: Paul, I see an inconsistency in your thought. You say it is all right to ask a living Christian to pray for us; but not a departed believer. Well, by asking a living Christian to intercede for you, are you not making that Christian friend another Mediator, taking away from the sole Mediatorship of Christ?

Paul: Yes, but I can see living people praying for each other. In fact the Bible says "Pray for one another" (James 5:16). So that I can see. But why pray to those who are already dead.

Thomas: Paul, would you make clear what your objection is. I don't understand. You say that if you ask a living person to pray for you, you are not violating the sole mediatorship of Christ. Do you think only when you ask a departed saint to pray for you, you violate that sole mediatorship principle?

Paul: I am not sure. I see your point. Somehow I have a prejudice against praying to the Saints. It seems to be almost like idolatry. But where does the Bible say that we should pray to the departed saints?

Mary: There I cannot agree with you Paul. Do you think we should do only those things which the Bible tells us to do? Where does the Bible say that we should turn to the East for prayer, or that we should make the sign of the Cross, or that we should run hospitals and schools, or even that we should build churches? The Bible is not a law-book which tells us all the things which we should do as Christians.

Martha: Well, then, how do we know what we should do or should not do as Christians?

www.malankaraorthodox.tv

John: Christians have freedom – within the Tradition. That is to say, Christians do not live by law, but the Tradition of the Church serves as a basic guideline, within which they have freedom to decide what is good in each situation. In the cases of both intercession through the Saints and prayer for the departed, the Tradition of the Church, of which the Bible is the earliest witness, offers a reliable orientation. But the Bible does not witness to the whole of the Christian Tradition. It shows us the earliest strata of the Tradition of the Church. The Tradition is always growing and we should know it in its dynamic continuity.

Martha: That is a lot of heavy theology which I don't fully understand, John. But tell me, did the early Church practice either of the two – prayer for the departed or asking for the intercession of the Saints? What is the evidence?

John: One of the earliest documents we have is the Martyrdom of Polycarp. St. Polycarp, Bishop of Smyrna (Asia Minor), was a great leader of the post-Apostolic Church. Baptized as an infant, he died as a martyr at the age of 86, being burnt to death around 155 A. D. The story of his martyrdom was written immediately afterwards and is a classic of the Christian Tradition. In this document, the people of Smyrna, who are the authors, say

"The Centurion. …. put him (St. Polycarp) in the midst, and as their custom, is burned him. So we afterwards took-up his bones, more valuable than precious stones, and finer than fine gold, and laid them where it was fitting. There the Lord will permit us, as shall be possible to us, to assemble ourselves together in joy and gladness, and to celebrate the birthday of his martyrdom". (para XVIII).

Thomas: So, that shows only that the relics of martyrs were treasured by the Church, and that the anniversaries of their martyrdom were celebrated by the Church with joy and gladness. But does it say anything about praying for the dead or asking for the intercession of departed Saints?

John: Yes, you are right. All that we know from this passage is that

* the relics of the martyrs were respected and treasured by

www.malankaraorthodox.tv

the Church from the beginning;

* that their day of martyrdom was celebrated by the Church with great joy and gladness; and

* that the martyrs were regarded as having been “born” on the day of their martyrdom into a life of joy and gladness with the Lord.

Thomas: Is there any other evidence from the early centuries?

John: Of course there is plenty of other evidence. Let us begin with the New Testament. The Epistle to the Hebrews speaks about the cloud of witnesses by whom we are always surround (12:1). There are the holy people of the Old and New Testament, who always share with us life in the Body of Christ. Praying for each other is an essential aspect of life in the Body of Christ; they pray for us and we should pray for them.

Martha: Tell us more arguments from the Bible.

John: Well, look at the same Hebrews passage: “The writer says to the Hebrews Christians, that they are no longer standing before Mount Sinai, with its blazing fire and tempest and thunder and lightning that accompanied the receiving of the law; but

“You have come to Mount Zion and to the City of the Living God, the heavenly Jerusalem, and to innumerable angels in festal gathering and to the assembly of the first-born who are enrolled in heaven, and to a ruler who is God of all, and to the spirits just men made perfect, and to Jesus” (12:22-24).

This is where the Church lives and worships – in the company of the first-born whose names are inscribed in heaven and the “spirits of righteous human beings made perfect”. Our Orthodox Church never thinks of itself without becoming aware of the “cloud of witnesses” who surround us all the time in the Body of Christ.

Thomas: I begin to see the point that Jesus, the Sole Mediator, is never without his body, the Church in heaven and on earth. I now understand better what Hebrews also says: i.e. “The one who sanctifies and those who are sanctified are all one” (Or, “one one” –

www.malankaraorthodox.tv

Heb. 2:11). So neither we nor the departed saints can intercede for each other except as part of Christ's own intercession, for he is always, perpetually, praying for us (Heb. 7:25), and as part of the Holy Spirit's perpetual intercession (Rom 8:27).

Mary: I also can see that (a) both the living and the departed are in Christ, as members of His body (b) that we should all pray for each other, i.e. we the living should pray for both the living and the departed, and that they the departed, should also pray for the living and the departed.

Paul: What I don't understand is (a) whether the departed saints can actually hear our prayers and (b) what good our prayers can do for a person after he or she has died.

John: The second question was specifically raised in the Church in the 4th century and St. Cyril of Jerusalem gives a clear reply, in his catechetical lectures on the Holy Eucharist (Lecture xxiii: 9-10). I have the text here:

"Then we commemorate all these who have fallen asleep before us, first Patriarchs (of the Old Testament), prophets, Apostles, Martyrs, that by their prayers and intercessions God would receive our petition. Then on behalf of the Holy Fathers and Bishops who fallen asleep before us, and in a word, of all who in past years have fallen asleep among us, believing that it will be a very great benefit to the souls for whom the supplication is put up, while that holy and most awesome sacrifice is set forth.

"And I wish to persuade you by an illustration. For I know that many say, what is a soul profited, which departs from this world either with sins, or without sins, if it be commemorated in the prayer? For if a king were to banish certain persons who had offended against him, and then their people should weave a crown and offer it to him as behalf of those punishment, would he not grant a remission of their penalties? In the same way, we when we offer to Him our supplications for those who have fallen asleep, though they be sinners, weave no crown, but offer up Christ himself as the Sacrifice for our sins, propitiating our merciful God for them as well as for ourselves".

www.malankaraorthodox.tv

Martha: That is a peculiar illustration. Who was this St. Cyril? When did he live?

John: He was Bishop of Jerusalem from about 340 to 386; a strong fighter against the Arian heresy in the period after the Council of Nicea (325 A.D.). These 24 catechetical lectures were given in or around Lent, 347 AD in the great Cathedral of Jerusalem, and form the most complete corpus we have of the teaching of the Church in the 4th century.

Mary: That is interesting. Then it was not just the medieval Roman Catholic Church that began the cult of the Saints and prayer for the departed. Do any other Eastern Fathers testify to such a practice at that time?

John: The interesting thing is that this is not St. Cyril's personal view that we have in the catechetical lectures. He is commenting on the prayers used in the Qurbana in Jerusalem at that time. And all scholars know that the Jerusalem Qurbana retained the original form established by the Apostles themselves. Everywhere in the churches of that time in the Holy Qurbana the saints were commemorated and asked to intercede for us, and we remembered also the departed faithful.

Paul: All right I am beginning to see. But tell us, who else among the Fathers write about this?

John: I cannot give you an exhaustive list. But I have some notes here, from which I shall read:

1. St. John Chrysostem (ca. 347-407): "Not in vain was this tule ordained by the Apostles, that in the awesome Mysteries (i.e. Holy Qurbana) remembrance should be made of the departed for they knew that is a great gain to them and a great benefit". (Commentary on I Corinthians Hom. 41, p. 457 a)

2. St. Basil (ca. 330-379) enumerates the many favours (largely temporal blessings) granted by St. Mamas to those who pray to him (Sermon on St. Mamas para 26)

3. St. Gregory Nazianzen (329-389) – prays for his younger brother

www.malankaraorthodox.tv

Caesarius who died in 369 A.D.:“O Lord of life and death …… do thou now receive Caesarius, the first fruits of our pilgrimage”. (N.P.N.F. series Two Vol: VII:p. 238). St. Gregory also prays to St. Athanasius, who died in 37 AD in the following words:

“And mayest thou cat upon us from above a propitious glance, and conduct this people in its perfect worship of the perfect Trinity, which as Father, Son, Holy Ghost, we contemplate and adore. And mayest thou, if my lot be peaceful, possess and aid me in my pastoral charge, or if it pass through struggles, uphold me, or take me to thee, and set me with thyself and those like thee, in Christ Himself, our Lord, to whom be all glory, honour and power for evermore”. (NPNF Vol: VII: p. 280).

4. St. Gregory of Nyssa (ca. 330-ca. 395) makes the following supplication to the Martyr St. Theodore, on his feast day.

“O thou, come here to us, where you once were, on this thy feast day, we invoke thee; even thou dost dwell in the ethereal regions above, even if thine abode is about the heavens, circulating with the choirs of angels serving Thy Lord, worshipping as a faithful Servant with the principalities and powers, come for a little while to us who honour thee, O friend Invisible, …. intercede for your country to our common king; for the country of the martyr is the place of his suffering, of which the citizens and relations are those who know him, have him and honour him. We honour your afflictions, we show forth your sufferings: ….. (He then goes on to invoke the protection of the Martyr for his homeland which is being invaded by the scythians)”.

Such instances can be indefinitely multiplied from both East and West. We know that every year there was an annual Qurbana in the cemetery when all the departed were commemorated. We know that the place of burial of Saints and martyrs became places of pilgrimage.

Paul: I can see now that in the early centuries Christians prayed to the Saints and prayed for the faithful departed. The only question is, does not the Bible say somewhere that the dead cannot pray?

www.malankaraorthodox.tv

Martha: I know the passages which all my Protestant friends quote:

"Dost thou work wonder for the dead?
Do the shades rise up to praise Thee"? (Ps. 88:10)

"The dead do not praise the Lord,
Nor do any that go down into silence". (Ps. 115:17)

Mary: But Psalm 115:17 is followed by 115:18 which says

"But we will bless the Lord
From this time forth for evermore".

Evermore, does not mean up to the moment of death, does it?

John: Again we have some theological problems here. If it does not sound too heavy for you, I will say that we don't create our theology from stray verses of the Old Testament. Or even from stray sayings of our Lord, who said "Let the dead past bury their own dead" (Mt. 8:22); this we do not understand in the sense that there should be no funerals at all. There were periods in Old Testament history that the soul survived in Sheol as a pale shadow of your self. That was not the teaching of our Lord. He taught us that Abraham, Isaac, and Jacob were alive, since the God of Abraham, Isaac and Jacob was God of the living and not of the dead (Mt. 22:32).

Thomas: What is the context in which the Psalmist has said these things in Ps. 88:10 and Ps. 115:17?

Mary: That is clear. In Ps. 88, it is Human crying out to God from a long-standing illness, asking for immediate relief. He says in effect, "what is the use of your healing me after I am dead? Heal me now, so that I can praise thee, which I am still alive". One cannot make a doctrine out of that.

Martha: What about Ps. 115:17?

Mary: The same thing. It is a dialogue hymn, in which two groups of people are saying to each other to "bless God" and "may God bless". And the choirs are saying that those who do not praise Yahweh are already dead, and that those who are really alive will eternally praise him. That poetic statement is not a basis for Christian doctrine about the Saints and the departed.

www.malankaraorthodox.tv

Paul: I think I have learned a few things today. I will tell you what I have understood.

* First, the Saints, and all the faithful departed are all part of the body of Christ, and in the body of Christ, we are duty bound to pray for each other;

* Second, praying to the Saints to intercede for us is not in principle different from asking living people to pray for us. Both do not detract from the sole mediatorship of Christ.

* Third, the Church practiced both prayers for the departed and invocation of the Saints from the beginning, and it is only the Protestants who stopped it, due to some misunderstanding.

Thomas: I am also beginning to see that the Tradition of our Church is always reliable. But we modern young people need a lot of help to understand the meaning of many of our practices.

Mary: There are many other things I want to know about our faith. We should meet again soon.

www.malankaraorthodox.tv

PART 2

Malayalam Articles

www.malankaraorthodox.tv

1

വ്യക്തിപരമായ പ്രാർത്ഥനയും പൊതുവായ ആരാധനയും

ദിവ്യബലിയിൽക്കൂടിയുള്ള ആരാധനയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ സ്വകാര്യ പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ചാണ് ഈ ലേഖനത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രാർത്ഥന ഒരിക്കലും സ്വകാര്യമാവാൻ സാധ്യമല്ല. എല്ലാ പ്രാർത്ഥനകളും പരസ്യമാണ്. ക്രിസ്തുശരീരം അതിന്റെ ഏതെങ്കിലുമൊന്നോ അതിൽ കൂടുതലോ അവയവത്തിൽകൂടി നടത്തുന്ന കർമ്മമാണത്. എപ്പോഴുമത് വിശുദ്ധ റൂഹാ മുഖേന ക്രിസ്തുവിൽ പിതാവിനോട് നടത്തുന്ന പ്രാർത്ഥന തന്നെ.

ജ്ഞാനസ്നാനം മൂലം നാമുൾപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞ ക്രിസ്തുശരീരത്തിൽ നിന്നു നമുക്ക് നമ്മെത്തന്നെ മാറ്റിനിർത്താനാവില്ല. ക്രിസ്തുശരീരമാകുന്ന സഭയിലാണ് പരസ്യപ്രാർത്ഥനയും രഹസ്യപ്രാർത്ഥനയും സഹോദരങ്ങളോടു ചെയ്യുന്ന ഔദാര്യപ്രവൃത്തിയും നടക്കുന്നത്. ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ ജീവിതകാലത്ത് സഭ, ലോകം എന്നിങ്ങനെ പരസ്പരം വേറിട്ടുനില്ക്കുന്ന വ്യത്യസ്ത മേഖലകളിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ആടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നില്ല. അവ ഏക കേന്ദ്രബിന്ദു വൃത്തങ്ങളോ പരസ്പരം ഇറുകെ ചേർന്നുകിടക്കുന്ന മേഖലകളോ ആകുന്നു. സഭയിലുൾപ്പെടുകയെന്നാൽ ലോകത്തിലുൾപ്പെടുകയെന്നാണർത്ഥം. എന്നാൽ മറിച്ചു സംഭവിക്കുന്നില്ല.

ആരാധനയുടേയും കർമത്തിന്റെയും മണ്ഡലങ്ങളെ ഖണ്ഡിതമായി വേർതിരിക്കാനുള്ള പ്രവണത പടിഞ്ഞാറും കിഴക്കും വികാസം പ്രാപിച്ച ആദ്ധ്യാത്മികതയിൽ പലപ്പോഴും പ്രകടമാണ്. ജനാവലി തിങ്ങിക്കൂടിയിട്ടുള്ളപ്പോൾ നമ്മുടെ രക്ഷകൻ പലപ്പോഴും അവരിൽനിന്നു ശാരീരികമായി പിൻവാങ്ങി വിജനതയിലെത്തി ദീർഘനേരം പ്രാർത്ഥനാനിരതനായിരുന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് അദ്ദേഹം വിസ്മരിച്ചതായി തോന്നുന്നു (വി. മത്തായി 23; മർക്കോസ് 1:35; 6:46; ലൂക്കോസ് 5:16; 6:12; 9:18....). മറുരൂപപ്പെട്ട മലയിലും ഗത്സമേൻ തോട്ടത്തിലും അവിടുന്നു തന്നോടൊപ്പം പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ രണ്ടോ മൂന്നോ ശിഷ്യരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഏകാകിയായി പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ അവരിൽനിന്നു പോലും

www.malankaraorthodox.tv

അകന്നു മാറുന്നു.

ശാരീരികമായ പിൻവാങ്ങലും ഏകാന്തത തേടലും മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നുള്ള അകന്നുമാറ്റമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. നാം നമ്മുടെ സഹജീവികളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുതന്നെ നമ്മുടെ ബോധത്തിലാണ്. അല്ലാതെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായി അടുത്തടുത്ത സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള താമസംകൊണ്ടല്ല. പ്രാർത്ഥനയിൽക്കൂടി ദൈവത്തെ സമീപിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ ക്രൈസ്തവ മിസ്റ്റിക്കുകളും സഹജീവികളുമായി സമ്പൂർണമായി സഹതപിക്കുകയും അവരുമായി താദാത്മ്യം നേടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാൻ വിഷമമില്ല. ആറാം ശതകത്തിൽ സിറിയാക്കാരനായ വി. ഇസഹാക്ക് എന്ന സന്യാസി എഴുതിയിരുന്നതു നോക്കുക:

'സഹാനുഭൂതി നിറഞ്ഞ ഹൃദയമെന്നു പറഞ്ഞാലെന്താണ്? സമസ്ത സൃഷ്ടിയോടും ഓരോ ഭൂതത്തോടും മൃഗത്തോടും പക്ഷിയോടും മനുഷ്യനോടുമുള്ള സഹാനുഭൂതികൊണ്ടു ജ്വലിക്കുന്ന ഹൃദയം തന്നെയാണത്. സൃഷ്ടികളെ കാണുകയും ഓർക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ കണ്ണുകൾ നിറയുന്നു. സഹാനുഭൂതിയുള്ളയാൾ അവയ്ക്കുവേണ്ടി നിത്യവും പ്രാർത്ഥന അർപ്പിക്കുന്നു. എല്ലാ സത്യവിരോധികൾക്കുവേണ്ടിയും തനിക്കു ദ്രോഹം ചെയ്യുന്നവർക്കുവേണ്ടിയും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അവർക്കു സംരക്ഷണവും പൊറുതിയും ലഭിക്കാനിടയാകട്ടെയെന്നാണു പ്രാർത്ഥന.'

ലോകത്തെക്കൂടാതെ നാമെങ്ങനെ മനുഷ്യരാകും. സഹജീവികളും ഭക്ഷണപാനീയങ്ങളുമില്ലാതെ യാതൊരു ശിശുവിനും വളരുവാൻ സാധ്യമല്ലല്ലോ? ലോകമെന്ന അസംസ്കൃത സാധനം കൊണ്ടാണു നമ്മെ തീർത്തിരിക്കുന്നത്, അതിനു വേറെ തെളിവു വേണ്ട. ലോകത്തെ പരിത്യജിക്കണമെന്നു പിതാക്കന്മാർ പറയുമ്പോൾ നാം അസംസ്കൃത സാധനവുമായി എല്ലാ ബന്ധവും വേർപെടുത്തണമെന്ന് അവർ അർത്ഥമാക്കുന്നില്ല. ലൗകികത്തിൽപ്പെട്ട മൂന്നു വസ്തുക്കളിലുള്ള അഭിലാഷത്തെയാണു ലോകത്തോടുള്ള സ്നേഹമായി വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ നിർവചിക്കുന്നത്. എന്തൊക്കെയാണവ? ജഡമോഹം, കൺമോഹം, ജീവനത്തിന്റെ ഗർവ് എന്നിവയാണവ. ഇവയാണു ദൈവസ്നേഹത്തിനു വിരുദ്ധമായത്. 'ലോകത്തെയും അതിലുള്ളവയെയും സ്നേഹിക്കാതിരിക്കുക, എന്തെന്നാൽ അവയെ സ്നേഹിക്കുന്നവനിൽ പിതാവിനോടുള്ള സ്നേഹമില്ല.' ലോകത്തിനു പ്രായപൂർത്തിയായെങ്കിലും ഇപ്പോഴും ദൈവസ്നേഹത്തിനു വിപരീതമാണു മുൻ സൂചിപ്പിച്ച ലോകസ്നേഹം. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ലോകത്തെ രണ്ടു വിധത്തിൽ സ്നേഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഒന്ന്, വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം 3:16-ൽ കാണുന്ന വിധത്തിൽ. ആ ഭാഗത്ത് ഇങ്ങനെയാണു നമ്മെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്: 'തന്റെ ഏക

www.malankaraorthodox.tv

ജാതനായ പുത്രനെ ദാനം ചെയ്യത്തക്കവിധം ദൈവം ലോകത്തെ സ്നേഹിച്ചു' എന്ന്. അങ്ങനെയുള്ള ലോകസ്നേഹം ഇപ്പോഴും വിലയുള്ളതും ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകവുമാകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള സ്നേഹത്തെ വെടിഞ്ഞ് ആർക്കും വിശുദ്ധനാവാൻ സാധ്യമല്ല. ദൈവത്തിൽ കാണുന്നവിധത്തിലുള്ള ആഗാധമായ ലോകസ്നേഹത്തെ നാം പരിത്യജിക്കണമെന്നു സഭയുടെ വിശുദ്ധന്മാരും ഒരിക്കലും പ്രബോധിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

എന്നാൽ മറ്റെ വിധത്തിലുള്ള ലോകസ്നേഹത്തെ അപ്പോസ്തലന്മാരും ക്രിസ്തു തന്നെയും തികച്ചും നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അതായതു ജഡാഭിലാഷ സമ്പൂർത്തിക്കായുള്ള ദാഹം; അതെപ്പോഴും വഞ്ചിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. ധനദാഹം, ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെത്തന്നെ വികലമാക്കുന്ന അധികാരശക്തിക്കും പ്രതാപത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള ദാഹം എന്നിങ്ങനെയുള്ള മൂന്നു മൗലികാഭിലാഷങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രകാശിക്കപ്പെടുന്ന ലോകമാണിത്. ഇത് എത്രമാത്രം വഞ്ചനാത്മകമാണെന്ന് പ്രായപൂർത്തിയായ ലോകത്തിനറിയാം. നഗ്നമായ അധികാരലബ്ധിയോ നഗ്നമായ കാമമോ പരമമായ സംതൃപ്തി നൽകയില്ലെന്ന് നവീന നൈഷിയന്മാരും[2] ലോറൻസു ഭക്തന്മാരും[3] സമ്മതിക്കാനൊരുക്കമാണ് (എന്നാൽ അവ ലഭിക്കയെന്നതിനപ്പുറം മനുഷ്യനൊന്നും നേടാനാവില്ലെന്ന് അവർ വാദിച്ചെന്നു വന്നേക്കാം).

പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ച് നൽകുന്ന പരമ്പരാഗതമായ ബോധനത്തിൽ രണ്ടാമത്തെ വകുപ്പിൽപ്പെട്ട ലോകസ്നേഹത്തെ വർജിക്കാനല്ലാതെ ആദ്യത്തെ വകുപ്പിൽപെട്ട ലോകസ്നേഹത്തെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്ന് പറയുന്നില്ല. രണ്ടാമത്തെ വകുപ്പിൽപ്പെട്ട സ്നേഹത്തെ ഉപേക്ഷിക്കാതെ യാതൊരു ആധുനികമനുഷ്യനും ലോകത്തിൽക്കൂടി ദൈവത്തിലെത്തുന്നതിനോ ലോകത്തിൽ ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നതിനോ സാധിക്കയില്ല.

ആധുനിക മനുഷ്യന് ഇന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കാൻ അനുഭവപ്പെടുന്ന അശക്തി തികച്ചും നൂതനമായ ഒരു പ്രതിഭാസമല്ല. വി. യാക്കോബ് എത്ര പരുഷമായി ഇത് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് നോക്കുക: 'നിങ്ങൾ യാചിക്കുന്നു, നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് തലതിരിഞ്ഞ രീതിയിലാണ്. നിങ്ങൾക്കു യഥേഷ്ടം ഭോഗിക്കാനുള്ള സൗകര്യത്തിനായാണ് നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്.' പുരാതനകാലം മുതൽക്കേ പ്രാർത്ഥനയെന്നാൽ സ്വന്തം ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി ദൈവത്തിൽ നിന്ന് ആനുകൂല്യം യാചിക്കുകയെന്നാണ് മനുഷ്യർ മനസ്സിലാക്കി വന്നത്. ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ദൈവം നൽകാതിരിക്കുമ്പോൾ പ്രാർത്ഥന നിഷ്പ്രയോജനമാണെന്നു നാം വിധിക്കുന്നു. വീണ്ടെടുക്ക

പ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ രാജകീയമായ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ അവകാശമാണ് പ്രാർത്ഥനയെന്ന് വിശദമാക്കട്ടെ. ലോകമോഹത്തെ പരിത്യജിച്ചതിനു ശേഷം മാത്രമേ ആധുനിക മനുഷ്യനോ പൗരാണിക മനുഷ്യനോ പ്രാർത്ഥനയെന്തെന്ന് ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

ക്രൈസ്തവനെ മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു യഥാർത്ഥത്തിൽ മാറ്റിനിർത്തുന്നതു പ്രാർത്ഥിക്കാൻ അവനുള്ള ശക്തിയും സാധ്യതയുമാകുന്നു. പ്രാർത്ഥനയില്ലാതെ യാതൊരാൾക്കും പക്വത പ്രാപിച്ച ക്രൈസ്തവനാകാനോ, തികഞ്ഞ മാനവനാകാനോ സാധ്യമല്ല. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആഹ്ലാദമാണ് പ്രാർത്ഥന. അതാണ് ദൈവസുതന്മാരുടെ സവിശേഷ സ്വഭാവം.

ഭക്തനായ ഒരു പ്രസംഗകന്റെ വെറും വാഗാടോപമാണോ ഇത്. ഒരു പക്ഷേ, ആയിരിക്കാം. എങ്കിലും മേൽപ്പറഞ്ഞതിനെ കുറെക്കൂടി വിശദീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രഹർഷമെന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യദീപ്തിയെന്നാൽ എന്താണർത്ഥമാക്കുന്നതെന്ന് ചോദിക്കാം. എന്താണ് സ്വാതന്ത്ര്യം? സ്വാതന്ത്ര്യമെന്ന പദം പോലെ ക്രിസ്തീയ ചിന്തയിൽ ഇത്രമേൽ കുഴപ്പം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള പദങ്ങൾ വേറെയില്ലെന്ന് പറയാം. പാശ്ചാത്യവേദശാസ്ത്രത്തിൽ വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള എല്ലാ വ്യതിയാനങ്ങൾക്കും ഭേദഗതികൾക്കും ഹേതുഭൂതൻ പാശ്ചാത്യ ചിന്താലോകത്തിലെ അപ്രതിമ പ്രതിഭാശാലിയാകുന്ന വി. അഗസ്റ്റിനാകുന്നു. എന്നാൽ നിസർഗ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് പാശ്ചാത്യ മതചിന്തയിൽ വേണ്ടത്ര മൂല്യം ലഭിക്കാതെ പോയത് അദ്ദേഹം മൂലമാണെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടു വിധത്തിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്ന് വി. അഗസ്റ്റിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു: 'ലിബർട്ടാസ് മേജർ', 'ലിബർട്ടാസ് മൈനർ' എന്നിങ്ങനെ. 'ലിബർട്ടാസ് മേജർ' നന്മതിന്മകളിലേതെങ്കിലുമൊന്നിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമാകുന്നു. 'ലിബർട്ടാസ് മൈനർ' ദൈവത്തിന്റെ മാറിടത്തിൽ തിന്മയുടെ ശക്തിയിൽ നിന്നു നേടുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യമാകുന്നു. വി. അഗസ്റ്റിൻ തെരഞ്ഞെടുത്തത് രണ്ടാമത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. ആദ്യത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അദ്ദേഹം എതിർത്തു. ആവശ്യമായത് രണ്ടാമത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യമാണെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം തെളിയിച്ചത്. ആരംഭത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ വഴിതെറ്റിച്ചത് ആദ്യത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യമായിരുന്നു. ആദ്യത്തേതിനെ അദ്ദേഹം എതിർത്തത് അതുകൊണ്ടാണ്.

എന്നാൽ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയിലോ ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ പ്രേരണയിൽ നിന്നുള്ള മുക്തിയിലോ അല്ല സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സത്ത. ഇവ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സുപ്രധാന വശങ്ങളാകാമെന്നേ ഉള്ളൂ. ആദ്ധ്യാത്മിക സർഗശക്തിയാണ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സത്ത.

www.malankaraorthodox.tv

ഹേതുശൃംഖലയുടെ ജനയിതാവാകുന്നതിലാണ്, അതായത് ഹേതുവില്ലാത്ത ഹേതുവാകുന്നതിലാണ് അതിന്റെ സാക്ഷാത്ക്കാരം. തെരഞ്ഞെടുക്കുകയെന്നാലർത്ഥമെന്താണ്? തെരഞ്ഞെടുപ്പു സാർത്ഥകമാവണമെങ്കിൽ തെരഞ്ഞെടുത്തതിനെ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുവാൻ സാധിക്കണം. ഒരുദാഹരണം നോക്കുക, നിങ്ങളേതാണ് തെരഞ്ഞെടുക്കുക, കോടീശ്വരനാവുന്നതിനോ, പരമദരിദ്രനായിത്തീരുന്നതിനോ? നിങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു നിങ്ങൾ കോടീശ്വരനാവണമെന്നായിരിക്കാം. എന്നാൽ ആ തെരഞ്ഞെടുപ്പ്, സാക്ഷാത്ക്കരിക്കാനുള്ള ശക്തി നിങ്ങൾക്കില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ നടത്തിയ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനു യാതൊരു അർത്ഥവുമില്ല.

പുരാതന സമൂഹങ്ങളിലെന്നതിനേക്കാൾ മനുഷ്യനിന്നു സ്വതന്ത്രനാണ്. തെരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ അവനിന്ന് വമ്പിച്ച സാദ്ധ്യതകളുണ്ട്. തെരഞ്ഞെടുപ്പു സാക്ഷാത്ക്കരിക്കാനുള്ള അവന്റെ ശക്തിയും വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ സ്നേഹത്തിലേക്കും ജ്ഞാനത്തിലേക്കും പ്രവേശനം നേടിയെടുക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം അവന്റെ വളർച്ചയെ സഹായിക്കുന്നതിനു പകരം അവനെ നശിപ്പിക്കയായിരിക്കും ചെയ്യുന്നത്. തെരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള കഴിവും, തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് സാക്ഷാത്ക്കരിക്കാനുള്ള ശക്തിയുമാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം.

നമുക്ക് നിയന്ത്രിക്കാനാവാത്ത ശക്തികളുടെ കളിപ്പാവയല്ലാതായിത്തീരുകയെന്നതാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം. സ്വതന്ത്ര മാനവസമുദായമെന്നാൽ സ്വന്തം ഭാഗധേയത്തെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതും, അതിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി അനുസ്യൂതം യത്നിക്കുന്നതും, അതിനെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതുമായ മാനവസമുദായമാകുന്നു. ബാഹ്യശക്തികളാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്ന സമുദായത്തെയോ നിർബന്ധപൂർവമായ ആന്തരിക പ്രേരണകളാൽ മാത്രം നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്ന സമുദായത്തെയോ യാതൊരുവിധത്തിലും സ്വതന്ത്രമെന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചുകൂടാ.

യഥാർത്ഥത്തിൽ സർവത്ര നിരപേക്ഷവും സ്വതന്ത്രവുമായിട്ടുള്ളതു ദൈവം മാത്രമാകുന്നു. അവിടുന്നു മാത്രമാകുന്നു ബാഹ്യസംവിധാന ശക്തികളിൽനിന്നും നിർബന്ധപൂർവകമായ ആന്തരികപ്രേരണകളിൽ നിന്നും സമ്പൂർണ്ണമായും സ്വതന്ത്രനായിട്ടുള്ളത്. അവിടുത്തേക്കു മാത്രമേ 'അങ്ങനെയാകട്ടെ' എന്നു കൽപിക്കുന്ന നിമിഷം എന്തും 'അങ്ങനെ'യാക്കിത്തീർക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അവിടുത്തേക്കു ഹേതുവില്ല. അവിടുന്നു മാത്രമാണ് ഹേതുവില്ലാത്ത ഹേതു. സൃഷ്ടിയെന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യൻ സമ്പൂർണ്ണമായും ദൈവത്താൽ നിർമ്മിതനാകുന്നതിനാൽ അവൻ സ്വതന്ത്രനാവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു തോന്നാം. എന്നാൽ അതുതന്നെയാകുന്നു മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള 'ദ്വിസ്വഭാവം.' അവൻ സൃഷ്ടിയാണ്. അതേസമയം സ്രഷ്ടാവുമാകുന്നു, എന്തെ

ന്നാൽ സ്രഷ്ടാവ് മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചത് സ്വന്തം സാദൃശ്യത്തിലാണ്. മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കുന്നതും മൃഗങ്ങളിൽനിന്നും വേർതിരിച്ചു നിർത്തുന്നതും ഈ ദൈവസാദൃശ്യമാകുന്നു. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ അഗാധതയിലുള്ളത് മനുഷ്യന്റെ പാപമല്ല, സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. ആഴത്തിൽ മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രനത്രേ. ആഴത്തിൽ അവൻ തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഉറവിടത്തെ, സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തെ കണ്ടെത്തുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമോ, പരമമായ അഗാധതയോ മാത്രമാണ് ദൈവമെന്നു ധരിച്ചുകൂടാ. മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിന്റെ ആധാരമായിരിക്കുന്നതിനും ദൈവത്തിനു കഴിയുന്നുവെന്നു വേണം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. താഴെ നൽകുന്ന വിവരണം ഒരുപക്ഷേ, കുറേക്കൂടി ശരിയായിരിക്കാം. ദൈവം സ്വാതന്ത്ര്യമാകുന്നു. അവിടുത്തെ സാദൃശ്യത്തിൽ ആണ് നമ്മെ അവിടുന്ന് സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ അഗാധത്തിൽ നമുക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്നു. അഗാധത്തിൽ ജ്ഞാനത്തേയും സ്നേഹത്തേയും കൂടി ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം കണ്ടെത്തുമ്പോഴാണ് ഇതിനെ ദൈവസന്നിധാനത്തിലേക്കു കടന്നുചെല്ലാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമായി നാം അനുഭവിക്കുന്നത്. ഇതാണ് ആഹ്ലാദം; പുത്രസ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് ദത്തെടുക്കപ്പെടുകയെന്നാൽ ഇതാണ്. ഇവിടെയാണ് പ്രാർത്ഥന അഭിജ്ഞമായി തീരുന്നത്.

എന്നാൽ അഗാധതയിലേക്കുള്ള വഴി ഒറ്റയ്ക്കു മാറിനിന്ന് ഒരിക്കലും കണ്ടെത്താവുന്നതല്ല. മറ്റു മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളുടെ അഗാധതയിൽക്കൂടിയാണ് ആ പാത നീങ്ങുന്നത്. ഏതോസ് ദ്വീപിലെ മിണ്ടാമുനികളുടെ ഏകാഗ്രമായ 'നാഭിനോട്ടം' പോലും സ്വയം വേറിട്ടു നിന്ന് ആഴങ്ങളിൽ ദൈവത്തെ കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമമായിരുന്നില്ല. സ്നേഹവും ജ്ഞാനവും സ്വാതന്ത്ര്യവുമെല്ലാം പാലിക്കപ്പെടുന്നത് സമൂഹത്തിലാണ്. അവ പകർത്തപ്പെടുന്നതും അങ്ങോട്ടേയ്ക്കു തന്നെ. പരിശുദ്ധ റൂഹായാൽ രമ്യപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സമൂഹം ദൈവത്തെ അവിടുത്തെ മഹാ കാരുണ്യത്താൽ കണ്ടെത്തുകയും, സ്നേഹപൂർവകമായ സമർപ്പണത്തിലും കുരിശിൽ ക്രിസ്തു നടത്തിയ ബലിയോടുള്ള താദാത്മ്യത്തിലും കൂടി ആത്മയാഗം അനുഷ്ഠിക്കയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് സമൂഹത്തിലുള്ള മനുഷ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഹർഷം അനുഭവിക്കുന്നത്.

ദിവ്യബലിയിൽക്കൂടി ദൈവവുമായി പുലർത്തുന്ന സമ്പർക്കമാണ് മനുഷ്യനെ നിസർഗമാനവനാക്കുന്നത്. ഇവിടെയാണ് മനുഷ്യൻ അവനെ അലട്ടുന്ന അതിഭീകരമായ ആ വൈരുദ്ധ്യത്തിൽനിന്നും – പരിശുദ്ധനായ ദൈവത്തെ സമീപിച്ചാലും സമീപിക്കാതിരുന്നാലും മരിക്കുമെന്ന വൈരുദ്ധ്യത്തിൽനിന്നും – മോചനം അനുഭവിക്കുന്നത്. ദൈവസുതന്മാരെന്ന അനുഭവം സഭയ്ക്ക് ലഭിക്കുന്നുവെന്നാണ് വിശുദ്ധ റൂഹായാൽ ക്രിസ്തു

വുമായി സംയോജിക്കപ്പെട്ട സമൂഹത്തിന്റെ അപ്പവീഞ്ഞുകളിൽക്കൂടി യുള്ള ദിവ്യബലി വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ദിവ്യബലി അർപ്പിക്കുന്നത് കോപിഷ്ഠനായ ദൈവത്തിന്റെ ക്രോധം ശമിപ്പിക്കുന്നതിനോ നമുക്കായി എന്തെങ്കിലും ആനുകൂല്യങ്ങൾ നേടിയെടുക്കുന്നതിനോ വേണ്ടിയല്ല. ഇത് സൃഷ്ടിക്ക് സ്രഷ്ടാവിനോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതികരണമാണ്. ഇത് മറ്റേതെങ്കിലും കാര്യത്തിന് സഹായകമായി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതല്ല. സാക്ഷാൽ മനുഷ്യനെന്നു പറയാവുന്ന ഏക മനുഷ്യൻ ദൈവപുത്രൻ മാത്രമാകുന്നു. അവിടുത്തെ എന്നേക്കുമായുള്ള മഹായാഗത്താൽ സാധ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന തികച്ചും മാനുഷികമായ കർമ്മമാണിത്.

മഹാപുരോഹിതനായ ക്രിസ്തു പിതാവായ ദൈവത്തിന് മുമ്പിൽ സമസ്ത സൃഷ്ടിക്കുംവേണ്ടി നടത്തുന്ന അനന്തമായ ശുശ്രൂഷയും സഭയിലുള്ള വിശുദ്ധ റൂഹായുടെ സാന്നിദ്ധ്യവും മൂലമാണ് പ്രാർത്ഥനയെന്ന ഈ മപാപുരോഹിതോചിത കർമത്തിൽ ഭാഗഭാക്കാകാൻ നമുക്ക് കഴിയുന്നത്. കൂടുതൽ കൂടുതൽ ഭാഗഭാഗിത്വം സാധ്യമാകുന്നതോടുകൂടി കൂടുതൽ കുടുതലായി നാം ദൈവസാദൃശ്യത്തിനോട് അടുക്കുന്നു. ആധുനിക മനുഷ്യൻ അന്തരാ അത്യധികം ദാഹിക്കുന്നത് ഈ സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രഹർഷത്തിനുപരി മറ്റൊന്നിനും വേണ്ടിയല്ല. മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ ജീവിതവൃത്തികളും ഈ ആനന്ദത്തെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും ഉന്മുഖമാക്കിയാണ് നീങ്ങുന്നത്. എന്നാൽ അവൻ ആനന്ദത്തിനു പകരം സുഖത്തെയും യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു പകരം അച്ചടക്കത്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനത്തെയും തേടിപ്പോകുന്നു. സുഖം വെറുതെ കയ്യിലിരുന്നു പൊടിഞ്ഞു ദുസ്സഹമായ വിരസതയെന്ന ചാമ്പലായിത്തീരുന്നു. നേടിയെടുത്ത മോചനമാകട്ടെ ഏകാന്തതയുടെയും കുറ്റബോധത്തിന്റെയും കടുത്ത ഭാരമായും അനുഭവപ്പെടുന്നു.

ആരാധനയോടും പ്രാർത്ഥനയോടും അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ട രണ്ടു ഘടകങ്ങൾ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഹർഷത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി കാണാം.

(എ) യേശുക്രിസ്തുവിൽകൂടി ദൈവം വർഷിച്ചതായ കാരുണ്യം പാപത്തിന്റെ വിഘ്നമില്ലാതെ പരിശുദ്ധാത്മാവിൽകൂടി, പിതാവിന്റെ സന്നിധാനത്തിലേക്കുള്ള സ്വതന്ത്രമായ പ്രവേശനം നമുക്ക് നല്കിയിരിക്കുന്നു. പ്രവേശിക്കാനുള്ള ഈ ധൈര്യമാണ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ഘടകം. ഉദാഹരണമായി ഇത് 'ലണ്ടൻ നഗരത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം' പോലെയാകുന്നു.[4] ദൈവദൂതന്മാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഒന്നാമതായി ദിവ്യബലിയുടെ ആരാധനയിലും സ്വകാര്യപ്രാർത്ഥനയിലും കൂടി ക്രിസ്തുവിൽ മുഖാമുഖമായിരുന്ന് ദൈവവുമായി ഹൃദ്യസംയോഗം പ്രാപിക്കുവാൻ അവർക്കുള്ള സാധ്യതയാണ്. ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന ന്യായവിധി

യെപ്പറ്റിയുള്ള ഉത്കണ്ഠയിൽ നിന്നും കുറ്റബോധത്തിൽ നിന്നുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആഹ്ലാദം നിറഞ്ഞ അനുഭവമാണിത്.

(ബി) രണ്ടാമതായി സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഹർഷം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അനുസ്യൂത സൃഷ്ടിയിൽ ദൈവവുമായി പങ്കുകൊള്ളാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലാണ്. പ്രാർത്ഥനയിൽകൂടി വ്യക്തിപരവും സാമുദായികവുമായ ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതി എങ്ങോട്ടായിരിക്കണമെന്ന ബോധം ദൈവത്തിൽനിന്നും നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു. സർഗാത്മകമായ വിധത്തിൽ വിശുദ്ധറൂഹാ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്ക് നല്കിയിട്ടുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രകാശനമെന്ന നിലയിൽ ദൈവം പലപ്പോഴും അംഗീകരിച്ചെന്നു വരാം. പലപ്പോഴും ദൈവം അവയെ തിരുത്തിയെന്നു വരാം. ചിലപ്പോൾ അവയെ പാടെ തള്ളിക്കളഞ്ഞേക്കാം. സഭയിലുള്ള പരിശുദ്ധ റൂഹായുടെ അനുസ്യൂതമായ വ്യാപാരത്തിൽക്കൂടിയും, ജ്ഞാനസമ്പന്നവും സ്നേഹനിർഭരവുമായ ദൈവഹിതവുമായുള്ള സംവാദത്തിൽക്കൂടിയുമാണ് മനുഷ്യന്റെ ബോധങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും വളരേണ്ടത്. ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനസ്നേഹങ്ങളോടു പുലർത്തുന്ന ഈ സംവാദമാണ് കല, ശാസ്ത്രം, സാഹിത്യം, സാങ്കേതികശാസ്ത്രം, രാഷ്ട്രതന്ത്രം, സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം, ബോധനം, ചികിത്സാശാസ്ത്രം എന്നിവയെല്ലാം യഥാർത്ഥത്തിൽ രചനാത്മകമാക്കുന്നത്. യുഗാരംഭം മുതല്ക്കേ സൃഷ്ടിയിൽ വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാരൂപിയിൽക്കൂടി സത്യത്തിന്റെ ആഴങ്ങളുമായി സ്വയമറിയാതെ സംയോഗത്തിലേർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അക്രൈസ്തവരുടെയും നിരീശ്വരന്മാരുടെയും ഇടയിലും ഇത് സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് ദൈവവുമായി ബോധപൂർവകമായ സംയോഗത്തിലേർപ്പെടാൻ സാധിക്കണം. സർഗാത്മകരചന, ക്രിസ്തേതരർ നടത്തുന്നതാണെങ്കിൽത്തന്നെയും ദൈവദൂതന്മാർക്ക് ലഭിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഹർഷത്തിന്റെ സ്വാദെന്തെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അനേകം ക്രൈസ്തവർ ബന്ധനത്തിന്റെ നുകവും നിർജീവാവസ്ഥയുടെ വിരസതയും കൂടുതലിഷ്ടപ്പെടുകയും സൃഷ്ടിക്കാനോ പ്രാർത്ഥിക്കാനോ പഠിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

കുറ്റബോധവും ഉൽക്കണ്ഠയും ഇല്ലാതാക്കുകയും ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ സന്നിധാനത്തിലേക്ക് നമുക്ക് ആത്മധൈര്യവും ആനന്ദവും നിറഞ്ഞ പ്രവേശനം നൽകുകയും, ദൈവമഹത്വത്തിനനുസരിച്ചു ലോകത്തെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കാനുള്ള സർഗാത്മക സ്വാതന്ത്ര്യം നമ്മിൽ ഉളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ക്രിസ്തുവിൽ ജീവിക്കാവുന്നവിധം ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിലേക്കു നമ്മെ ഉൾപ്പെടുത്തുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്.

എന്നാൽ നാം പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ പഠിക്കുന്നത് എങ്ങനെയാണ്? നാമെ

www.malankaraorthodox.tv

ത്തിനെയാണ് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്. ഗുരുവിന്റെ ശക്തിയുടെ നല്ലൊരംശം അവിടുത്തെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിലാണെന്ന് ശിഷ്യന്മാർ വേഗത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അനന്തരം, ഈ ശക്തിയിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാനാശിച്ച് അവിടുത്തെ അടുത്തുചെന്ന് അവർ അപേക്ഷിച്ചു, 'ഗുരോ, പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കേണമേ' എന്ന്. അവിടുന്ന് അവരെ പഠിപ്പിച്ച പ്രാർത്ഥന നമ്മുടെ ഒന്നാമത്തെ ചോദ്യത്തിനെന്നതിനേക്കാൾ രണ്ടാമത്തെ ചോദ്യത്തിനാണുത്തരം നൽകുന്നത്. ഗുരു പഠിപ്പിച്ച പ്രാർത്ഥന, പ്രാർത്ഥനയുടെ സങ്കേതത്തെയല്ല, ഉള്ളടക്കത്തെയാണ് വിശദമാക്കുന്നത്. എങ്ങനെയാണ് പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതെന്നല്ല, എന്താണ് അർത്ഥിക്കുന്നതെന്നാണ് ഗുരു കൂടുതലായും വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

ആധുനിക മനുഷ്യന് നൂതന സങ്കേതങ്ങൾ ഇത്രയധികമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും തികച്ചും മാനുഷികവും നിസർഗവുമായ പ്രാർത്ഥനയുടെ സങ്കേതം നഷ്ടപ്പെട്ടെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. ആ സങ്കേതമെന്തെന്നു പഠിപ്പിക്കുവാൻ യാതൊരു ഗ്രന്ഥത്തിനും സാധ്യമല്ല. സ്വയം വായിച്ച് പഠിക്കത്തക്കവിധം ലളിതമായി പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയില്ല. പ്രാർത്ഥനാ സമൂഹത്തിൽ പ്രാർത്ഥനാ ഗുരുവിന് മാത്രമേ, മറ്റുള്ളവരെ ആ സങ്കേതം പഠിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലും ആ സങ്കേതമെന്തെന്നു ചർച്ച ചെയ്യാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമായും ധരിക്കണം. പ്രാർത്ഥനയുടെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കയില്ല പ്രാർത്ഥനയുടെ സങ്കേതം. പ്രാർത്ഥനാസങ്കേതത്തെക്കുറിച്ചും പ്രാർത്ഥനയുടെ ഉള്ളടക്കത്തെക്കുറിച്ചും കർത്തൃപ്രാർത്ഥന വ്യക്തമായ സൂചനകൾ നൽകുന്നു.

(എ) ബന്ധത്തിന്റെ ദാർഢ്യം

'സ്വർഗത്തിലുള്ള ഞങ്ങളുടെ പിതാവേ' (അരാമിയാക്കിൽ ആബൂൻ ഒബെഗ്മായോ എന്നാണ്) എന്ന സംബോധന ആരാധനാക്രമത്തിന്റെ രൂപമനുസരിച്ച് അല്പം വിപുലമാക്കിയതാവണം. ലൂക്കൻ ആരാധനാക്രമത്തിലുള്ള 'അപ്പാ' എന്നാവണം രക്ഷകൻ പഠിപ്പിച്ചത്. ഈ സംബോധന സൂചിപ്പിക്കുന്നതു നാമും ദൈവവുമായുള്ള ഗാഢബന്ധത്തെയാണ്. ഈ ബന്ധം ക്രിസ്തീയ പ്രാർത്ഥനയുടെ സവിശേഷതയത്രേ. ദൈവത്തിന് വിശുദ്ധിയും മഹത്വവുമുണ്ടെന്ന ബോധം മൂലമാണ് ദൈവസന്നിധാനത്തിലെത്താൻ ഏക കാലത്ത് ഭയവും സ്വാതന്ത്ര്യവും അനുഭവപ്പെടുന്നത്. പിതാവേ, എന്നു ദൈവത്തെ വിളിക്കാൻ നമുക്കു ധൈര്യം നൽകിയിരിക്കുന്ന അവിടുത്തെ ഭയജനകമായ മഹാ കാരുണ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധത്തിലാണ് നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഹർഷം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്.

പുതിയനിയമത്തിലെ 'പരേസിയാ' എന്ന പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് മനു

ഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനും ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനും തടസ്സമായി നില്ക്കുന്ന ലജ്ജ, കാപട്യം, ഭയം എന്നിവയുടെ അഭാവത്തെയാകുന്നു. എഫേസ്യർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ (3:10 – 12) നമ്മോടു പറയുന്നത് 'സഭയിൽക്കൂടി സ്വർഗത്തിലുള്ള വാഴ്ചകൾക്കും അധികാരങ്ങൾക്കും ദൈവത്തിന്റെ ബഹുമുഖ വിജ്ഞാനം അറിയിക്കണമെന്നതാണ് ' ദൈവഹിതമെന്നത്രേ. ഈ വിജ്ഞാനമാണ് ദൈവത്തിന്റെ 'സോദ്.' ദൈവത്തിന്റെ അനന്തമായ പദ്ധതി. ദൈവസുതന്മാരായി ധൈര്യപൂർവ്വം അവിടുത്തെ സന്നിധാനത്തിൽ ചെന്ന് അവിടുത്തെ പ്രപഞ്ചഭരണത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ട് ഈ രഹസ്യത്തിൽ ഭാഗഭാഗിത്വം വഹിക്കാൻ നാം ക്ഷണിക്കപ്പെടുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ വിശ്വസ്തതയിൽക്കൂടി സാധ്യമാകുന്ന ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ കർമ്മമാകുന്നു ഇത്. നമുക്ക് 'പാർഹെസിയായും' (ദൈവസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ധൈര്യപൂർവ്വം പ്രവേശിക്കാനുള്ള അനുമതിയും) ക്രിസ്തുവിന്റെ വിശ്വാസത്താൽ ക്രിസ്തുവിൽ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിൽകൂടി തന്റെ ഹിതം നിറവേറ്റിയ ദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യപ്രകാരമാണ് ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നത്.

ദൈവസുതരാകുന്നതിനാൽ ലഭിക്കുന്ന പ്രത്യേകാനുകൂല്യമായ 'പാർഹെസിയായുടെ' ഏറ്റം സ്വാഭാവികമായ പ്രകാശനമാണ് പ്രാർത്ഥനയും ആരാധനയും. വിശുദ്ധ റൂഹായുടെ വരവിന്റെ ഉടനടിയുള്ള ഫലമാണ് 'പാർഹസിയാ.' അത് സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഹർഷത്തിന്റെ സവിശേഷ മുദ്രയാകുന്നു.

(ബി) ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തോടും ഹിതത്തോടുമുള്ള യോജിപ്പ്

രക്ഷകൻ പഠിപ്പിച്ച പ്രാർത്ഥനയുടെ ആദ്യത്തെ അപേക്ഷകളും ചരിത്രത്തിൽ ദൈവഹിതം നിറവേറ്റപ്പെടുന്നതിനാണ്. 'സ്വർഗത്തിലെപ്പോലെ ഭൂമിയിലുമാകേണമെ' എന്ന വാക്യം 'അവിടുത്തെ നാമം വിശുദ്ധമാകപ്പെടേണമെ, അവിടുത്തെ രാജ്യം വരണമെ, അവിടുത്തെ ഹിതം നിറവേറണമേ' എന്നീ മൂന്ന് അർത്ഥനകളെ സംബന്ധിച്ചും സാർത്ഥകമാണ്. മനുഷ്യാധികാരത്തിന് വിധേയമായ സ്ഥലകാല പരിച്ഛിന്നമായ മേഖലയിൽ ദൈവം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടെന്നും അവിടുത്തെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ തകർക്കപ്പെട്ടെന്നും വരാം. ദൈവനാമം വഹിക്കുന്നവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ കൊണ്ടും അവിടുത്തെ നാമം ശ്രവിക്കുന്നവരുടെ ചിന്തകളും വാക്കുകളും കൊണ്ടും ദൈവനാമം അധിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടെന്നും ദൂഷിതമായെന്നും വരാം. അങ്ങനെയുള്ള ലോകത്തേക്കു സ്വാധികാരം പ്രയോഗിച്ച് ദൈവരാജ്യം കടന്നുചെല്ലുന്നില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ മനുഷ്യൻ നടത്തുന്ന പ്രാർത്ഥനയും പ്രവർത്തനവും മൂലം മാത്രമേ ദൈവരാജ്യം വരു

www.malankaraorthodox.tv

കയുള്ളൂ. ക്രൈസ്തവമായ പ്രാർത്ഥനയുടെ ദിഗ്ബോധം ദൈവരാജ്യത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അതായത് അവിടുത്തെ ഹിതം സൃഷ്ടിക്രമത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യാനുഭവത്തിൽ അവരുടേയും ഹിതമാകണം. ഭൂമിയിലുള്ള ദൃശ്യദൈവനാമവും ദൈവിക വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും വേണം.

നമ്മുടേതായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉടനടി സാധിച്ചുകിട്ടാൻവേണ്ടി പ്രാർത്ഥനയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അത് അപഥസഞ്ചരണം നടത്തുന്നു. പ്രാർത്ഥനയുടെ ദിഗ്ബോധം പൗരസ്ത്യർക്കും പാശ്ചാത്യർക്കും പലപ്പോഴും നഷ്ടപ്പെട്ടെന്ന് ക്രൈസ്തവാരാധനയുടെ ചരിത്രം വ്യക്തമാക്കുന്നു. പലപ്പോഴും സന്യാസജീവിതത്തിന്റെയും ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെയും ലക്ഷ്യം ഭഗവദ്ദർശനമോ ഭഗവദ് സംയോഗമോ ആയിരുന്നെന്നു കാണാം.

നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ ഭക്തിമാർഗത്തെക്കുറിച്ച് വിധിയെഴുതാൻ ഈ ലേഖകൻ യാതൊരുവിധത്തിലും ധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല. കഴിഞ്ഞ തലമുറകളിൽപ്പെട്ട പാശ്ചാത്യ ക്രൈസ്തവരുടെ ഭക്തിയെ വെറുതെയങ്ങു കുറ്റപ്പെടുത്താനും ഈയുള്ളവൻ ശക്തനല്ല. എങ്കിലും നാം ജീവിക്കുന്ന കാലഘട്ടം കഴിഞ്ഞ യുഗങ്ങൾ ഒരിക്കലും ശരിയായി അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവിധമുള്ള നൂതനമായ ആദ്ധ്യാത്മികത ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ടെന്ന് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് നമുക്കാവശ്യമായത് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ വൈയക്തികജീവിതത്തിന്റെ വിശുദ്ധി തന്നെയാകുന്നു. പ്രാർത്ഥനയെയും പ്രവൃത്തിയെയും ഇത് സർഗാത്മകവും പ്രോജ്ജ്വലവുമായ വിശുദ്ധ സ്നേഹമായി സംയോജിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നു. പൊള്ളത്തരം, കാപട്യം, കള്ളം, നാട്യം, സംഭ്രാന്തി, തിന്മ എന്നിവയെയും ഈ സ്നേഹം ദഹിപ്പിക്കുന്നു. ഇത് വെല്ലുവിളിക്കുന്നു, ആശ നൽകിയിട്ടു ഫലം നൽകാതെ പിടിച്ചുനിർത്തുന്നു, വലിച്ചടുപ്പിക്കുന്നു, അനുനയിക്കുന്നു. എന്നാൽ വിശ്രമിക്കാനാവുന്ന ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നില്ല. ഇത് യുക്തിയെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നു. എങ്കിലും മനസ്സിന്റെ ദർശനശക്തിയെ തീവ്രമാക്കുന്നു. ആത്യന്തികമായ ഉത്തരങ്ങൾ ഇത് നിർദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ശരിയായ പാത കാണിക്കുന്നു. ഇത് പടുത്തുയർത്തുന്നു. മനുഷ്യന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഹേതുവായി വ്യാപരിക്കുന്നു. ഇത് സമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ സങ്കല്പങ്ങളെയും, നമ്മുടെ കഴിവുകളെയും കുറിച്ച് നാം പുലർത്തുന്ന മതിപ്പിനെയും ഇത് സർവഥാ വെല്ലുവിളിക്കുന്നു.

ഭൗതീകാതീതമായതിനെ നിഷേധിക്കയും ലോകത്തെ അവഗണിക്കയും ചെയ്യുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികതയല്ല ഇത്. വി. പൗലോസിന്റെ വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ 'ജഡത്തിന്റേ'തായി യാഥാർത്ഥ്യത്തെ ഒരിക്കലും വീക്ഷിക്കാത്ത ആദ്ധ്യാത്മികതയാണിത്. അദൃശ്യമായതിന്റെ (2 കൊരിന്ത്യർ 4:18) അത്ഭുതാവഹമായതും നിഗൂഹനം ചെയ്യപ്പെട്ടതുമായ ധന്യ

www.malankaraorthodox.tv

തയിലേക്ക് മനുഷ്യമിഴികൾ തുറക്കപ്പെടുന്നു. ലോകത്തെ അതിന്റെ അദൃശ്യമായ, അഥവാ പ്രകടമല്ലാത്തതായ അർത്ഥത്തിൽ വീക്ഷിക്കുവാൻ മനുഷ്യർ പഠിക്കുന്നു. കാലത്തിലോ സമയത്തിലോ പ്രതിഷ്ഠിക്കാനാവാത്ത ഒരു വൈയക്തിക ദൈവവുമായി അവൻ ക്രമേണ സ്നേഹബന്ധത്തിലാകുന്നു (കാലത്തിന്റെയും സ്ഥലത്തിന്റെയും ഏതു ബിന്ദുവിനെയും അതേസമയം നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു). അവൻ കൂടുതൽ അഗാധമായി സൃഷ്ടികൾക്കായി ദൈവം മനസ്സിൽ കണ്ടിട്ടുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുകയും അവ നിറവേറ്റപ്പെടട്ടെ എന്ന് കൂടുതലായി ആഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അവിടുത്തെ രാജ്യം വരണം, അവിടുത്തെ ഹിതം നിറവേറ്റപ്പെടുകയും വേണം. എന്നാൽ തന്റെ സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ഹിതവും ലക്ഷ്യവും സമ്പൂർണ്ണമായും മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളവയല്ല.

സ്ഥലകാലങ്ങളുടെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ദൈവലക്ഷ്യത്തെയും ഹിതത്തെയും രൂപപ്പെടുത്തുവാൻ മനുഷ്യൻ വിളിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ പ്രക്രിയ ഒരിക്കലും അവന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലാകുന്നില്ല. ദൈവത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ തീരുമാനമെടുക്കലിലും പരിവർത്തനത്തിലും മനുഷ്യനു സഹകരിക്കുവൻ കഴിയുന്ന ഒരു മാർഗമാണ് പ്രാർത്ഥന.

ദൈവഹിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ അറിവിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അതത് സ്ഥലത്തിനും കാലത്തിനും ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായവയ്ക്കുവേണ്ടി നാം ആഗ്രഹിക്കയും പ്രാർത്ഥിക്കയും വേണം. നെപ്പോളിയന്റെ നിശ്ചയങ്ങളേക്കാളും ക്ലയോപാട്രായുടെ നാസികയുടെ ആകൃതിയേക്കാളും കൂടുതലായി പ്രാർത്ഥന ചരിത്രഗതിയെ മാറ്റുന്നു.

ദൈവത്തെ ഗാഢമായറിയുന്ന സമൂഹങ്ങളും അവയിൽ ഉൾപ്പെട്ട വ്യക്തികളും, മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ മുഴുവൻ പൊതുവിലുള്ളതും ശാശ്വതമായതുമായ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും അനുദിനം പത്രം വായിക്കുമ്പോഴോ, സഹജീവിയുടെ അവസ്ഥയെപ്പറ്റി അറിയുമ്പോഴോ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ തോന്നുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും ആത്മാർത്ഥമായി പ്രാർത്ഥിക്കണം. മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രകാശനങ്ങളാണ് പ്രാർത്ഥനകൾ. അവ സാങ്കേതികശാസ്ത്രത്തേക്കാളും നഗരവൽക്കരണത്തേക്കാളും കൂടുതലായി സംഭവഗതികളെ സ്വാധീനമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമുക്കു നാം ജീവിക്കുന്ന ലോകത്തിന്റെ ശാശ്വതവും സവിശേഷവുമായ ആവശ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവഗാഢവും പ്രാർത്ഥനാപരവുമായ ബോധം ആവശ്യമാണ്. ഈ ബോധത്തോടു ചേർന്ന ദൈവവുമായുള്ള സ്നേഹബന്ധത്തിന്റെ പക്വതയെയാണ് നൂതനമായ ആദ്ധ്യാത്മികത ക്രൈസ്തവനിൽ നിന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നത്.

www.malankaraorthodox.tv

(സി) പ്രാർത്ഥനയുടെ രണ്ടു മുഖങ്ങൾ

പ്രാർത്ഥനയുടെ ആദ്യത്തെ ഭാഗത്ത് ദൈവഹിതം നിറവേറ്റപ്പെടട്ടെ എന്നു നാം അപേക്ഷിക്കുന്നു. കർത്തൃപ്രാർത്ഥനയിലെ ആദ്യത്തെ മൂന്ന് അർത്ഥനകളും ദൈവനാമത്തിനും ദൈവരാജ്യത്തിനും ദൈവഹിതത്തിനും വേണ്ടിയുള്ളതാകുന്നു. മനുഷ്യരാശിക്കുവേണ്ടി സഭ നമ്മുടെയെല്ലാം (എന്റെയല്ല) ആവശ്യങ്ങൾ സാധിച്ചുകിട്ടണമെന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതാണ് കർത്തൃപ്രാർത്ഥനയുടെ രണ്ടാം ഭാഗത്തും കാണുന്നത്. അതതു ദിവസത്തെ അപ്പം, പാപങ്ങളുടെ പൊറുതി, തിന്മയുടെ ശക്തിയിൽ നിന്നും പ്രലോഭനങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള മോചനം എന്നിവയ്ക്കായി ഇവിടെ നാം അപേക്ഷിക്കുന്നു.

അന്ന് രക്ഷകൻ പഠിപ്പിച്ച പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ഇക്കാലത്ത് നമുക്കാവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. ഉൽക്കടമായ ദാഹത്തോടും സമ്പൂർണ്ണമായ താല്പര്യത്തോടും കൂടി നാമും 'എല്ലാവരാലും ദൈവനാമം വിശുദ്ധമാക്കപ്പെടണമേ' (പലരാലും അത് ദുഷിക്കപ്പെടുന്നു), 'അവിടുത്തെ ഭരണം വരേണമേ' എന്നീ അഭിവാഞ്ഛകൾ ആത്മാർത്ഥമായി പ്രകാശിപ്പിക്കണം. ഇതാണ് പ്രാർത്ഥനയുടെ ആദ്യത്തെ മുഖം. നമ്മുടെ സ്വകാര്യ പ്രാർത്ഥനകളും മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനകളുമായി പ്രാർത്ഥന ആരംഭിച്ചാൽ അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെ അല്പമായെങ്കിലും നാം വികലമാക്കുകയായിരിക്കും ചെയ്യുന്നത്. ദൈവഹിതം നിറവേറ്റപ്പെടണമെന്ന ആഗ്രഹത്തോട് ഗാഢമായി ബന്ധപ്പെടാത്ത യാതൊരു മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ക്രിസ്തീയ സാധുത്വം ഉണ്ടാവാൻ സാധ്യമല്ല.

പ്രാർത്ഥനയുടെ രണ്ടാമത്തെ മുഖവും ഇതേ വിധത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതത്രേ. കർത്തൃപ്രാർത്ഥനയുടെ രണ്ടാം ഭാഗത്തു സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ അർത്ഥനകളുടെ മൂന്നു വശങ്ങൾക്കെങ്കിലും നാം അർത്ഥഗൗരവം നൽകേണ്ടതുണ്ട്. സമ്പന്നമായ സമുദായത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവർക്കു തോന്നാം, 'നിത്യവും ഞങ്ങൾക്കുള്ള അപ്പം നൽകണമേ' എന്ന പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് യാഥാർത്ഥ്യവുമായി ബന്ധമില്ലെന്ന്. എന്നാൽ സമസ്ത മാനവവംശത്തെക്കുറിച്ചും ബോധവാന്മാരാകുമ്പോൾ ഈ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് തികഞ്ഞ അർത്ഥഗൗരവം സിദ്ധിക്കുന്നു. ഉത്പാദന സൗകര്യങ്ങളും വിതരണ സൗകര്യങ്ങളും ഇത്രമേൽ വികസിച്ചിട്ടുള്ള ആധുനികകാലത്ത്, പട്ടിണി കിടക്കേണ്ടിവരുന്ന അനേകായിരങ്ങളെ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞാൽ ഈ പ്രാർത്ഥന ശൂന്യമെന്നോ അയഥാർത്ഥമെന്നോ ലേശവും നമുക്കു തോന്നുകയില്ല. 'പാപപ്പൊറുതി'യ്ക്കുള്ള അപേക്ഷയ്ക്കും 'ഞങ്ങൾ' എന്ന പദം ഗൗരവമായെടുക്കുമ്പോൾ നൂതനമായ അർത്ഥം സിദ്ധിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രങ്ങൾ, സഭകൾ, ഗ്രൂപ്പുകൾ, കുടുംബങ്ങൾ എന്നീ നിലകളിൽ നാം ചെയ്യുന്ന അതിക്രമങ്ങൾ സ്വയം വെറു

www.malankaraorthodox.tv

ക്കാതെ ഓർമ്മിക്കുവാൻ കഴിയാത്തവിധം കഠിനമാകുന്നു. മാത്രമല്ല, രാഷ്ട്രങ്ങൾ, സഭകൾ, ഗ്രൂപ്പുകൾ, കുടുംബങ്ങൾ എന്നീ നിലകളിൽ നാം അന്യരോടു ക്ഷമിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഇങ്ങനെയൊരു ബോധം കൊണ്ടു തന്നെ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് നൂതനമായ അർത്ഥവ്യാപ്തി ലഭിക്കുന്നു. നാം ക്ഷമിക്കുന്നതാണെന്ന സമ്മതത്തോടുകൂടി ആരംഭിക്കുന്ന ഈ പ്രാർത്ഥന പരസ്പരം ക്ഷമിക്കയെന്നത് യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരുന്ന ലോകസമൂഹത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയായി പരിണമിക്കയാണു ചെയ്യുന്നത്. നമ്മെ പ്രലോഭനത്തിലേക്കു നയിക്കരുതേ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും പ്രഥമ വീക്ഷണത്തിൽ അയഥാർത്ഥമാണെന്നു തോന്നാം. വി. യാക്കോബു പറയുന്നതുപോലെ ദൈവം നമ്മെ പ്രലോഭനത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് ഇതിന്റെ ഒരു വശം. 'പെയിരാസ്മോസ്' (പ്രലോഭനം) എന്ന വാക്കിന്റെ യഥാർത്ഥമായ അർത്ഥം പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുകയെന്നാകുന്നു. പരിശോധിക്കപ്പെടുന്നതും പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതും നല്ലതാകുന്നു. അങ്ങനെയാണ് നാം തനിത്തങ്കമായിത്തീരുന്നത്.

കർത്തൃപ്രാർത്ഥനയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന 'പരീക്ഷ' ലോകാവസാനത്തിനുശേഷം നിത്യരാജ്യമുണ്ടാകുമ്പോൾ വരാവുന്ന പരീക്ഷയെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് സിദ്ധാന്തിക്കുന്നവരുണ്ട്. ലോകാവസാനദിനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ആധുനിക പരിഷ്കൃത വിജ്ഞാനം ഇക്കാര്യം മനസ്സിലാക്കുവാൻ നമ്മെ സഹായിച്ചേക്കും. 'അന്ത്യകാലം' പരീക്ഷണത്തിന്റെ സമയമായിരിക്കും. തിന്മയുമായി മൽപ്പിടുത്തം നടത്തേണ്ട കാലം. എന്നാൽ നാം ജീവിക്കുന്നത് ഉൽക്കണ്ഠയിലും ഭയത്തിലുമല്ല, വിശ്വാസത്തിന്റേയും രക്തസാക്ഷിത്വത്തിന്റേയും ധീരതയോടെയാണ്. നാം ജീവിക്കുന്നതു കാലാവസാനത്തിലാകുന്നതിനാൽ തിന്മയുടെ ശക്തികളുമായി മൽപ്പിടുത്തം നടത്തേണ്ടി വരുന്നതിൽ ലേശവും ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. ശത്രുവിനെ നേരിട്ടപ്പോൾ ക്രിസ്തുവിനോ, ക്രിസ്തുശിഷ്യന്മാർക്കോ, യാതൊരു ആൾജാമ്യവും ഉറപ്പാക്കി കിട്ടിയിരുന്നില്ല. ഉടനടിയുള്ള ഫലങ്ങൾ, കുരിശാരോഹണവും മരണവുമാണെന്ന് അവർക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. എന്നാൽ കുരിശാരോഹണത്തിൽ നിന്നും മരണത്തിൽ നിന്നുമാണ് ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിന്റെ വിജയമുണ്ടായത്. ഇതിനേക്കാൾ ലേശവും കുറവല്ല, നമ്മുടെ കാലത്ത് നാമും ചെയ്യേണ്ടത്.

ചിലർ അവകാശപ്പെടുന്നതുപോലെ ക്രിസ്തു ജേതാവാണെന്നും ക്രൈസ്തവരുടെ വരവോടുകൂടി അധികാരങ്ങളും വാഴ്ചകളും ജരിഹോയുടെ മതിലുകൾ പോലെ തകരുമെന്നുമുള്ള ബോധത്തോടെ തിന്മയുടെ കിടങ്ങുകളിലേക്കു നാം ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള വിജയാത്മകശുഭാപ്തി വിശ്വാസത്തിനു തിരുവെഴുത്തുകളിൽ യാതൊരു അടിസ്ഥാനവുമില്ല. പരാജിതശക്തികളെ പരിഹാസംകൊണ്ട് തറപറ്റിക്കാൻ

സാദ്ധ്യമല്ല. തിന്മയ്ക്കെതിരായുള്ള ആധുനിക സമരം ജീവന്മരണപ്പോരാട്ടമാണ്. അമിതമായ ആത്മധൈര്യത്തോടെ പോരാട്ടത്തിനിറങ്ങിത്തിരിച്ചാൽ ഒന്നുകിൽ വി. പത്രോസിനെപ്പോലെ സ്വന്തം വിശ്വാസത്തിൽ പൂർണ്ണമായും ഉറയ്ക്കാനാവില്ലെന്ന വേദനാജനകമായ പാഠം പഠിക്കേണ്ടിവരും. അല്ലെങ്കിൽ യൂദയെപ്പോലെ തിന്മയ്ക്കടിപ്പെട്ടു സ്വയം നഷ്ടമായിപ്പോയെന്നു വരും.

അന്ത്യദിനത്തിൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെടുകയെന്നത് നമ്മുടെ ധർമ്മമാണെങ്കിൽ പരീക്ഷയിലേക്ക് നയിക്കരുതേയെന്ന് എന്തിനാണ് നാം ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്? ഇത് ക്രിസ്തുവിനു തികച്ചും അസ്വീകാര്യമായിരുന്ന അകർമ്മണ്യതയ്ക്കായുള്ള ആഗ്രഹത്തെയാണോ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. യാതൊന്നിലും ഉൾപ്പെടാതെയും എല്ലാത്തിൽനിന്നും വേറിട്ടു നിൽക്കുന്നതുമായ ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയാണോ ഇത്? നാം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് ശാന്തമായ ജീവിതത്തിനും സന്തോഷകരമായ മരണത്തിനും വേണ്ടിയാണോ? അതോ, പ്രത്യക്ഷമായ തോൽവിയിലോ പരാജയത്തിലോ അസന്തോഷകരമായി അവസാനിക്കാവുന്ന തിന്മപ്പെട്ട ശക്തികളോടുള്ള സമരത്തിന്റെ കുരിശേന്തിയ ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയാണോ? ഇവിടെയും ഉത്തരം ക്രിസ്തുവിന്റെ മാതൃക തന്നെയാകുന്നു. സുഖസൗകര്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി അവിടുന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, പരീക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ട അന്ത്യനിമിഷം വന്നപ്പോൾ നമ്മെ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചതുപോലെ നമ്മുടെ കർത്താവും പ്രാർത്ഥിച്ചു. 'പിതാവേ അവിടുത്തേക്കു സർവവും സാദ്ധ്യമാണല്ലോ? ഈ പാനപാത്രം എന്നിൽനിന്നു നീക്കിക്കളയണമേ. എങ്കിലും എന്റെ ഹിതമല്ല അവിടുത്തെ ഹിതമാകുന്നു നടക്കേണ്ടത്.' ഇതിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കം, തന്നെ പരീക്ഷയിലേക്കു പ്രവേശിപ്പിക്കരുതേയെന്ന് യാഥാർത്ഥത്തിൽ ക്രിസ്തുവും പ്രാർത്ഥിച്ചെന്നാണ്. നമ്മുടെ കഴിവുകൾ കൊണ്ടു മാത്രം വിജയം നേടിയെടുക്കാമെന്ന് നമുക്ക് ഒരിക്കലും അറിയാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ജീവിതത്തിൽ ഇവ്വിധത്തിലുള്ള കഠിന പരീക്ഷകളെ മൂന്നു വിധത്തിലെങ്കിലും തരണം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. ഒന്ന് ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ, രണ്ട് വി. പത്രോസിനെപ്പോലെ, മൂന്ന് യൂദയെപ്പോലെ. പരീക്ഷണത്തിൽ നിന്നു തന്നെ മാത്രം രക്ഷപ്പെടുത്തണമെന്നല്ല ക്രിസ്തു പ്രാർത്ഥിച്ചത്. തീർച്ചയായും അവിടുന്നു പത്രോസിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. മിക്കവാറും യൂദായ്ക്കു വേണ്ടിയും. മൂന്നു പേരുടേയും കാര്യത്തിൽ ഫലം മൂന്നു വിധത്തിലായിരുന്നല്ലോ?

ക്രൈസ്തവർ ആയാസരഹിതമായ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തിൽ വഴുതിവീഴരുതെന്ന മുന്നറിയിപ്പാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രാർത്ഥന നൽകുന്നത്. പരീക്ഷയിലേക്കു നയിക്കപ്പെടരുതെന്നുള്ളത് ഇന്നത്തെ ക്രിസ്തീയ

www.malankaraorthodox.tv

പ്രാർത്ഥനയുടെ അനിവാര്യമായ ഘടകമാകുന്നു. നമ്മുടെ ബലത്തിൽ മാത്രം നമുക്ക് സമ്പൂർണ്ണമായും ആശ്രയിക്കാവുന്നതല്ല. പരീക്ഷണം എല്ലാവർക്കും വരും. ഫലമെന്തായിരിക്കുമെന്ന ഉറപ്പു ലഭിച്ചിട്ടുമില്ല. ക്രിസ്ത്യാനിക്കുപോലും 'പാപം ചെയ്യാൻ പാടില്ലായ്മ' എന്ന ആനുകൂല്യം മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കുന്നതിനാൽ ലഭിക്കുന്നില്ല. നാം ജീവിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും വേണം – നമുക്ക് ഉറപ്പുതന്നിട്ടുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഹർഷത്തോടുകൂടി മാത്രമല്ല, ന്യായവിധിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയസംഭ്രമങ്ങളോടുകൂടിത്തന്നെ. അപ്പോൾ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ കേന്ദ്രം തന്നെയാണൂ മൂന്നാമത്തെ ഈ അർത്ഥനയും: 'പ്രലോഭനത്തിലേക്ക് ഞങ്ങളെ നയിക്കരുതേ, തിന്മപ്പെട്ടവരിൽനിന്നും ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കണമേ.' ജീവിതം ഒരു സാധാരണ വിനോദമല്ല. വെറും കളിയല്ല. ഇതിൽ പരാജയപ്പെട്ടാൽ സ്വയം നഷ്ടപ്പെടുകയെന്നതായിരിക്കും ഫലം. അതിനാൽ തിന്മപ്പെട്ടവന്റെ ശക്തിയെയും അവൻ പ്രവർത്തിക്കുന്ന അധികാരങ്ങളുടേയും വാഴ്ചകളുടേയും ബലത്തേയും നാം നിസ്സാരമാക്കുന്നില്ല. തന്മൂലമുള്ള ആരോഗ്യകരമായ ഭയവും അന്തഃസംഘർഷവും എപ്പോഴും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഹർഷത്തിന്റെ കൂടെയുണ്ടായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ നമ്മുടെ രക്ഷകനു തന്നെയും ലോകാവസാനകാലത്ത് പാലിക്കേണ്ടിവരുന്നതായ അന്ത്യദിന ജാഗരൂകതയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള അപേക്ഷയാണ് അനസാനത്തെ ഈ അർത്ഥനയെന്നു കാണാം.

അവസാനത്തെ ന്യായവിധിയെപ്പറ്റി മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ തീർത്ഥാടനത്തിൽ നാം വിധേയരാക്കപ്പെടുന്ന കഠിന പരീക്ഷയെപ്പറ്റിയുള്ള തീവ്രബോധം മുറ്റിനില്ക്കുന്നതാണ് ക്രൈസ്തവ പാരമ്പര്യത്തിന് അനുസ്യൂതമായ പ്രാർത്ഥന. അങ്ങനെ നോക്കിയാൽ പ്രാർത്ഥനയുടെ ജീവിതം അന്തഃസംഘർഷത്തിന്റെയും ജാഗരൂകതയുടേയും നിത്യസന്നദ്ധതയുടെയും ജീവിതമാണെന്നു കാണാം. അത് ആത്മസംതൃപ്തി നേടുന്നതല്ല; ആയാസരഹിതവുമല്ല. പ്രാർത്ഥന അതികഠിനമായ സാധനയാകുന്നു. നന്നേ ഉറക്കം വരുമ്പോൾ കണ്ണു തുറന്നുവയ്ക്കുന്നതു പോലെയാണത്. അതിന് ഒരിക്കലും തികച്ചും അനർഗളമാവാനോ യാന്ത്രികമാവാനോ സാദ്ധ്യമല്ല. അത് അഭ്യസിക്കേണ്ടതായ ഒരു സാങ്കേതികവിദ്യയാണ്; ശ്രദ്ധാപൂർവം പാലിക്കേണ്ടതായ ഒരു ശിക്ഷണക്രമമാണ്.

നമ്മെ വളരെ വേഗം 'ബാധിക്കാനിടയുള്ള' പാപവുമായി സംഘട്ടനം നടത്തിയാണ് സ്വാതന്ത്ര്യഹർഷം വളരുന്നത്. പ്രാർത്ഥന നമുക്ക് കിട്ടിയ ദാനമാണ്, കഠിന സാധനയുമാണ്. പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ പഠിക്കണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഇച്ഛാശക്തിയെയും അവശ്യം ബലവത്താക്കണം. ഗത്സമേൻ തോട്ടത്തിൽവച്ച് പത്രോസിനും യോഹന്നാനും കണ്ണുതുറന്നു പിടിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചില്ല. ഉറങ്ങുന്നതിന് അവർക്ക് യാതൊരു ക്ലേശവും അനു

ഭവപ്പെട്ടുമില്ല. അതേസമയം ക്രിസ്തു തീവ്രദുഃഖത്തോടെ പ്രാർത്ഥിക്കയായിരുന്നു. അവിടുത്തെ വിയർപ്പുതുള്ളികൾ രക്തബിന്ദുക്കൾ പോലെയായി. പത്രോസിന്റെയും യോഹന്നാന്റെയും അടുത്തേക്കു വന്നപ്പോൾ ദുഃഖംകൊണ്ട് അവർ ഉറങ്ങുന്നതായി രക്ഷകൻ കണ്ടു. ഉറക്കം ഒരു രക്ഷപ്പെടലാണ്. പ്രാർത്ഥന ഒരു മൽപ്പിടുത്തവും. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനു ധീരതയും ശിക്ഷണവും പ്രാഗത്ഭ്യവും ആവശ്യമാകുന്നു. ഇവ്വിധത്തിലുള്ള ജാഗരൂകമായ പ്രാർത്ഥനയാണ് നാലാം ശതകത്തിലെ സന്യാസിമാർ വികസിപ്പിച്ചത്. ഇതാണ് പരീക്ഷയിൽനിന്നും മരണത്തിൽനിന്നും ബൈസാന്റിയൻ സഭയെ രക്ഷിച്ചത്. ഇന്ന് പുതിയ വിധത്തിലുള്ള പ്രാർത്ഥനയുടെ ശക്തമായ ആദ്ധ്യാത്മിക ശിക്ഷണം വികസിപ്പിച്ചെടുക്കാവുന്ന ഒരു പുതിയ സന്യാസസമൂഹമാണാവശ്യം. അങ്ങനെ മാത്രമേ സഭയുടെ മൂർച്ച കുറഞ്ഞ ദിവ്യബലിയിൽകൂടിയുള്ള ആരാധനയ്ക്കു മൂർച്ച വരുത്താനും രക്തം കുറഞ്ഞ അതിന്റെ ധമനികളിലേക്ക് പുതിയ രക്തം പ്രവഹിപ്പിക്കാനും സാധിക്കയുള്ളു. പ്രായപൂർത്തിയായ ലോകം സുവിശേഷത്തെ സഗൗരവം സ്വീകരിക്കയും അതിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഭൗതികാതീത ശക്തിയെ വീണ്ടും ദർശിക്കയും ചെയ്യണമെങ്കിൽ ലോകത്തെ ഗൗരവമായെടുക്കുന്ന ആദ്ധ്യാത്മിക ശിക്ഷണം അതിന് അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

ഈ ലോകത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യഹർഷമുള്ളത് സുഖസൗകര്യങ്ങളിലല്ല, സഹനത്തിലും നിരന്തരമായ പോരാട്ടത്തിലുമാകുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നാൽ പരിണാമപ്രവാഹത്തിൽപ്പെട്ട് ഒഴുകിപ്പോകാതെ, നിശ്ചയിക്കുന്ന സ്ഥാനത്ത് ഒഴുക്കിനെതിരെ അടിയുറച്ചു നിൽക്കാമെന്ന ആന്തരികമനുഷ്യന്റെ ദൃഢവ്രതമാണ്. ഇത് അനായാസവും വേദനാരഹിതവും അനർഗളവുമാണെന്നാണ് അനുഭവമെങ്കിൽ ഇതിൽകൂടി വികസിപ്പിക്കുന്നത് സ്വാതന്ത്ര്യമായിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ദൈവത്തിന്റെ കൃപയും മനുഷ്യന്റെ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യവും തമ്മിൽ യാതൊരു പൊരുത്തക്കുറവുമില്ല. എന്തെന്നാൽ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം അടിസ്ഥാനപരമായും പാപത്തോടുള്ള സ്ഥിരമായ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നുമുള്ള വിമോചനമല്ല. ജഡത്തിന്റെ ജീവിതമെന്ന് വിശുദ്ധ പൗലോസ് വിവരിച്ച പരിണാമപ്രവാഹത്തിൽപ്പെട്ട് ഒഴുകിപോകാതെയിരിക്കുകയെന്നതാണ്. സ്വന്തം അസ്തിത്വത്തെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വവും മനുഷ്യനെ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത് സാധ്യമാവണമെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ സ്വയമറിയണം. പരിതഃസ്ഥിതിയെന്തെന്നറിയണം. ഇവ രണ്ടിനേയും മാറ്റാൻ അവൻ തയ്യാറാവണം. ഇവയെ മാറ്റാനുള്ള ശക്തി അവനുണ്ടായിരിക്കയും വേണം. ഈ ചുമതല നിറവേറുന്നില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ പരിണാമപ്രവാഹം രൂപംകൊടുക്കുന്ന മൃഗങ്ങളുടെ നിലയിലേക്ക് അധഃപതിക്കുന്നു.

www.malankaraorthodox.tv

സ്വതന്ത്രനാവുകയെന്നാൽ ജന്തുപരവും, വാസനാപരവും, മാനസി കവുമായ ലോകശക്തികളുടെ അധീനതയിൽനിന്നു മുക്തി നേടാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ടാവുകയെന്നാണർത്ഥം. ഇതാണ് ഈ കാലത്തോട് രമ്യ പ്പെടാതിരിക്കുക എന്ന് റോമർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ (12:2) വി. പൗലോസ് പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം.

കുത്തിയൊലിക്കുന്ന പ്രവാഹത്തിൽപ്പെട്ടുപോവാതെയിരിക്കണമെ ങ്കിൽ ഈ പ്രവാഹത്തിൽത്തന്നെ ഒഴുക്കു പിഴുതെടുത്തു കൊണ്ടുപോ കാത്തവിധം ഉറച്ചുനിൽക്കാനുള്ള ഒരിടമുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ ഇടമാണ് യേശുക്രിസ്തുവും അവിടുത്തെ തിരുശരീരവും. രക്ഷകനെ ഭൂമിയിലേ ക്കയച്ചതിലും നമ്മെ വി. റൂഹായാൽ അവിടുത്തെ ശരീരത്തിൽ ഉൾപ്പെ ടുത്തുന്നതിന് സൗകര്യം ചെയ്തുതന്നതിലും ദൈവത്തിന്റെ മഹാകാ രുണ്യമാണു നാം കാണുന്നത്.

നമുക്ക് നില്ക്കാനുള്ള ഇടം നല്കിയത് ദൈവകാരുണ്യമാണ്. അവിടെ നിന്നാൽ മാത്രം പോരാ അവിടുത്തെ ഉറപ്പുള്ള സ്നേഹത്തെ ക്കുറിച്ചും അനുസ്യൂതമായ കൃപയെക്കുറിച്ചുമുള്ള ദൃഢവിശ്വാസത്തിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ധർമം നാം അനുഷ്ഠിക്കയും നമ്മുടെ പരിതഃ സ്ഥിതിയെയും നമ്മെത്തന്നെയും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യണ മെന്ന് ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. വി. പൗലോസ് പറയുന്നു: 'നിങ്ങളുടെ മനസ്സിന്റെ പുതുക്കംകൊണ്ട് നിങ്ങൾ സ്വയം രൂപാന്തരപ്പെടുവിൻ.' മന സ്സിനെ ഇങ്ങനെ പുതുക്കേണ്ടത് സഭയിൽതന്നെ നിന്ന് ശിക്ഷണപൂർവ മുള്ള അനുസരണം, ധ്യാനം, പഠനം, ആരാധന, പ്രാർത്ഥന എന്നിവ യിൽക്കൂടിയാണ്. നമ്മിൽനിന്നു ശക്തവും ശിക്ഷിതവുമായ ശ്രമം ആവ ശ്യപ്പെടുന്ന നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനയാണിത്.

ദൈവദാനമാകുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഇങ്ങനെ വ്യാപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് അതിനെ സജീവവും ആഹ്ലാദപ്രദവുമാക്കുന്നത്. വിശുദ്ധ റൂഹായിൽ യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടി നമുക്ക് ദൈവത്തിലേക്ക് പ്രവേശനം അനുവ ദിച്ചു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. പരിശുദ്ധ റൂഹായിൽ നാം അവിടേക്കു പ്രവേശിക്കയും അവിടെ അധിവസിക്കയും വേണം. സ്വാതന്ത്ര്യമെന്ന ദാനത്തിൽ ഈ ആഹ്ലാദം അനർഗളമായി പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. വി. റൂഹാ നമ്മുടെ സ്വാത ന്ത്ര്യത്തെ മാനിക്കുന്നു. നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ആരാധിക്കുവാൻ അരൂപി നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുന്നില്ല. ദൈവസാന്നിദ്ധ്യത്തിലേക്കു പ്രവേ ശിക്കാനുള്ള ആനുകൂല്യം വ്യക്തിയെന്ന നിലയിലും സമൂഹമെന്ന നില യിലും പ്രയോജനപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മാത്രമേ നമ്മുടെ ജീവിതങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യഹർഷം പൊന്തിവരികയും മറുരൂപം പ്രാപിച്ച ജീവിതങ്ങളിൽ കൂടി ലോകത്തിന് ആഹ്ലാദം പകരുന്ന ശക്തിയായി അതു തീരുക യുമുള്ളൂ.

www.malankaraorthodox.tv

ആരാധനയും പ്രാർത്ഥനയും നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വ്യാപാരത്തിൽപ്പെട്ടവയാണ്. പ്രാർത്ഥിക്കയും ആരാധിക്കയും ചെയ്തെങ്കിൽ മാത്രമേ തിന്മയിൽ നിന്നു നാം രക്ഷപ്പെടുകയുള്ളൂ. പ്രലോഭനത്തിൽ നിന്നു നാം പാലിക്കപ്പെടേണ്ടതും അങ്ങനെയാകുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ കാലത്തിന്റെ സ്വഭാവദോഷങ്ങളാകുന്ന അലസത, സുഖാസക്തി എന്നിവയും പ്രാർത്ഥനയും കൂടി ഒരിക്കലും ഒത്തുപോകുന്നതല്ല. ആരാധനയുടെ ശിക്ഷണത്തിലും സാധനയിലും ജീവിച്ച് സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പ്രയോഗിക്കുവാൻ ആധുനികൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കണം.

പ്രാർത്ഥന അനർഗളമായും യാന്ത്രികമായും വന്നുചേരണമെന്ന് നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നെങ്കിൽ പ്രാർത്ഥന നിഷ്പ്രയോജനമെന്നോ നിരർത്ഥകമെന്നോ നാം പരാതിപ്പെടുന്നതിൽ യാതൊരു കഥയുമില്ല. എന്നാൽ ഇത് കേവലം നമ്മുടെ ഇച്ഛാശക്തിയുടേയും ശിക്ഷണത്തിന്റെയും പ്രശ്നം മാത്രമല്ല. നമ്മുടെ ബലഹീനതയിൽ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നതിനും നാം രാജത്വത്തിലും പൗരോഹിത്യത്തിലും, പൂർണ്ണമായി വളരുന്നതിനുമായി നമ്മെ രാജാക്കന്മാരും പുരോഹിതന്മാരുമാക്കിയ വിശുദ്ധ റൂഹായും താല്പര്യപൂർവം കാത്തുനിൽക്കുന്നു.

വിശുദ്ധാരൂപിയുടെ ദാനങ്ങൾ സഭയിൽ എല്ലാവർക്കും ധാരാളമായുണ്ട്. എന്നാൽ അവയെല്ലാം ഒരേ വിധത്തിലുള്ളവയല്ല. പ്രാർത്ഥനയും പരിശുദ്ധാരൂപിയുടെ ദാനമാകുന്നു. ഇത് സർവർക്കും നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ചിലർക്ക് മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനയും ആരാധനയും നടത്താനും ദൈവവുമായി കൂടുതൽ ഉറ്റബന്ധം പുലർത്താനുമുള്ള വിശേഷാൽ ധർമം കൂടി നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശിക്ഷണപൂർവം പരിശീലിക്കാതെ ഇത് യാതൊരാൾക്കും നിർവഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആഹ്ലാദം സർവർക്കും ലഭിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ദാനമാണിത്. ഇത് സ്വീകരിക്കയെന്നാൽ വമ്പിച്ച ഉത്തരവാദിത്വം കയ്യേൽക്കുകയെന്നത്രേ അർത്ഥം. ഈ ദാനവും ഇതോടൊപ്പം ദൈവത്തിന്റെ മക്കളായി ജീവിക്കാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വവും സ്വീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നാം നശിച്ചുപോകുന്നു. നാമിത് സ്വീകരിക്കയാണെങ്കിൽ ആഹ്ലാദം യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരുന്നു. ദുഃഖവും സഹനവും ആകെക്കൂടി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. വിരസത ദൂരെ മാറ്റപ്പെടുന്നു. അസ്തിത്വത്തിന് അസ്തിവാരം കിട്ടുന്നു. ജീവിതലക്ഷ്യവും, ശക്തിയുടെ ഉറവിടവും ലഭിക്കുന്നു. ചരിത്രം മറുരൂപപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ അതിലൊക്കെ ഉപരിയായി ദൈവനാമം വിശുദ്ധമാക്കപ്പെടുന്നു. അവിടുത്തെ ഹിതം നിറവേറ്റപ്പെടുന്നു.

പിതാവേ അങ്ങനെ ഭവിക്കണമേ.

1. നൈഷിയന്മാർ – ദൈവം അന്തരിച്ചു എന്ന് ആദ്യം പ്രഖ്യാപിച്ച ജർമ്മൻ

www.malankaraorthodox.tv

തത്വശാസ്ത്രജ്ഞനായ നീറ്റ്ചേയുടെ അനുഗാമികൾ.

2. ലോറൻസ് ഭക്തന്മാർ – കാമവികാരത്തെ അടിച്ചമർത്തി നിറുത്തിയതുമൂലമാണ് പാശ്ചാത്യമനുഷ്യന് മനുഷ്യത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടതെന്ന് വാദിച്ച ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യകാരനായ ഡി. എച്ച്. ലോറൻസിന്റെ അനുയായികൾ.

3. ലോകത്തിലെ മഹാന്മാരായ ആളുകൾക്ക് എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും ലണ്ടൻ നഗരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ അനുവാദം നൽകുന്ന താക്കോൽ കൊടുക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഇത് വലിയ ഒരു ബഹുമതിയായി കരുതപ്പെട്ടു.

('സ്വാതന്ത്ര്യദീപ്തി' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നും)

www.malankaraorthodox.tv

2

ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളിലെ പരിശുദ്ധന്മാരും പരുമല തിരുമേനിയും

ഒരാളെ പരിശുദ്ധനായി കാനോനീകരിക്കുന്ന ഔപചാരികമായ നടപടിക്രമം ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളിൽ ഇല്ല. റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ഒരാളെ പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിന്, തികച്ചും അസ്വാഭാവികമോ വ്യാമിശ്രമോ ആയ ഒരു നടപടിക്രമം വളർത്തിയെടുത്തിട്ടുണ്ട്. പൗരസ്ത്യ സഭകളിൽ എനിക്ക് അറിയാവുന്നിടത്തോളം റഷ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയും ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയും മാത്രമേ ഒരാളെ പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിക്കുവാനുള്ള ഔപചാരിക നടപടിക്ക് ഒരുമ്പെട്ടിട്ടുള്ളു.

റഷ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ 10 -ാം ശതകത്തിലാണ് നിലവിൽ വന്നത്. ക്രി. വ. 1339 -ൽ തിയോഗ്നോസ്റ്റസ് (Theognostes) മെത്രാപ്പോലീത്താ (അന്ന് അവർക്ക് പാത്രിയർക്കീസ് ഇല്ലായിരുന്നു. കീവിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്നു റഷ്യൻ സഭയുടെ അപ്പോഴത്തെ തലവൻ) തന്റെ മുൻഗാമിയായിരുന്ന പീറ്റർ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഇത് പീറ്റർ മെത്രാപ്പോലീത്താ കാലം ചെയ്ത് 13 വർഷം കഴിഞ്ഞായിരുന്നു. ഈ പ്രഖ്യാപനം മിക്കവാറും റോമൻ സഭയുടെ സമ്പ്രദായത്തെ അനുകരിച്ചുമുള്ളതായിരുന്നു. പിന്നീട് ക്രി. വ. 1448 -ൽ ജോനാസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തന്റെ മുൻഗാമികളിൽ ഒരാളായിരുന്ന ആഗ്നീസിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം 70 വർഷം കഴിഞ്ഞ് പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. അക്കാലത്താകട്ടെ, റാഡറേസിലെ പ. സേർജിയസും ബൈലോറസിയായിലെ പ. കൂറിലോസും ഔപചാരിക നടപടിക്രമങ്ങൾ ഒന്നും കൂടാതെ തന്നെ പരിശുദ്ധന്മാരായി റഷ്യയിൽ പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഏതാണ്ട് 1547 -ാ മാണ്ട് ആയപ്പോഴേക്കും റഷ്യൻ സഭയിൽ പതിനഞ്ചോളം വിശുദ്ധന്മാരെ വണങ്ങുന്ന പ്രഖ്യാപനം നടപ്പിൽ വന്നിരുന്നതായി രേഖകളുണ്ട്.

1547-ലും 1549-ലും നടന്ന റഷ്യൻ സഭയുടെ രണ്ടു പ്രധാന സുന്നഹ

www.malankaraorthodox.tv

ദോസുകളിൽ ഏതാണ്ട് മുപ്പതോളം പരിശുദ്ധന്മാരെ പുതുതായി കാനോനീകരിച്ചു (ഇവരിൽ 28 പേർ അതാതു പ്രദേശങ്ങളിൽ പരിശുദ്ധന്മാരായി നേരത്തെതന്നെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടവരായിരുന്നു). ആ രണ്ടു സുന്നഹദോസുകളിൽതന്നെ വേറെ 9 പരിശുദ്ധന്മാരെ പ്രാദേശികമായും അംഗീകരിച്ചു. ഈ മൂന്നു കൊല്ലം കൊണ്ട് ഇത്രയധികംപേരെ പരിശുദ്ധന്മാരായി പ്രഖ്യാപിക്കാൻ ചില രാഷ്ട്രീയ കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നോ?

ഉണ്ട്. 1453-ലെ കുസ്തന്തീനോപോലീസിന്റെ പതനത്തിന്റെ ശതാബ്ദി അടുത്തുവന്നിരുന്ന ആ കാലഘട്ടത്തിൽ റഷ്യൻസഭ പൗരസ്ത്യസഭയുടെ കേന്ദ്രമായി മൂന്നാമത്തെ റോമാ എന്ന പേരിൽ രൂപം കൊള്ളുകയായിരുന്നതിനാൽ മുപ്പതോ നാല്പതോ പുതിയ പരിശുദ്ധന്മാരെക്കൂടി നാമസഞ്ചികയിൽ ചേർക്കുന്നത് സഭയുടെ പദവി ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നതിനു സഹായിച്ചു.

എ. ഡി. 1547-1721 കാലഘട്ടത്തിൽ ഏതാണ്ട് 150 പരിശുദ്ധന്മാരെകൂടി നാമകരണം ചെയ്തു. പക്ഷേ, അവരിൽ 15 പേരെ മാത്രമേ സഭ ഇന്നു സാർവത്രികമായി വണങ്ങുന്നുള്ളു. 1721 മുതൽ സഭയെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭരിക്കുന്നത് സുന്നഹദോസാണ്. ഈ കാലയളവിൽ ആറു പരിശുദ്ധന്മാരെകൂടി മാത്രമേ പൊതുവണക്കത്തിനു നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളു. അവരിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത് കഴിഞ്ഞ ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ നാമകരണം ചെയ്യപ്പെട്ട സാരോവിലെ പ. സെറാഫിം ആണ്. ആ നാമകരണ നടപടിക്രമങ്ങളുടെ സാമാന്യം ശരിയായ ഒരു വിവരണം നമുക്ക് ലഭ്യമായിട്ടുള്ളത് ഇങ്ങനെയാണ്.

കാലം ചെയ്ത ആർച്ചുബിഷപ്പ് സെറാഫിമിന്റെ കബർ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഭദ്രാസനത്തിലെ ആർച്ചുബിഷപ്പ് കബറിങ്കൽ നടക്കുന്ന അത്ഭുതങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു റിപ്പോർട്ട് പ. സുന്നഹദോസിന് അയച്ചു. പ. സുന്നഹദോസ് അതേപ്പറ്റി സമഗ്രമായ ഒരു അന്വേഷണത്തിനു കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചു. പ്രാഥമിക അന്വേഷണം ഒരു ബിഷപ്പ് 1892-1894 വരെ നടത്തി. കൂടുതൽ അന്വേഷണം നടത്തുന്നതിന് അവിടുത്തെ സന്യാസാശ്രമത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠനെ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം 1897-ൽ അതേപ്പറ്റി റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിച്ചു. അവസാനമായി 1902 ജൂലൈ 19 -ന് അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കിയിരിക്കുന്നതായി സാർ ചക്രവർത്തി ഒരു പ്രഖ്യാപനം പുറപ്പെടുവിച്ചു. തെളിവുകൾ പരിശോധിക്കുവാൻ സുന്നഹദോസ് സുദീർഘമായ സമയം എടുത്തു. പിന്നെ പരിശുദ്ധന്റെ ഭൗതീകാവശിഷ്ടങ്ങൾ പരിശോധിക്കുവാൻ സഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനും രണ്ടു ബിഷപ്പുമാരും ഒരു യുവരാജാവും മറ്റു ചിലരും അംഗങ്ങളായുള്ള ഒരു കമ്മീഷൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഈ കമ്മീഷൻ അതിന്റെ റിപ്പോർട്ട് സുന്നഹദോസിന് സമർപ്പിച്ചു. സുന്നഹദോസ് ഇദ്ദേഹത്തെ പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാ

www.malankaraorthodox.tv

പിക്കാനും പരിശുദ്ധന്റെ നാമത്തിൽ പെരുനാൾ ആഘോഷം ഉത്തരവിടുന്നതിനും ഗവണ്മെന്റിനോട് അപേക്ഷിച്ചു. 1903 ജനുവരി 26 -ന് സാർ ചക്രവർത്തി ഔദ്യോഗികമായി ഉത്തരവു പുറപ്പെടുവിച്ചു. അനന്തരം വിശുദ്ധന്റെ അസ്ഥികൾ പൊതുവണക്കത്തിനു വേണ്ടി പ്രത്യേകം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഒരു കല്ലറയിലേക്ക് മാറ്റി സ്ഥാപിച്ചു.

കാനോനീകരണ കാര്യത്തിൽ റോമാസഭയുടെ നടപടിക്രമങ്ങൾ കുറേക്കൂടി വിപുലമാണ്. അതു രണ്ട് ഘട്ടങ്ങളായിട്ടാണ്. ഒന്നു ശ്രേഷ്ഠീകരണം, മറ്റൊന്നു കാനോനീകരണം. വാങ്ങിപ്പോയ ഒരാളിനെ ശ്രേഷ്ഠൻ അഥവാ അനുഗൃഹീതൻ എന്ന പദവി നല്കുകയാണ് ആദ്യത്തെ പടി. അതുകഴിഞ്ഞ് വീണ്ടും പുതിയ പുതിയ അത്ഭുതങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കബറിങ്കൽ സംഭവിച്ചാൽ മാത്രമേ വിശുദ്ധൻ എന്ന പദവിയിലേക്ക് അദ്ദേഹം ഉയർത്തപ്പെടുന്നുള്ളു. അതിനുള്ള തെളിവന്വേഷണം സാധാരണ പല വർഷങ്ങളിലേക്കു നീണ്ടുപോകുന്നു. കൂടാതെ അദ്ദേഹം ഒരു വിശുദ്ധനല്ല എന്നു വാദിക്കുന്നതിന് സാത്താന്റെ അഭിഭാഷകൻ (Devil's Advocate) എന്നൊരു സാങ്കല്പികവ്യക്തിയെയും നിയമിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പല സാക്ഷികളെയും തെളിവുകളെയും പരിശോധിച്ചശേഷം മാത്രമേ ഒരാൾ വിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടുന്നുള്ളു.

നമ്മുടെ പരുമല പുണ്യവാളന്റെ വിശുദ്ധ നാമകരണത്തിൽ ഇങ്ങനെ വിപുലമായ നടപടിക്രമങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പരുമല തിരുമേനിയുടെ ശിഷ്യനും പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ കാതോലിക്കായുമായിരുന്ന പ. ബസേലിയോസ് ഗീവറുഗീസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാബാവാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് 1947 ധനു മൂന്നിന് പുറപ്പെടുവിച്ച ഒരു കല്പനയിലൂടെ പരുമല തിരുമേനി പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു (1947 തുലാം 16 ന് പരുമല സെമിനാരിയിൽ ചേർന്ന എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയമനുസരിച്ചാണ് പ. കാതോലിക്കാബാവാ ഈ കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചത്).

പരുമലത്തിരുമേനി 1848 ജൂൺ 15-ന് ജനിച്ചു. ക്രിസ്തുവർഷം 1988 അദ്ദേഹത്തിന്റെ 140-ാം ജന്മവാർഷികമാണ്. 54-ാം വയസിൽ 1902 നവംബർ 2-ന് അദ്ദേഹം കാലം ചെയ്തു. 45 വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം അദ്ദേഹത്തെ വിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഇങ്ങനെതന്നെയാണ് റഷ്യൻ സഭയിലും വ്യവസ്ഥാപിതമായ സുന്നഹദോസ് കാലം തുടങ്ങുംമുമ്പു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നത്. സഭാധിപനായ മെത്രാപ്പോലീത്താ തന്റെ മുൻഗാമിയെ പരിശുദ്ധനായി നാമദാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

ആദിമസഭയിൽ ഇതിനുള്ള നടപടിക്രമം ഇല്ലായിരുന്നു. മാമോദീസാ ഏറ്റവരിൽ ഒരാളെ ശുദ്ധനായും മറ്റുള്ളവരെ അല്ലാതെയും കരുതപ്പെടു

ന്നതിനുള്ള ഒരു മാനദണ്ഡം യഥാർത്ഥത്തിൽ അക്കാലത്ത് സഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്നാനം ഏറ്റ എല്ലാവരും വിശുദ്ധന്മാർ ആയിരുന്നു.

എന്നാൽ അക്കാലത്ത് സഭ പ. കന്യകമറിയാമിനെയും അപ്പോസ്തലന്മാരെയും കൂടാതെ നാലു തരം പരിശുദ്ധന്മാരെക്കൂടി വണങ്ങിയിരുന്നു.

1. വിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി സഹദാ മരണം പ്രാപിച്ചവർ (വി. സ്തെപ്പാനോസ്, ഇഗ്നാത്തിയോസ് തുടങ്ങിയവർ).

2. വിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി മരണം ഒഴികെയുള്ള പീഡ അനുഭവിച്ചവർ (മൗദ്യാനന്മാർ).

3. സത്യവിശ്വാസം പഠിപ്പിച്ച വിശ്വാസവീരന്മാർ (മാർ അത്താനാസിയോസ്, വി. കൂറിലോസ് തുടങ്ങിയവർ).

4. വിശുദ്ധജീവിതം നയിച്ച് സ്വാഭാവിക മരണം പ്രാപിച്ച ദയറാക്കാർ (വി. അന്തോനിയോസ്, പക്കോമിയോസ് തുടങ്ങിയവർ).

ചില പരിശുദ്ധന്മാർ ഇതിൽ ഒന്നിലധികം വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നവരുമുണ്ട്. ഉദാ. പരിശുദ്ധ ബസേലിയോസ്. അതുപോലെ നമ്മുടെ പരുമല പുണ്യവാളനും മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നും നാലും വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. പാശ്ചാത്യ മിഷനറിമാരിൽ നിന്നും അവർ മൂലം നമ്മുടെ ആളുകളിൽ ചിലരിൽ നിന്നും ഉത്ഭവിച്ച പാശ്ചാത്യ യുക്തിവാദത്തിന്റെയും വിശ്വാസവിപരീതത്തിന്റെയും കെടുതിയിൽപെടാതെ ഓർത്തഡോക്സ് (സത്യവിശ്വാസ) സഭയെ സംരക്ഷിച്ച വിശ്വാസ വീരനായിരുന്നു പരുമല തിരുമേനി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനിതരസാധാരണമായ ജീവിതവിശുദ്ധിയും സത്യേക സഭാവിശ്വാസത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിനുള്ള നിസ്തുല ദർശനവും സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ നമ്മുടെ ആളുകളിൽ അധികപങ്കും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് യുക്തിവാദത്തിന്റെ ഓളത്തിൽപ്പെട്ടു ഒഴുകിപ്പോകുമായിരുന്നു.

റോമാസഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഒരു പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടുന്ന ആളിന് ഏഴു പദവികൾ ഉണ്ട്:

1. കുർബാന തക്സാകളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് അനുസ്മരിക്കപ്പെടുന്നു.

2. സഭയുടെ പൊതു പ്രാർത്ഥനകളിൽ പരിശുദ്ധന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥതയ്ക്ക് യാചിക്കുന്നു.

3. പള്ളികളും ത്രോണോസുകളും ആ നാമത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്നു.

www.malankaraorthodox.tv

4. ബലിപീഠത്തിനു മുകളിൽ അവരുടെ ചിത്രം വയ്ക്കുന്നു.

5. ഭൗതീകാവശേഷിപ്പുകൾ പ്രത്യേക പാത്രങ്ങളിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ടു പൊതുവണക്കത്തിനു വയ്ക്കുന്നു.

6. പള്ളികൾ അവരുടെ പെരുന്നാൾ ആഘോഷിക്കുന്നു.

7. അവരുടെ ബഹുമാനാർത്ഥം വി. കുർബാന അർപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

അടിസ്ഥാനപരമായി ഇവയെല്ലാം നമുക്കുണ്ട് . പ. ഗ്രീഗോറിയോസ് മാത്രമാണ് നമുക്കുള്ള ഏക ദേശീയ പരിശുദ്ധൻ. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ ഭാരതത്തിന് വെളിയിൽനിന്നു വന്ന്, ഇവിടെ സാക്ഷിയായി മരിച്ചു. അദ്ദേഹം നമ്മുടെ കാവൽപിതാവും സഭാസ്ഥാപകനും അപ്പസ്തോല മഹാചാര്യനും ആണ്. മലങ്കരയുള്ള അപ്പസ്തോലിക സിംഹാസനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമത്തിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്.

ഭാഗ്യവതിയായ വി. മാതാവിനെയും വി. മത്ഥിയാസും പൗലൂസും ഉൾപ്പെടെയുള്ള 13 അപ്പോസ്തലന്മാരെയും കൂടാതെ മറ്റു പല വിശുദ്ധന്മാരെയും നാം ബഹുമാനിക്കുന്നു. ഇവരിൽ ചിലർ – ഏലിയാ, യോഹന്നാൻ മാബ്ദാനാ തുടങ്ങിയവർ – പഴയനിയമ പിതാക്കന്മാരും മറ്റു ചിലർ, ഈജിപ്തുകാരും ഗ്രീക്കുകാരും റോമാക്കാരും പാലസ്തീൻകാരും സിറിയായിലുള്ളവരും മറ്റുമാണ്. ഉദാഹരണമായി വി. സ്തേഫാനോസ് പലസ്തീൻകാരനും, അത്താനാസ്യോസും കൂറിലോസും ഈജിപ്തുകാരും ബസേലിയോസും ഗ്രിഗോറിയോസും റോമാക്കാരും ഇഗ്നാത്തിയോസും ഒസ്താത്തിയോസും അന്ത്യോക്യക്കാരും ആയിരുന്നു.

ഭാരതസഭയിലും പല വിശുദ്ധന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. പക്ഷേ, ചരിത്രത്തിൽക്കൂടി അവരുടെ പേരുകളും ഓർമ്മകളും നമുക്ക് ലഭ്യമായില്ല എന്നു മാത്രം. എന്നാൽ ഇതാ പ്രതിഭാശാലിയായ ഒരു പരിശുദ്ധൻ – വാസ്തവമായും വിശുദ്ധിയണിഞ്ഞ ഒരു ദൈവമനുഷ്യൻ, ഒരു യഥാർത്ഥ ആത്മീയ വൈദ്യൻ. ഒരു പരിശുദ്ധനായി എന്നും ലോകമെങ്ങും വണങ്ങപ്പെടേണ്ട മഹാജ്ഞാനി – പരുമലതിരുമേനി.

ഈ വിശുദ്ധന്റെ പ്രത്യേകതകൾ മൂന്നാണ്. പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായത് അദ്ദേഹം ഒരു പ്രാർത്ഥനാ മനുഷ്യനായിരുന്നു. പാതിരായ്ക്കും പ്രഭാതത്തിനു മുമ്പും എല്ലാ യാമവേളയിലും യാമമദ്ധ്യത്തിൽപോലും തന്റെ ഹൃദയം ദൈവത്തോടു ചേർന്നിരുന്നു. ഈ സുസ്ഥിരമായ ഭക്തിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്ത് തിളങ്ങിക്കണ്ടതും അദ്ദേഹത്തെ ഒരു യഥാർത്ഥ വിശുദ്ധനായി തെളിയിച്ചതും.

രണ്ടാമതായി അദ്ദേഹം ഒരു മഹാ ഗുരുവായിരുന്നു. പ്രഗത്ഭരായ അദ്ദേ

www.malankaraorthodox.tv

ഹത്തിന്റെ ശിഷ്യവൃന്ദം തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീറിന്റെയും വചോശക്തിയുടെയും ഉത്തമസാക്ഷികളാണ്. മഹാനായ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി, പ. ബസേലിയോസ് ഗീവറുഗീസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാബാവാ, കോനാട്ട് മാത്തൻ മല്പാൻ, മട്ടയ്ക്കൽ അലക്സന്ത്രയോസ് മല്പാൻ എന്നിവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യപ്രധാനന്മാരായിരുന്നു.

മൂന്നാമതായി അദ്ദേഹം ഒരു നല്ല അജപാലകനായിരുന്നു. ഇന്ന് തുമ്പമൺ, നിരണം, കൊല്ലം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി അറിയപ്പെടുന്ന ഭദ്രാസനങ്ങളുടെ ഏകോപിച്ചുള്ള ഇടയനായി പ്രവർത്തിച്ച്, പള്ളികളും സ്കൂളുകളും കെട്ടിപ്പടുത്ത്, രോഗികളെയും അനാഥരെയും ശുശ്രൂഷിച്ച്, സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചും അനേകരെ ആലയിലേക്ക് ആനയിച്ചും സഞ്ചരിച്ച്, പള്ളികലഹങ്ങൾ ശമിപ്പിച്ച്, പ്രാർത്ഥനയാൽ വസന്തകളെ ശാസിച്ച് അടക്കി, തുടർച്ചയായി തന്റെ ജീവരക്തം സ്വന്തം ആടുകൾക്കുവേണ്ടി ഒഴുക്കിതീർത്ത നല്ല ഇടയൻ.

ഭാരതം ഇന്നു കൃതകൃത്യയാണ് – ഇതുപോലെ സ്വജീവിതം മുഴുവൻ ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയും സ്നേഹവും സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുവാൻ പിറന്ന കുറ്റമറ്റ ഒരു പൈതലിനെ പ്രസവിച്ച ഭാരതാംബ ഇന്ന് ധന്യയാണ്!

(മംഗളം പരുമലപ്പെരുന്നാൾ സപ്ലിമെന്റ്, നവംബർ 2, 1994)

www.malankaraorthodox.tv

3

വിവാഹവും കുടുംബജീവിതവും

സ്വർഗത്തിൽ വിവാഹം കഴിയ്ക്കുന്നുമില്ല; കഴിച്ചു കൊടുക്കുന്നുമില്ല. അവിടെ മരണമില്ല. അതുകൊണ്ട് ജനനവുമില്ല. വിവാഹത്തിന്റെയാവ ശ്യവുമില്ല (വി. ലൂക്കോ. 20:27–39).

വിവാഹവും കുടുംബജീവിതവും ഈ ശരീരത്തിലും ഈ ലോക ത്തിലും നാം ജീവിക്കുന്ന കാലത്തേയുള്ളൂ. ഈ ശരീരത്തിൽ നിന്നു നാം വാങ്ങിപ്പോകുമ്പോൾ സ്ഥലകാല പരിമിതിയുള്ള ഈ ലോകവും താനേ തിരോധാനം ചെയ്തിട്ട് വർണിക്കാവതല്ലാത്ത മറ്റൊരു ലോക വ്യവസ്ഥിതിയിലേക്കു നാം പ്രവേശിക്കുന്നു. അവിടെ മാലാഖമാരെ പ്പോലെ നാമും ജനനമരണങ്ങളോ സ്ഥലകാല പരിമിതികളോ ഇല്ലാത്ത ഒരു മനുഷ്യരാശിയായിത്തീരുന്നു.

അതിന്റെയും അടുത്ത ലോകമായ പുനരുത്ഥാന ലോകത്തിൽ പുതിയ ശരീരം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നുവെങ്കിലും അവിടെയും ജനനമരണങ്ങളോ വിവാഹബന്ധങ്ങളോ ഇല്ലെന്നു കർത്താവ് നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു (വി. ലൂക്കോസ് 20:35–36).

സന്യാസിമാർ എന്നു പറയുന്നവർ ആ പുനരുത്ഥാന ജീവിതം ഇവി ടെവച്ചു തന്നെ ജീവിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നവരാണ്. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ തൃഷ്ണകളെ സംയമനം കൊണ്ട് ഒതുക്കി നിയന്ത്രിച്ചു ജഡത്തെ ലാഘ വപ്പെടുത്തി, ദൈവരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി തങ്ങളെത്തന്നെ പൂർണമായി ഒരു ക്കുന്നവരാണു താപസന്മാർ.

എന്നാൽ എല്ലാവരും അതുപോലെ താപസന്മാരാകണമെന്നല്ല സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. വിവാഹം സഭയിൽ ബഹുമാന്യമാണ്; വിവാഹജീവി തത്തെ അപമാനിയ്ക്കുകയോ തരംതാഴ്ത്തിക്കാണിക്കുകയോ ചെയ് വാനും ഒരു ക്രിസ്തീയ താപസനും അധികാരമില്ല. 'വിവാഹം എല്ലാ വിധത്തിലും ബഹുമാന്യം; ഭാര്യാഭർത്തൃബന്ധം നിർമ്മലമായിരിക്കാനും' എന്ന് എബ്രായ ലേഖനം 13:4 ൽ കാണുന്നു.

www.malankaraorthodox.tv

സംയമനമില്ലാത്തവർക്കുള്ളതല്ല വിവാഹ ജീവിതം. ശരിയായ ആത്മ സംയമനം കൊണ്ടേ ക്രിസ്തീയ വിവാഹജീവിതത്തെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഫലഭൂയിഷ്ഠമാക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. നോമ്പു ദിവസങ്ങളിൽ മാത്ര മല്ല, അല്ലാത്ത സമയങ്ങളിലും കാമാവേശമാത്രഭരിതരായി വിവാഹബ ന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുവാൻ ക്രിസ്തീയ ദമ്പതികൾക്കു സാധ്യമല്ല. സഹ ദമ്പതിയോടുള്ള യഥാർത്ഥ സ്നേഹമില്ലാത്തിടത്തു വിവാഹബന്ധം പാപ കരമായിത്തീരുന്നു.

നമ്മുടെ കർത്താവ് തന്റെ പ്രഥമ അടയാളം (അത്ഭുതം) പ്രവർത്തി ച്ചത് ഒരു വിവാഹവിരുന്നിലായിരുന്നല്ലോ. വേദപുസ്തകത്തിന്റെ അന്തി മഭാഗത്തും നാം കാണുന്നത് ഒരു വിവാഹമാണ്. പരിശുദ്ധ ആത്മാവും സഭയാകുന്ന വധുവും ഒത്തു ക്രിസ്തുവാകുന്ന വരനെ 'വരിക' എന്നു വിളിക്കുന്ന വലിയ മഹാരഹസ്യം (വെളി. 22:17). സ്വർഗീയ ഊർശ്ലേമാ കുന്ന 'കുഞ്ഞാടിന്റെ വധു'വിനെ സർവാലങ്കാരവിഭൂഷിതയായി മാലാഖാ വെളിപ്പാടുകാരനെ കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്നു (വെളി. 21:2, 9; 19:7, 9).

എന്നാൽ വിവാഹബന്ധത്തിന്നെതിരായുള്ളതാണ് വ്യഭിചാരമെന്ന പാപം (വി. ലൂക്കോസ് 16:18; എബ്രായ 13:15). ദമ്പതികൾ തങ്ങൾക്കുള്ള ജഡിക മോഹങ്ങളെ പൂരിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ളതല്ല വിവാഹബന്ധം. രണ്ടു മനുഷ്യവ്യക്തികൾ ക്രിസ്തുവിൽ ഒന്നായിത്തീർന്ന് പരസ്പര സ്നേഹത്തിൽ ആയുഷ്ക്കാലം മുഴുവൻ ജീവിക്കുന്നതിലാണു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയ വിവാഹബന്ധം. അവർ പരസ്പരം സഹായിക്കുകയും ശക്തി പ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ഒരേക വ്യക്തിയായി സൽക്കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിക്കുന്നതിലാണ് ഒരു ക്രിസ്തീയ വിവാഹ ത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത വെളിപ്പെടുന്നത്. ആ പരസ്പരസ്നേഹത്തേയും വിശ്വ സ്തതയെയും വഞ്ചിക്കുന്നതാണ് വ്യഭിചാരം. അതിനു കഠിനശിക്ഷ യാണു സഭയിൽ വിധിച്ചിരിക്കുന്നത്.

വലിയ ഒരു പരമരഹസ്യമാണു വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളു ന്നത്. നാം എല്ലാവരും വ്യക്തികൾ എന്ന നിലയിൽ പൂർണരല്ല; അംശി കൾ മാത്രമാണ്. മറ്റൊരു വ്യക്തിയുമായുള്ള വിവാഹത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ സംലയനത്തിൽക്കൂടെ നാം അനുഭവിക്കേണ്ടത്, സഭയും ക്രിസ്തുവും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹത്തിലുള്ള സംലയനം തന്നെയാണ്. മനുഷ്യൻ ദൈവ വുമായി ഒന്നായിത്തീരുന്നതിന്റെ ഒരു പ്രതീകമാണ് വിവാഹബന്ധം. ദമ്പ തികളുടേയും പുതിയ മനുഷ്യവ്യക്തികളാകുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളുടേയും സ്വഭാവ സൌഷ്ടവം വാർത്തെടുക്കുന്ന പരിശുദ്ധ മൂശയാണ് ഒരു ക്രിസ്തീയ കുടുംബം. അതു വിശുദ്ധവും അനുഗ്രഹീതവും തന്നെ.

താപസജീവിതവും കുടുംബജീവിതവും രണ്ടു വിധത്തിലുള്ള ദൈവ

www.malankaraorthodox.tv

വിളികളാണ്. ഒന്നു മറ്റൊന്നിനേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമെന്നോ മോശമെന്നോ സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. രണ്ടു വിധത്തിലുള്ള ദൈവവിളികളും സഭ വളരുന്നതിന് ഒരുപോലെ ആവശ്യമാണ്. താപസജീവിതത്തിലും കുടംബജീവിതത്തിലും ഒരേ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനമാണുള്ളത്. കുടുംബജീവിതമില്ലെങ്കിൽ, എല്ലാവരും താപസരും തപസ്വിനികളുമാകുന്നെങ്കിൽ, സഭ ഇല്ലാതാകുമല്ലോ.

യുക്തിയിൽ മാത്രം അധിഷ്ഠിതമായ നവീനചിന്തയ്ക്ക് ഇതൊന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിവില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള ആധുനികതയേയും യുക്തിയേയും അനുധാവനം ചെയ്യുന്നവർ വിവാഹജീവിതത്തെ കാമപൂരണത്തിനുള്ള ഉപാധിയായി മാത്രം കാണുന്നു. ആ വിധത്തിലുള്ള വിവാഹബന്ധങ്ങൾ വിജയം വരിക്കുന്നില്ല; ഒരു നല്ല കുടുംബജീവിതത്തിനു നിദാനമായിത്തീരുന്നില്ല; ദമ്പതികളുടേയും കുഞ്ഞുങ്ങളുടേയും ജീവിതത്തിന് അടിസ്ഥാനപരമായ ദോഷം ചെയ്യുന്നു.

ഒരു ക്രിസ്തീയ മനുഷ്യന്റെ സ്വാർത്ഥതയെ കാര്യമായി നീക്കുവാൻ ഒരു വിവാഹബന്ധത്തിനു സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു ക്രിസ്തീയ വിവാഹമാണെന്നു പറയാൻ പ്രയാസമാണ്. ഇന്നത്തെക്കാലത്തു വിവാഹം കൂടാതെയുള്ള വിവാഹബന്ധത്തിലേക്കു പല യുവജനങ്ങൾ കടന്നുപോകുന്നുവെന്നു പറയുന്നതു സാമൂഹ്യ മൂല്യങ്ങളുടെ വിനാശനത്തിനു മാത്രമേ വഴിതെളിയിക്കുകയുള്ളു.

വിവാഹം ബഹുമാന്യം; വിവാഹബന്ധം കുറ്റമറ്റത്. വിവാഹത്തിൽക്കൂടെ ദൈവത്വത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ദൈവവിളിയാണു ക്രിസ്തീയ കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. വിവാഹം കൂടാതെ തന്നെ സ്വാർത്ഥമില്ലാത്തവരായിത്തീർന്ന് ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുവാനുള്ള വിളിയാണ് താപസജീവിതത്തിന്നടിസ്ഥാനം. രണ്ടും ഒരു സഭയിൽത്തന്നെ. രണ്ടും ദൈവ മഹത്വത്തിന്നായിത്തന്നെ.

(പുരോഹിതൻ മാസികയിൽ നിന്നും)

www.malankaraorthodox.tv

4

പൗരോഹിത്യം
അതിന്റെ രൂപവും അടിസ്ഥാനവും

ക്രിസ്തീയ പൗരോഹിത്യം സംബന്ധിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ധാരണകൾ പലതും പൗരസ്ത്യ സഭാ പാരമ്പര്യത്തിന് നിരക്കാത്തവയാണ്.

ഏറ്റവും വലിയ തെറ്റിദ്ധാരണകൾ രണ്ടാണ്.

1. പുരോഹിതർക്കല്ലാതെ അത്മായക്കാർക്ക് പൗരോഹിത്യ നൽവരം ഇല്ല എന്ന അബദ്ധം.

2. പുരോഹിതൻ എന്ന് പറയുന്നത് പ്രാഥമികമായി കശീശന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നും, മേല്പട്ടക്കാരനും മറ്റുമൊക്കെ ഏറെക്കുറെ കശീശന്മാർക്കുള്ള പട്ടത്വം മാത്രമേയുള്ളു എന്നും ഉള്ള തെറ്റിദ്ധാരണ.

ഇവ രണ്ടിനേയും തിരുത്തുവാൻ പൗരോഹിത്യ നൽവരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു സമഗ്രപഠനം ആവശ്യമാണ്. പാശ്ചാത്യസഭകളുടെ ഉപദേശത്തിൽ നിന്നും നാം എടുത്തുവെച്ചിട്ടുള്ളവ പലതും താഴെ വയ്ക്കാതെ ഈ സമഗ്രപഠനം സാദ്ധ്യവുമല്ല.

അടിസ്ഥാനപരമായ ഒന്നു രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും നമ്മുടെ പട്ടക്കാരുടെ അറിവിനായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊള്ളട്ടെ.

ഒന്നാമതായി കൊഹനോയും കശീശായും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. സുറിയാനിയിലെ ഈ വാക്കുകളുടെ ഗ്രീക്ക് തൽസമം hiereus എന്നും presbyteros എന്നുമാണ്. സുറിയാനിയിൽ കാഹേൻ എന്ന ക്രിയാപദത്തിന് ബലിയർപ്പിക്കുക, പൗരോഹിത്യവൃത്തി നിവർത്തിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. "മ്ശീഹോ എത്കാനാൻ ബബ്സാർ അൽ കൈസോ" എന്ന് പറഞ്ഞാൽ "മിശിഹാ ജഡത്തിൽ മരത്തിന്മേൽ ബലിയർപ്പിക്കപ്പെട്ടു" എന്നാണർത്ഥം. കാഷീഷോ (qashisho – സുറിയാനിയിൽ "ശ" കാരം ഇല്ല എന്നറിയാമല്ലോ) എന്ന് പറഞ്ഞാൽ മൂപ്പൻ, വൃദ്ധൻ, വല്യപ്പൻ എന്നാണർത്ഥം. മൂലക്രിയ കാഷ് എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം "വയസ്സാവുക" എന്ന് തന്നെ ഭരണാധികാരി എന്നുള്ള അർത്ഥം ഈ പദത്തിന് പിന്നീടുണ്ടായി. ഒരു പ്രശ്നം തീർക്കുവാൻ അയയ്ക്കപ്പെട്ട മൂപ്പൻ എന്ന അർത്ഥ

www.malankaraorthodox.tv

ത്തിൽ presbyteros എന്ന ഗ്രീക്ക് പദത്തിന് അംബാസഡർ എന്നയർത്ഥ വുമുണ്ട്. 2 കോരിന്തി 5:20 -ലും എഫേസ്യ 9.20 -ലും ഇംഗ്ലീഷിൽ ambassador എന്ന് പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളിടത്ത് ഗ്രീക്ക് മൂലത്തിൽ കിട ക്കുന്നത് presbuomen, presbuco എന്നീ ക്രിയാപദങ്ങളാണ്. പുതിയനിയ മത്തിൽ ഈ presbuteroi (ബഹുവചനം) അധികവും ഉപയോഗിക്കുന്നത് ഇസ്രയേൽ ജനതയുടെ ഭരണാധികാരികളെക്കുറിച്ചാണ്; അല്ലാതെ യഹൂദ പുരോഹിതന്മാരെക്കുറിച്ചല്ല. 67 പ്രാവശ്യം ഈ പദം ഉപയോഗി ച്ചിട്ടുള്ളതിൽ 64 ഉം ബഹുവചനമാണെന്നുള്ളത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാ ണ്.

കശീശായ്ക്ക് കൊഹനൂസോ അല്ലെങ്കിൽ പൗരോഹിത്യവുമായി പഴയ നിയമത്തിൽ ബന്ധമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭരണത്തിൽ മോശയെ സഹായിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി വിളിയ്ക്കപ്പെട്ട്, ആയിരങ്ങളുടേയും നൂറുകളുടെയും പത്തുകളുടേയും മേൽ ന്യായാധിപതിമാരായി നിയമി ക്കപ്പെട്ടവരാണ് (പുറപ്പാട് 15:24–26) കശീശന്മാർ.

കൊഹനോ അല്ലെങ്കിൽ ഹിയറെവ്സ് എന്ന പദം പുതിയനിയമത്തിൽ ക്രിസ്തീയ പുരോഹിതന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. പുരോഹി തൻ എന്ന പദം ഒന്നുകിൽ പേഗൻ (അ. പ്ര. 14:13) അല്ലെങ്കിൽ യഹൂദ പുരോഹിതന്മാരെക്കുറിക്കുന്നു (ലൂക്കോ. 1:5, 5:14, 6;4, 10:31, 17:14). അല്ലെ ങ്കിൽ കർത്താവിനെയോ (ഹെബ്രായ 10:21) കർത്താവിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന എല്ലാവരെയുമോ (വെളിപാട് 1:6, 5:10, 20:6) ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.

കാശീശോയും കൊഹനോയും ഒന്നല്ല. ഒന്നാമത്തേത് ഭരണത്തേയും രണ്ടാമത്തേത് ബലിയേയും കുറിക്കുന്നു.

സഭാ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ കശീശന്മാരെ പുരോ ഹിതന്മാർ (കൊഹ്നേ) എന്ന് വിളിച്ചിരുന്നില്ല. പഴയ പാരമ്പര്യത്തിൽ അതായത് മൂന്നാം ശതാബ്ദത്തിന് മുമ്പ് കൊഹനോ, hiereus, sacerdos (latin) എന്ന പദം എവിടെയെങ്കിലും ക്രിസ്തീയ പൗരോഹിത്യത്തോട നുബന്ധിച്ചുപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് എപ്പിസ്കോപ്പായെ ഉദ്ദേശിച്ചു തന്നെയാണ്. അക്കാലത്ത് ഓരോ ഇടവകയ്ക്കും ഒരു എപ്പിസ്കോപ്പായും പന്ത്രണ്ടോ അതിൽ കൂടുതലോ കശീശന്മാരും ഏഴോ കൂടുതലോ ശെമ്മാ ശ്ശന്മാരുമുണ്ടായിരുന്നു. ബലിയർപ്പണത്തിൽ, അതായത് പരിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ എപ്പോഴും ആദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചിരുന്നത് എപ്പിസ്കോപ്പാ തന്നെയായിരുന്നു.

നിഖ്യാ സുന്നഹദോസിനു ശേഷം കുസ്തന്തീനോസ് രാജാവിന്റെ കാലത്തുണ്ടായ വലിയ വികസനത്തിൽ, നൂറംഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന ഇട വകയിൽ പെട്ടെന്ന് അംഗസംഖ്യ പതിനായിരക്കണക്കിന്നായി. അപ്പോ

www.malankaraorthodox.tv

ഴാണ് വി. കുർബാന ഒരിടവകയിലെ പലയിടത്ത് വെച്ച് നടത്താമെന്നും ചിലതിൽ എപ്പിസ്കോപ്പായുടെ സ്ഥാനത്ത് കശീശായ്ക്ക് നിൽക്കാം എന്നും ഉള്ള വ്യവസ്ഥിതിയുണ്ടായിത്തീർന്നത്. വികാരി അല്ലെങ്കിൽ വികാർ എന്ന പദത്തിന് പ്രതിനിധി, ഒരാളുടെ സ്ഥാനത്ത് നിൽക്കുന്ന മറ്റൊരാൾ എന്നാണർത്ഥം.

ഒരിടവക വികാരി ആ ഇടവകയുടെ മാനേജരോ ഉടമസ്ഥനോ അല്ല. ഇടവകയുടെ ഇടയൻ എപ്പിസ്കോപ്പായാണ്. എപ്പിസ്കോപ്പായെ കൂടാതെ ഇടവകയില്ല. ഇതാണ് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ പാരമ്പ ര്യം. ഇത് മനസിലാക്കാതെയാണ് ചില കോടതിവിധികളിലും ഇടവക ക്കാർക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സ്വീകരിക്കാം എന്ന വിധി യുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്.

അതുകൊണ്ട് ഇടവക എപ്പിസ്കോപ്പായുടേതാണെന്നർത്ഥമില്ല. കശീശാ പ്രെസ്ബിറ്ററി എന്നു പറയുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ അംഗമാണ്. എപ്പിസ്കോപ്പാ എപ്പിസ്കോപ്പൽ കോളേജ് എന്ന് പറയുന്ന സമൂഹ ത്തിന്റെ അംഗമാണ്. ശെമ്മാശ്ശനും ശുശ്രൂഷക സമൂഹത്തിന്റെ അംഗമാ ണ്. ഈ മൂന്നു സമൂഹങ്ങളും നിലകൊള്ളുന്നത് സഭയാകുന്ന വലിയ സമൂഹത്തിന്റെ കെട്ടുപണിക്കും ആത്മീയ വർദ്ധനയ്ക്കും വേണ്ടിയാണ്.

എപ്പിസ്കോപ്പൽ കോളേജ് അല്ലെങ്കിൽ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹ ദോസ്, കശീശന്മാരുടെ സമൂഹത്തേയും ശെമ്മാശ്ശ സമൂഹത്തേയും വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹത്തേയും വിട്ട്, സ്വന്ത ഇഷ്ടപ്രകാരമോ, സ്വന്ത അധികാരം വെച്ചു കൊണ്ടോ ഒന്നും പ്രവർത്തിച്ചുകൂടാ. ചെയ്യുന്നതെല്ലാം സഭയുടെ ഉന്നമനത്തിനും അഭിവൃദ്ധിക്കും വേണ്ടിയായിരിക്കണം. എന്നാൽ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സമൂഹത്തിന്റെയും അതിന്റെ പ്രതിനിധിയു ടെയും ഔപചാരികമായ അധികാരപ്പെടുത്തൽ കൂടാതെ ഒരു കശീ ശായ്ക്ക് കൊഹനൂസോ അല്ലെങ്കിൽ ബലിയർപ്പണം നടത്തുവാൻ അവ കാശമില്ല. മെത്രാപ്പോലീത്തായോട് മറുതലിയ്ക്കുമ്പോൾ തന്നെ പട്ടത്വ ത്തിൽ നിന്ന് വീണുപോകുമെന്ന് പട്ടംകൊടയുടെ അമലോഗിയായിൽ സമ്മതിച്ച് ഒപ്പിട്ടവരാണല്ലോ കശീശന്മാർ.

പൗരോഹിത്യ നൽവരം സഭയ്ക്ക് മുഴുവനായിട്ടാണ് നൽകപ്പെട്ടിരി ക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് "പൗരോഹിത്യ നൽവരമുള്ള നിന്റെ ഇട വക" എന്ന പ്രയോഗം വി. കുർബാനയിൽ കാണുന്നത്.

കുർബാനയിൽ പരിശുദ്ധ ബലിയർപ്പിക്കുന്നത് കർത്താവായ യേശു മിശിഹാ തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഈ പൗരോഹിത്യ ശുശ്രൂഷയിൽ തന്റെ ശരീരത്തിലെ അവയവങ്ങളായ എല്ലാ വിശ്വാസികളും ഭാഗഭാക്കുകളാ കുന്നു.

www.malankaraorthodox.tv

അതേ സമയം തന്നെ, മഹാപുരോഹിതനായ കർത്താവേശുമശിഹാ യുടെ കാണപ്പെട്ട രൂപമായി ബലിപീഠത്തിൻ മുമ്പാകെ നിൽക്കുന്നത് എപ്പിസ്കോപ്പായും എപ്പിസ്കോപ്പായില്ലാത്തപ്പോൾ അദ്ദേഹത്താൽ അധി കാരപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കശീശായുമാണ്.

എപ്പിസ്കോപ്പായുടെ അധികാരപ്പെടുത്തൽ കൂടാതെയുള്ള ബലിയിൽ പൗരോഹിത്യ നൽവരത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയുണ്ടെന്ന് പൗരസ്ത്യസഭ വിശ്വ സിക്കുന്നില്ല.

ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് പല വൈദീകരും ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചിട്ടു ള്ളതുകൊണ്ടാണ് ഇത്രയും എഴുതിയത്. ആദിയിൽ എപ്പിസ്കോപ്പായും കശീശായും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു എന്നതിന് വലിയ തെളിവൊന്നുമില്ല. ചില പാശ്ചാത്യ പഠിതാക്കൾ അങ്ങനെ പറഞ്ഞതു കൊണ്ടു മാത്രം അത് സത്യമാവുന്നില്ല.

എന്നാൽ ഇതിന്റെ ഒരുവശം മറന്നു കളയരുത്. പൗരോഹിത്യം എന്നു ള്ളത് എപ്പിസ്കോപ്പായാകുന്ന ഏക വ്യക്തിയിലല്ല നിക്ഷേപിയ്ക്കപ്പെട്ടി രിക്കുന്നത്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം സഭയ്ക്ക് ദൈവം നൽകിയിട്ടുള്ള നൽവരമാണ്. സഭയ്ക്ക് പൊതുവേയുള്ളതാണ് പൗരോഹിത്യം. സഭയ്ക്ക് മുഴുവനും വേണ്ടിയുള്ളതാണ് എപ്പിസ്കോപ്പായുടെ പ്രത്യേക പൗരോ ഹിത്യവും. ആ പ്രത്യേക പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ചുമതലകൾ തന്റെ വ്യക്തിപരമായ നിലയിൽ നിർവ്വഹിയ്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് സാദ്ധ്യമ ല്ല. പട്ടം കൊട ശുശ്രൂഷയിൽ സഭ മുഴുവനുമാണല്ലോ സംബന്ധിയ്ക്കു ന്നത്. മാത്രമല്ല എപ്പിസ്കോപ്പാ കഹനൂസോ അല്ലെങ്കിൽ ഗ്രീക്കിൽ hier ateuma എന്ന് പറയുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ തലവനായിട്ടാണ് പൗരോ ഹിത്യവൃത്തികൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നത്. എപ്പിസ്കോപ്പായോടു കൂടെ കശീ ശന്മാരും ശെമ്മാശ്ശന്മാരും ഈ പ്രത്യേക പൗരോഹിത്യവൃത്തികളിൽ ഭാഗ ഭാക്കുകളാകുന്നു. Presbytery അല്ലെങ്കിൽ Presbyterium എന്ന് പറയുന്ന താണ് പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചുള്ള ഭദ്രാസന കൗൺസിൽ. തന്റെ കശീശ ന്മാരോടാലോചിച്ചും അവരുടെ സഹകരണത്തോടു കൂടിയുമാണ് എപ്പി സ്കോപ്പാ തന്റെ പൗരോഹിത്യ ചുമതലകളും ഭരണകാര്യങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കേണ്ടത്. എപ്പിസ്കോപ്പാ മോണാർഖിയ്ക്കൽ (Monarchical) ആയി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യം അനുവദിക്കുന്നില്ല. ഒരു കൺസിലിയർ ഘടനയിൽ (Conciliar Structure) നിന്നുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഒരു വശത്ത് എപ്പിസ്കോപ്പൽ സിനഡും മറുവശത്ത് തന്റെ ഭദ്രാസനത്തിലെ കഹനേന്മാരുടെ സംഘവും ഈ കൺസിലിയർ ഘടനയുടെ ഭാഗങ്ങളാണ്.

ഇത് മറന്ന് സ്വന്ത ഇഷ്ടപ്രകാരം പഠിപ്പിക്കുകയും ഭരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്താ സഭയുടെ മുൻപിൽ കുറ്റക്കാരനാണ്.

www.malankaraorthodox.tv

ഇതിന്നെല്ലാമുപരിയായി മെത്രാപ്പോലീത്തായോടു കൂടെ, ജനങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയിലും ജാഗരണത്തിലും, ഉപവാസത്തിലും സദാ നിരതരാകുന്നവരാണ് കശീശന്മാർ. ഈ പ്രാർത്ഥനാഭാഗഭാഗിത്വം കഹനൂസായുടെ പ്രധാനഭാഗം തന്നെയാണ്.

(പുരോഹിതൻ മാസികയിൽ നിന്നും)

www.malankaraorthodox.tv

5

വി. കുമ്പസാരം പാരമ്പര്യത്തിൽ

1. സഭയുടെ അധികാരം

വി. സഭയുടെ അതിപ്രധാനമായ അധികാരമാണു കെട്ടുവാനും അഴിക്കുവാനുമുള്ള അധികാരം.

'പാപം മോചിക്കാനുള്ള അധികാരം ദൈവത്തിന്നല്ലാതെ മറ്റാർക്കെങ്കിലുമുണ്ടോ?' കഫർന്നഹൂമിലെ യഹൂദന്മാർ കർത്താവിന്റെ മുൻപിൽ വച്ചു ചോദിച്ച ചോദ്യമാണിത്. 'ഉണ്ട്, മനുഷ്യപുത്രന് അധികാരമുണ്ട്' എന്നു കർത്താവ് മറുപടി പറയുക മാത്രമല്ല, പാപമോചനത്തിന്റെ ദൃശ്യലക്ഷ്യമായി നാലു പേർ മേൽപ്പുര പൊളിച്ചു കയറിന്മേൽ കീഴോട്ടിറക്കിയ തളർവാതരോഗിയെ എഴുന്നേല്പിച്ചു നടത്തുകയും ചെയ്തു (വി. ലൂക്കോസ് 5:18–24).

ആ അധികാരമാണ് മനുഷ്യപുത്രനായ യേശുമിശിഹാ, അപ്പസ്തോലന്മാർ വഴി സഭയ്ക്കു സമ്മാനിച്ചിട്ടുള്ളത് (വി. മത്തായി 16:19, 18:18).

എന്താണീ കെട്ടുവാനും അഴിക്കുവാനുമുള്ള അധികാരം? മൂന്നു തരത്തിൽ അതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാം. 1. നിഷിദ്ധമായത് അനുവദിക്കാനും, അനുവദിയ്ക്കപ്പെട്ടതു നിരോധിപ്പാനും ഉള്ള അധികാരം; 2. സഭയിൽ നിന്നു മുടക്കുവാനും, മുടക്കു മാറ്റുവാനുമുള്ള അധികാരം; 3. ദൈവത്തോട് അനുരഞ്ജിപ്പിക്കാനും, അനുരഞ്ജിപ്പിക്കാതിരിക്കാനുമുള്ള അധികാരം.

2. അപ്പസ്തോലിക പാരമ്പര്യം

അപ്പസ്തോലിക പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അതിപുരാതന രേഖയായ ഡിഡാഖേ (Didache) യിൽ ശ്ലൈഹിക ഉപദേശം ഇങ്ങനെ കാണുന്നു:

'നിങ്ങൾ സഭയിൽ നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെ ഏറ്റുപറയണം; കുറ്റമുള്ള മനഃസാക്ഷിയോടെ നിങ്ങൾ പൊതു ആരാധനയിൽ സംബന്ധിക്കാൻ തുനിയരുത്. കർത്താവിന്റെ ദിവസത്തിൽ നിങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു കൂടി അപ്പം മുറിക്കുക; സ്തോത്രബലി അർപ്പിക്കുക. നിങ്ങളുടെ ബലി വിശുദ്ധിയുള്ളതാകാൻ വേണ്ടി, ആദ്യമേ നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെ ഏറ്റുപറയുക.

കുർബ്ബാനയനുഭവിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണു പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറയുന്ന തെന്നും അനുഭവിക്കുന്നവർ മാത്രം ഏറ്റുപറഞ്ഞാൽ മതിയെന്നും ഉള്ളതു തെറ്റായ പഠിപ്പിക്കലാണ്. സഭയാണു വി. ബലി അർപ്പിക്കുന്നത്. സഭ യിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും പരസ്പരം ക്ഷമിക്കുകയും അനുരഞ്ജനം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തെങ്കിൽ മാത്രമേ, സഭയുടെ ബലി വിശുദ്ധമാക യുള്ളൂ എന്നാണ് ശ്ലീഹന്മാർ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. കുർബാനയർപ്പി ക്കുന്നതു പുരോഹിതൻ മാത്രമല്ല, വി. മാമ്മോദീസാ ഏറ്റിട്ടുള്ള എല്ലാ വിശ്വാസികളും ഒരുമിച്ചാണ്. അവരിൽ പാപം ഉണ്ടാകരുത്. അവർ തമ്മിലും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളോ വൈരാഗ്യമോ ഉണ്ടാകരുത്. എല്ലാവരും ദൈവ ത്തോടും പരസ്പരവും അനുരഞ്ജിതരായി, ഏകശരീരമായിത്തീർന്നു കൊണ്ടു വേണം വി. കുർബ്ബാനയർപ്പിക്കുവാൻ. ഇതാണു ശ്ലൈഹികോ പദേശം. അല്ലാതെ കുറെപ്പേർ മോചനം പ്രാപിച്ചും കുറെപ്പേർ തങ്ങ ളുടെ പാപങ്ങൾ മനഃസ്സാക്ഷിയിൽ വച്ചുകൊണ്ടും വി. കുർബ്ബാനയിൽ സംബന്ധിക്കണമെന്നല്ല.

പാപമോചനത്തിന്റെ പ്രധാന പ്രക്രിയ മാമ്മോദീസായാണ്. കുമ്പസാ രമല്ല. പാപജീവിതത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച്, വീണ്ടും ജനനത്തിന്റെ മാമോദീസാ (കുളി) പ്രാപിക്കുന്നതാണ് യഥാർത്ഥ പാപമോചന 'കൂദാശ.' അതു പിന്നെയാവർത്തിയ്ക്കേണ്ടയാവശ്യമില്ല എന്നു മാത്രം. *കുളിച്ചവൻ കാലു കഴുകിയാൽ മാത്രം മതി* (യോഹ. 13:10). അങ്ങിനെയുള്ള കാലു കഴുക ലാണു പട്ടക്കാരന്റെയടുക്കലുള്ള പാപം ഏറ്റുപറച്ചിലും പാപമോചനപ്രാ പനവും.

3. പദങ്ങൾ

'കുമ്പസാരം' എന്ന നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ പദവും പതിവും പോർത്തു ഗീസ് കത്തോലിക്കരിൽ നിന്നു കിട്ടിയതാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇംഗ്ലീ ഷിൽ auricular Confession എന്നു പറയുന്ന പുരോഹിതന്റെ ചെവിയിൽ പാപങ്ങളെ ഏറ്റുപറയുന്ന പതിവ് വളരെ പുരാതനമല്ല. ad auriculam എന്ന ലാറ്റിൻ പ്രയോഗത്തിനു 'ചെവിയിലേക്ക്' എന്നാണർത്ഥം. Confessio ad auriculam എന്ന ലാറ്റിൻ പ്രയോഗത്തിൽ നിന്നായിരിക്കണം 'കുമ്പസാരം' എന്ന മലയാളപദത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. സുറിയാനിയിൽ ഏറ്റുപറച്ചിൽ എന്ന തിനു 'മൗദ്യോനൂതോ' എന്നാണു വാക്ക്. പക്ഷേ ഈ വാക്കിനു കുമ്പ സാരം എന്ന അർത്ഥം കൂടാതെ വിസ്വാസം ഏറ്റുപറച്ചിൽ എന്ന അർത്ഥ മാണു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. പീഡനകാലത്തു സത്യവിശ്വാസത്തെ ഉപേ ക്ഷിക്കാത്തതുമൂലം ദേഹോപദ്രവമേൽക്കുന്നവർക്കു 'മൗദ്യോനോ' എന്നാണല്ലോ പേര് പറയുത്. സുറിയാനിയിലുള്ള മറ്റൊരു പദം 'ത്യോ ബൂതോ' ആണ്. അതിന്റെ അക്ഷരാർത്ഥം *തിരിച്ചുവരവ്* എന്നും സാധാ

www.malankaraorthodox.tv

രണ അർത്ഥം *അനുതാപം* എന്നുമാണ്. കുമ്പസാരത്തിനു സുറിയാനിയിൽ തൽസമമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

കത്തോലിക്കരും ലാറ്റിൻ ഭാഷയിൽ Confessio എന്ന പദത്തേക്കാൾ കൂടുതലായി Penitentia എന്നാണു പറയുന്നത്. കുമ്പസാര കൂദാശയ്ക്ക് Sacramentum penitentiae എന്നാണു കത്തോലിക്കരുടെ കാനോനിൽ കാണുന്ന പേർ. ഈ കൂദാശയ്ക്കു രണ്ടു ഭാഗങ്ങളുള്ളതായി അവർ വിവക്ഷിക്കുന്നു. ഒന്ന് ഏറ്റുപറച്ചിൽ (Confessio individualis); രണ്ട്, മോചന പ്രഖ്യാപനം (absotutio). 1983 –ലെ കത്തോലിക്കാ കാനോൻ നിയമപ്രകാരം പലർക്ക് ഒരുമിച്ച് 'ഹൂസോയോ' കൊടുക്കുവാൻ അനുവാദമില്ല. 'ഹൂസോയോ' എന്ന സുറിയാനിപദത്തിന്റെ അർത്ഥം പാപപരിഹാരം, മോചനം, atonement, pardon, absolution, ശുദ്ധീകരണ എന്നു തന്നെ.

സുറിയാനിയിൽ നമുക്ക് ഒരു കുമ്പസാരക്രമം പാരമ്പര്യപ്രകാരം ഉള്ളതായി അറിവില്ല. ഉള്ളതു തക്സോ ദ് ഹൂസോയോ അല്ലെങ്കിൽ പാപമോചന പ്രഖ്യാപനക്രമമാണ്.

ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ metanoia എന്നും exomologesis എന്നും രണ്ടു വാക്കുകളാണുള്ളത്. ആദ്യത്തേതിന് അനുതാപം (ത്യോസൂതോ) എന്നും രണ്ടാമത്തേതിന് ഏറ്റുപറച്ചിൽ (മൌദ്യോനൂതോ) എന്നും പരിഭാഷ.

4. പുരോഹിതന്റെ പക്കലുള്ള ഏറ്റുപറച്ചിൽ

പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഇതേക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യ പരാമർശം ഓറിഗന്റെ (185–253 എ.ഡി.) എഴുത്തുകളിലാണു കാണുന്നത്. ലേവ്യ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഹോമിലിയിൽ പാപമോചനത്തിന് ഏഴു മാർഗങ്ങളുള്ളതായി പറയുന്നു. മാമ്മോദീസാ, രക്തസാക്ഷിത്വം ധർമ്മദാനം, പരസ്പരം ക്ഷമിക്കൽ, സഹോദരത്വത്തിലുള്ള തിരുത്തൽ, സ്നേഹം എന്നിങ്ങനെ ആറു കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ട്, ഓറിഗൻ പറയുന്നു:

'എന്നാൽ ഏഴാമതൊരു മാർഗമുണ്ട്; ദുഷ്കരവും അദ്ധ്വാനമയവുമായ മാർഗം – അനുതാപത്തിൽ കൂടെയുള്ള പാപങ്ങളുടെ മോചനം. ഇവിടെ പാപി അവന്റെ കിടക്കയെ കണ്ണീർ കൊണ്ടു കഴുകുന്നു; രാവും പകലും കണ്ണുനീർ അവന്റെ ഭക്ഷണം. അവന്റെ കുറ്റത്തെ ദൈവത്തിന്റെ പുരോഹിതനോട് ഏറ്റുപറയുവാനും ഔഷധം തേടുവാനും അവൻ ലജ്ജിക്കുന്നില്ല.'

എന്നാൽ ഇത് എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കുമ്പസാരമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി വലിയ ഒരു പാപം ചെയ്താൽ അതു സഭയോട്,

www.malankaraorthodox.tv

സഭയിലെ കശീശന്മാരോട് ഏറ്റുപറഞ്ഞിട്ട്, അവർ വിധിക്കുന്ന ശിക്ഷയെ സ്വീകരിച്ച്, കുറെനാൾ ശിക്ഷാവിധേയനായി കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം പാപമോചനം പ്രാപിക്കുന്ന ഒരു പതിവിനെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷയെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഗൗരവമുള്ള വലിയ പാപങ്ങൾക്ക്, ഞായറാഴ്ച തോറുമുള്ള പൊതു ഹൂസോയോ കൊണ്ട് പാപമോചനം സ്വതവേ ലഭിക്കുന്നില്ല, പ്രത്യുത അതിനെക്കുറിച്ച് കണ്ണുനീരോടു കൂടെ അനുതപിക്കുകയും സഭയിൽ നിന്നു ശിക്ഷ സ്വീകരിക്കുകയും പിന്നീട് പ്രത്യേക പാപപരിഹാരം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നാണ് ഓറിഗൻ 'പ്രാർത്ഥന'യെപ്പറ്റിയുള്ള തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള ഗൗരവമുള്ള പാപങ്ങളുടെ ഉദാഹരണമായി വ്യഭിചാരം, മനഃപൂർവ്വമുള്ള ചോരചിന്തൽ എന്നിവയെ എടുക്കാം.

ഇങ്ങനെയുള്ള ശിക്ഷാകാലവും അതിനുശേഷമുള്ള പാപമോചനവും ക്രിസ്ത്യാനി വീണ്ടും മരിച്ചു പുനരുത്ഥാനം ചെയ്യുന്നതിനു തുല്യമാണെന്നും, അങ്ങിനെ രണ്ടാമതു പാപമോചനം കൊടുത്തവർക്കു സഭയിൽ ഭരണപരമായ സ്ഥാനങ്ങളൊന്നും തങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നില്ലായെന്നും ഓറിഗൻ 'കെൽസസിനെതിരെ' എന്ന തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു. അനുതാപം, ഏറ്റുപറച്ചിൽ, മുടക്ക്, ശിക്ഷാകാലം, മുടക്കുതീർക്കൽ, കുർബ്ബാനയനുഭവിയ്ക്കൽ എന്നിവയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആ കുമ്പസാരത്തെ ഇന്നത്തെ കുമ്പസാരവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ശിക്ഷാകാലം എന്നു പറയുന്നത് ആദ്യമേ മാമോദീസാ മുങ്ങുന്നതിനുള്ള സ്ഥാനാർത്ഥിത്വകാലത്തേക്കാൾ ദീർഘമായിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് ഓറിഗൻ പഠിപ്പിച്ചത്; അതായതു വർഷങ്ങൾ.

5. സുറിയാനിസഭയുടെ പാരമ്പര്യം

സുറിയാനിസഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ അപ്പസ്തോലിക ഉപദേശത്തിന്റെ മൂലരേഖ ദിദാസ്കാലിയ അല്ലെങ്കിൽ Teaching of the Apostles എന്ന ഗ്രന്ഥമാണ്. അതിൽ എപ്പിസ്കോപ്പായ്ക്കു നൽകുന്ന ശ്ലൈഹിക ഉപദേശം ഇങ്ങനെയാണ്:

'പാപത്തിൽ വീണുപോയ ഒരുവനെ (വിശ്വാസിയെ) നീ കാണുമ്പോൾ അവനോടു നീ കാഠിന്യമായി പെരുമാറുകയും അവനെ പുറത്താക്കുവാൻ പറയുകയും ചെയ്യണം. അവൻ പുറത്തായിക്കഴിയുമ്പോൾ അവരും (മറ്റുവിശ്വാസികളും) അവനോടു കഠിനമായിത്തന്നെ പെരുമാറട്ടെ. അവനെ ശാസിക്കുകയും പള്ളിക്കു പുറത്തുനിർത്തുകയും ചെയ്യട്ടെ; എന്നിട്ട് അവർ തന്നെ നിന്റെയടുക്കൽ വന്ന് അവനോടു ദയവു കാണിക്കുവാൻ നിന്നോടാവശ്യപ്പെടണം. .... അതു കഴിഞ്ഞു നീ കുറ്റക്കാരനെ അകത്തു വിളിക്കണം. അവനു യഥാർഥ അനുതാപമുണ്ടോ എന്നു പരി

www.malankaraorthodox.tv

ശോധിക്കണം. അവന്റെ അനുതാപം ആത്മാർത്ഥമാണെന്നു ബോധ്യമായാൽ, അവന് ഉപവാസം വിധിക്കണം. കുറ്റത്തിന്റെ ഗൗരവംപോലെ രണ്ടോ മൂന്നോ ആഴ്ചയോ, അല്ലെങ്കിൽ അഞ്ചോ ഏഴോ ആഴ്ചയോ ഉപവാസം വിധിച്ചിട്ട് അവനെ പറഞ്ഞയക്കണം. അവനു വേണ്ടുന്ന ഉപദേശവും പ്രചോദനവും നല്കുകയും വേണം. ഉപവാസസമയത്തു കണ്ണുനീരോടും യഥാർഥ അനുതാപത്തോടും കൂടെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവാൻ അവനോടു കല്പിക്കണം... ശിക്ഷാകാലം കഴിഞ്ഞ് അവനെ കൃപയോടെ പാപമോചനം നല്കി സ്വീകരിക്കണം' (Didascalia 6, 7, 10).

പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിലെ മറ്റൊരു പ്രധാന രേഖ അത്ഭുതപ്രവർത്തകനായ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ (ഏതാണ്ട് 270 എ.ഡി.) ലേഖനമാണ്. അതിൽ കുറ്റക്കാരെ കുറ്റത്തിന്റെ ഗൗരവമനുസരിച്ച് നാലു ഗ്രേഡായി തരം തിരിക്കുന്നു:-

1) വിലാപകൻ (mourner) പള്ളിക്കു പുറത്തു നില്ക്കണം.

2) ശ്രോതാവ് (hearer) പള്ളിക്കകത്തു നാടകശാലയിൽ നില്ക്കാം. എന്നാൽ കുർബ്ബാനയ്ക്കു മുമ്പായി മാമോദീസാ മുങ്ങാത്തവരെ പുറത്താക്കുമ്പോൾ പുറത്തു പോകണം.

3) പതിതൻ (faller) പള്ളിയ്ക്കകത്തു ഹൈക്ലായുടെ താഴെ നില്ക്കാം. സ്ഥാനാർത്ഥികളെ പുറത്താക്കുമ്പോൾ പുറത്തുപോകണം.

4) കൂടെ നില്ക്കുന്നവൻ (bystander) വിശ്വാസികളുടെ കൂടെ നില്ക്കാം. കുർബാനയനുഭവിക്കുന്നില്ല, പുറത്തു പോകുന്നുമില്ല.

6. നിഖ്യാ സുന്നഹദോസ്

എ.ഡി. 325-ലെ നിഖ്യാ സുന്നഹദോസിന്റെ 11-ാം കാനോനിൽ, റോമ്മാ സാമ്രാജ്യപീഡനങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നു വീണുപോയവർക്കുള്ള ശിക്ഷകളെപ്പറ്റി പറയുന്നു. അവരിൽ യഥാർത്ഥ അനുതാപികളായിട്ടുള്ളവർക്കു മൂന്നു കൊല്ലം ശ്രോതാവ് എന്ന ഗ്രേഡിൽ ശിക്ഷയും അതുകഴിഞ്ഞ് ഏഴു വർഷം 'പതിതൻ' എന്ന ഗ്രേഡിൽ ശിക്ഷയും അനുഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞ് രണ്ടു വർഷം 'കൂടെ നില്ക്കുന്നവനായി' കഴിക്കണം. ഇങ്ങനെ 12 വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടേ പാപമോചനം നല്കി സഭയിൽ തിരികെ എടുക്കാവൂ എന്നു തീരുമാനിച്ചു.

7. പരിശുദ്ധനായ ബാസേലിയോസിന്റെ കാനോനാകൾ

പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽ കൃത്യമായ നിയമങ്ങൾ ആദ്യമായി ക്രോഡീകരിച്ചതു വലിയ മാർ ബാസേലിയോസ് (ഉദ്ദേശം 370) ആണെന്നു പറയാം. മനഃപൂർവം നരഹത്യ ചെയ്ത ആൾക്ക് 20 കൊല്ലത്തെ മുട

ക്കാണു വിധി. 4 വർഷം വിലാപകൻ, 5 വർഷം ശ്രോതാവ്, 7 വർഷം പതിതൻ, 4 വർഷം കൂടെ നില്ക്കുന്നവൻ. ഇതു കഴിഞ്ഞേ അവനു കുർബാന കൊടുക്കാവൂ (കാനോൻ 56). മനഃപൂർവമല്ലാത്ത നരഹത്യയ്ക്കു 10 വർഷത്തെ ഇതേ നാലു ഗ്രേഡുകളിൽ കൂടി.

വ്യഭിചാരം ചെയ്ത വിവാഹിതനു 15 വർഷം (4 + 5 + 4 + 2). അവിവാഹിതനു 7 വർഷം (2 + 2 + 2 + 1).

മോഷ്ടാവിനു യഥാർത്ഥ അനുതാപം ഉണ്ടെങ്കിൽ അവസാനംവരെ മുടക്ക്, മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അനുരഞ്ജിപ്പിക്കാം.

8. പരസ്യശിക്ഷയുടെ സമാപനം

പൗരസ്ത്യസഭയിൽ ഈവിധമുള്ള പരസ്യശിക്ഷകളും മുടക്കുകളും ക്രമേണ നിന്നു പോവുകയാണുണ്ടായത്. പാശ്ചാത്യസഭയിൽ ഈ പദ്ധതി വികസിച്ചു വളരെ വിശദമായ കാനോൻ നിയമങ്ങളും, ഇന്ന പാപത്തിന് ഇന്ന ശിക്ഷ എന്ന വിശദമായ ക്രമീകരണങ്ങളും ഉണ്ടായി.

ഐർലൻഡിൽ, എട്ടാം ശതാബ്ദത്തോടെ ശിക്ഷകൾ ബഹുവിധമായി. ആത്മാവു നരകത്തിൽനിന്നു രക്ഷ പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ ശിക്ഷയനുഭവിച്ചാൽ മാത്രം മതിയെന്ന രീതിയിലായി ഐറീഷ് കത്തോലിക്കരുടെ വിശ്വാസം. ഒരാത്മാവിനെ നരകത്തിൽ പോകാതെ രക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ, ഒരു വർഷത്തേയ്ക്ക് ഓരോ ദിവസവും 365 പ്രാവശ്യം ആകാശത്തിലുള്ള ബാവാ ചൊല്ലണം. ഓരോ ദിവസവും 365 കുമ്പിടണം. ഓരോ ദിവസവും ചാട്ടകൊണ്ടു 365 പ്രാവശ്യം സ്വയം അടിക്കണം. അതിന്റെ കൂടെ എല്ലാ മാസത്തിലും കുറെ ദിവസം ഉപവസിക്കയും ചെയ്യണം.

ഈ പതിവ് പൗരസ്ത്യസഭയിൽ ഉണ്ടായതായി കാണുന്നില്ല. പൗരസ്ത്യ ഗ്രീക്കുസഭയിലെ പതിവ് വൈദീകരും അത്മായക്കാരും എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും കുർബ്ബാന അനുഭവിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. ആണ്ടു കുമ്പസാരമോ, എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും കുമ്പസാരമോ ഉണ്ടായിരുന്നതായി തെളിവില്ല. എത്യോപ്യൻ സഭയുടെ കുർബാന തക്സായിലും വ്യക്തമായി പറയുന്നത് എല്ലാവരും എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും കുർബാനയനുഭവിക്കണമെന്നു തന്നെയാണ്. കുർബാന രണ്ടോ മൂന്നോ ഞായറാഴ്ച അനുഭവിക്കാത്തവരെ മുടക്കണമെന്നാണ് പൗരസ്ത്യ സഭകളുടെയെല്ലാം പഴയ പാരമ്പര്യം. കുമ്പസാരിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമേ കുർബാനയനുഭവിക്കാവൂ എന്ന പാരമ്പര്യം ആദിമ ശതാബ്ദങ്ങളിൽ കാണുന്നില്ല.

9. പിന്നീടുണ്ടായ പൗരസ്ത്യ സമീപനം

റഷ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ പതിനാറും പതിനേഴും ശതാ

www.malankaraorthodox.tv

ബ്ദങ്ങളിലുണ്ടായ പുതിയ ചിന്താഗതി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് നവീകരണ മിഷനറിമാരും കത്തോലിക്കാ മിഷനറിമാരും ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസികളെ ചാക്കിട്ടു പിടിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ കാൽവിന്റേയും ലൂഥറിന്റേയും നവീകരണത്തിലും അതിനു തിരിച്ചടിയായി കത്തോലിക്കാ സഭയിലുണ്ടായ പ്രതിനവീകരണ (counter reformation) ത്തിലും ഉന്നയിക്കപ്പെട്ട ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഓർത്തഡോക്സ് സഭ പ്രതികരണം ചെയ്യേണ്ടയാവശ്യമുണ്ടായി. വിവാദ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രധാനമായതു പാപമോചനത്തിനു സഭയ്ക്കുള്ള അധികാരത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാർ കർത്താവിന്റെ ഉപദേശത്തെ ധിക്കരിച്ചു പാപമോചനത്തിനുള്ള അധികാരം ദൈവത്തിനു മാത്രമേയുള്ളു എന്ന യഹൂദവിശ്വാസത്തെ മുറുകെപ്പിടിച്ചു.

ഈ സമയത്ത് റഷ്യയിൽ കിയവി (Kiev) ലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായ പീറ്റർ മൊഗിലാ (Peter Mogila) ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു ചോദ്യോത്തരം ഉണ്ടാക്കുകയും അതിനെ 1672-ൽ ഊർശ്ലേമിൽ വച്ചു കൂടിയ സുപ്രധാനമായ ഗ്രീക്ക് ഓർത്തഡോക്സ് സുന്നഹദോസ് അംഗീകരിയ്ക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ ഗ്രീക്ക് വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നത്, ഈ ചോദ്യോത്തരത്തിനു 'റോമ്മാചുവ' ആവശ്യത്തിലധികം ഉണ്ടെന്നാണ്. എന്റെ വ്യക്തിപരമായ അഭിപ്രായവും അതു തന്നെ. നവീകരണക്കാരും പ്രതിനവീകരണക്കാരും തമ്മിലുള്ള വാദപ്രതിവാദത്തിൽ ഒരു ഓർത്തഡോക്സ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ചില കാര്യങ്ങളിൽ റോമാക്കാരുടെ പക്ഷം പിടിച്ചു എന്നുള്ളതു മനസ്സിലാക്കാം.

തന്റെ ചോദ്യോത്തരത്തിന്റെ 112-113 എന്നീ ചോദ്യങ്ങളിലാണ് കുമ്പസാരത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നത്. കുമ്പസാരത്തെ അഞ്ചാമത്തെ സഭാരഹസ്യമായി മൊഗിലാ വിവക്ഷിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥ അനുതാപത്തോടെ പാപി തന്റെ പാപങ്ങളെ വിശദമായി പട്ടക്കാരനോട് ഏറ്റുപറയണമെന്നും പട്ടക്കാരൻ അപ്പോൾ തന്നെ പാപമോചനം നല്കുകയും ശിക്ഷ വിധിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നും ആണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്. ശിക്ഷകളായി പ്രാർത്ഥനകൾ, ധർമ്മദാനങ്ങൾ, ഉപവാസം, തീർത്ഥയാത്രകൾ, കുമ്പിടീൽ മുതലായവ പട്ടക്കാരന്റെ സ്വന്ത തീരുമാനപ്രകാരം നല്കണമെന്നും പറയുന്നു.

പതിനേഴാം ശതകത്തിൽ ഈ പതിവ് പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ പൊതുവേ വന്നുചേർന്നു. ഏതാണ്ട് അക്കാലത്തോ അതിനുശേഷമോ ആണ് ഇപ്പോഴത്തെ രീതിയിലുള്ള കുമ്പസാരം നമ്മുടെ സഭയിൽ നിലവിലായതെന്നു ചിലർ ചിന്തിക്കുന്നു. റീത്തിൽ പോയ ബഥനിയിലെ ഈവാനിയോസ് മെത്രാച്ചനാണ് ഇവിടെ ആണ്ടുകുമ്പസാരവും കുമ്പസാരിച്ചേ കുർബാന കൊള്ളാവൂ എന്ന നിയമവും പ്രചരിപ്പിച്ചതെന്നു

www.malankaraorthodox.tv

മറ്റു ചിലർ പറയുന്നു. ഏതായാലും സുറിയാനിസഭയുടെ ആനീദാക്രമത്തിൽ കുമ്പസാര കൂദാശയ്ക്കുള്ള ഒരു പ്രത്യേകക്രമം കാണുന്നില്ലല്ലോ.

സഭയിലെ അംഗങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക വളർച്ചയ്ക്കാവശ്യമായ ക്രമങ്ങളും കർമ്മങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുവാൻ സഭയ്ക്ക് അധികാരമുണ്ട്. പാപം മോചിക്കുവാനുള്ള അധികാരവും കർത്താവു തന്റെ സഭയ്ക്കു നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇവയെ ഏറ്റവും കാര്യക്ഷമമായി ഉപയോഗിച്ച് അദ്ധ്യാത്മിക വളർച്ചയ്ക്കുള്ള യഥാർത്ഥ ഉപകരണമായി കുമ്പസാരത്തെ ഉപയോഗിയ്ക്കണമെങ്കിൽ ഇപ്പോഴത്തെ പതിവുകളെ വളരെയധികം പരിഷ്കരിയ്ക്കയും, ഒരു പുതിയ കുമ്പസാരക്രമം ആവിഷ്കരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടത് അവശ്യം എന്നു തോന്നുന്നു.

(പുരോഹിതൻ മാസികയിൽ നിന്നും)

www.malankaraorthodox.tv

6

ശിശുസ്നാനം ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിൽ

പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇവിടെ വന്നു നമ്മുടെ ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ ചിന്താക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്നവരുടെ നവീകരണാശയങ്ങളിലൊന്നാണ് മാമ്മോദീസാ ശിശുക്കൾക്കു നൽകിക്കൂടാ എന്നും തങ്ങളുടെ പാപത്തെക്കുറിച്ച് അനുതപിപ്പാനും ക്രിസ്തുവിനെ ഏറ്റു പറഞ്ഞു വിശ്വസിക്കാനുമുള്ള മാനസിക വളർച്ചയെത്തിയിട്ടുള്ളവർക്കു മാത്രമേ ദിവ്യസ്നാനം നല്കാവൂ എന്നും ഉള്ള വാദം.

എന്നാൽ ഓർത്തഡോക്സ്, കത്തോലിക്കാ സഭകളും നവീകരണ സഭകളുടെ സിംഹഭാഗവും വിശ്വാസികളായ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശിശുക്കൾക്കു മാമ്മോദീസാ നൽകുന്നവരാണ്. കൂടാതെ ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയും, തെന്നിന്ത്യാ സഭയും, ഉത്തരേന്ത്യൻ സഭയും, ലൂഥറൻ സഭയും, പ്രെസ്ബിറ്ററീയൻ സഭയും ഒക്കെ ശിശുസ്നാനം നൽകുന്നു. പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ പെന്തിക്കോസ്തുകാർ, ബാപ്റ്റിസ്റ്റുകാർ, ബ്രദറുകാർ മുതലായ ചെറുവിഭാഗക്കാരാണ് ശിശുസ്നാനത്തിനെതിരായി വാദിക്കുന്നത്.

ശിശുസ്നാനവും പ്രായമുള്ളവരുടെ സ്നാനവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസം

ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ പാരമ്പര്യമിതാണ്. ശിശുക്കൾ സഭയിൽ ചേരുമ്പോൾ ശിശുസ്നാനം; പ്രായമുള്ളവർ സഭയിൽ ചേരുമ്പോൾ പ്രായമുള്ളവരുടെ സ്നാനം. ശിശുക്കൾ സഭയിൽ അംഗങ്ങളായിത്തീരണമെങ്കിൽ ചില നിബന്ധനകളൊക്കെയുണ്ട്. ഒന്നാമത് മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ ഒരാളെങ്കിലും ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ അംഗമായിരിക്കണം. ശിശുവിനെ സത്യവിശ്വാസത്തിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടു വന്നുകൊള്ളാമെന്ന് ഉറപ്പുനല്കണം. സഭയുടെ പ്രതിനിധിയായി ശിശുവിന്റെ ആത്മീയവളർച്ചയ്ക്കു മേൽനോട്ടം കൊടുക്കുവാൻ സന്നദ്ധതയുള്ള ഒരാൾ ശിശുവിനുവേണ്ടി "ജാമ്യം നിൽക്കുകയും" സാത്താനെ തള്ളിപ്പറയുകയും ക്രിസ്തുവിനെ ഏറ്റുപറയുകയും ചെയ്യണം.

അവിശ്വാസികളുടെയിടയിൽ നിന്ന് ഒരു പ്രായമുള്ളയാൾ വിശ്വസിച്ചു സഭയിൽ ചേരുകയാണെങ്കിൽ, അയാൾക്ക് “ശിശുസ്നാനം” കൊടുപ്പാൻ ഏതായാലും സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. പ്രായപൂർത്തിയായവർക്കു പ്രായപൂർത്തിയായവരുടെ സ്നാനമാണ് നൽകുന്നത്. അതിന് മാതാപിതാക്കന്മാരിലൊരാൾ വിശ്വാസിയായിരുന്നുകൊള്ളണമെന്നു നിബന്ധനയൊന്നുമില്ല. മാമ്മോദീസാ മുങ്ങുന്നയാൾ തന്നെ (തലതൊടുന്നയാളല്ല) യാണ് സാത്താനെ തള്ളിപ്പറയുന്നതും വിശ്വാസം ഏറ്റുപറയുന്നതും.

ഇതാണ് ശിശുസ്നാനവും പ്രായപൂർത്തിയായവരുടെ സ്നാനവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. പ്രായപൂർത്തിയായവരുടെ സ്നാനം ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ വളരെക്കുറച്ചു മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ. അതിന്റെ കാരണം അക്രൈസ്തവർ ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിച്ചു സഭയിൽ ചേരുന്നതു വളരെ ചുരുക്കമായിട്ടു മാത്രമേ നടക്കുന്നുള്ളുവെന്നതു തന്നെ. എന്നാൽ തത്വത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ ക്രൈസ്തവരുടെ ശിശുക്കൾക്ക് ശിശുസ്നാനവും അക്രൈസ്തവരായ പ്രായമുള്ളവർ വിശ്വസിച്ചു സഭയിൽ ചേരുമ്പോൾ പ്രായമുള്ളവരുടെ സ്നാനവും നൽകുന്നു എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. അല്ലാതെ ശിശുസ്നാനം മാത്രമേ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലുള്ളൂ എന്നു പറയുന്നത് തെറ്റാണ്.

കർത്താവ് പഠിപ്പിച്ചത് എന്താണ്?

“എന്നാൽ വിശ്വസിക്കുകയും മാമ്മോദീസാ ഏല്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ രക്ഷിക്കപ്പെടും; വിശ്വസിക്കാത്തവനോ ശിക്ഷാവിധിക്കർഹനാകും” എന്നല്ലേ വി. മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് (മർക്കോ. 16:16)? കുഞ്ഞിനു വിശ്വസിക്കുവാൻ പ്രായമില്ലെങ്കിൽ പിന്നെങ്ങനെയാണ് വിശ്വസിച്ചു മാമ്മോദീസാ ഏൽക്കുന്നത്?

ഈ ന്യായവാദം അതേപടി സ്വീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തെന്താണ്? കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു രക്ഷിക്കപ്പെടുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല എന്നു വരികയില്ലേ? അങ്ങനെയെങ്കിൽ ദൈവരാജ്യം പ്രായമുള്ളവർക്കു മാത്രമാണെന്നു വരും. പക്ഷേ, നമ്മുടെ കർത്താവ് പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് നേരെ മറിച്ചാണല്ലോ. അതേ, മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം 10:14–ൽ കർത്താവ് വ്യക്തമായി പറയുന്നു: “ശിശുക്കളെ എന്റെയടുക്കൽ വിടുവിൻ; അവരെ തടയരുത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്യം ഈദൃശന്മാരുടേതാകുന്നു.” പ്രായമുള്ളവരെപ്പറ്റി കർത്താവു പഠിപ്പിച്ചത് അടുത്ത വാക്യത്തിൽത്തന്നെ കാണുന്നു: “സത്യമായിട്ടും ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു. ഒരു ശിശുവിനെപ്പോലെ ദൈവരാജ്യം സ്വീകരിക്കാത്തവന് അതിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമല്ല” (10:15). ശിശുക്കൾക്കും ശിശുക്കളെപ്പോലെയുള്ളവർക്കുമാണ് ദൈവരാജ്യത്തിൽ മുൻഗണന. പക്ഷേ, ഈ സെക്ടേറി

www.malankaraorthodox.tv

യൻസ് പറയുന്നതുപോലെയാണെങ്കിൽ ശിശുക്കൾക്കു ദൈവരാജ്യ ത്തിൽ പ്രവേശനമേ ഇല്ല എന്നു വരും. അങ്ങനെയുള്ള ഉപദേശത്തേ ക്കാൾ കർത്താവിന്റെ ഉപദേശമല്ലേ ക്രിസ്തീയമായിട്ടുള്ളതെന്നു വിശ്വാ സികൾ അവധാനപൂർവ്വം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്.

മർക്കോസ് 16:16-നെപ്പറ്റി പറയുകയാണെങ്കിൽ, സുവിശേഷത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാന പുരാതന കയ്യെഴുത്തുപ്രതികളിൽ ഇതു കാണുന്നി ല്ലെന്നുള്ളത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. 16:1-8 വരെയുള്ളത് എല്ലാ രേഖ കളിലും കാണുന്നുണ്ട്. പല പഴയ പ്രതികളിലും കാണുന്നത് എട്ടാം വാക്യം കഴിഞ്ഞു താഴെപ്പറയുംപ്രകാരമുള്ള രണ്ടു വാക്യങ്ങൾ മാത്ര മാണ്.

“അവരോടു പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടതൊക്കെയും അവർ ചുരുക്കത്തിൽ പത്രോസിനോടു കൂടെയുള്ളവരെ അറിയിച്ചു. അതിനു ശേഷമാകട്ടെ, നിത്യരക്ഷയുടെ പരിശുദ്ധവും നാശമില്ലാത്തതുമായ സുവിശേഷത്തെ അവർ മൂലം കിഴക്കു മുതൽ പടിഞ്ഞാറു വരെ എല്ലായിടത്തും അറിയി പ്പാൻ യേശു തന്നെ കല്പിച്ചയച്ചു.”

ഏതായാലും മർക്കോസ് 16:16-നെ മാത്രം ആസ്പദമാക്കി ശിശു സ്നാനം നിഷിദ്ധമാണെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത് വലിയ അബദ്ധമായി രിക്കുമെന്നതിനു സംശയമൊന്നുമില്ല. കർത്താവു നേരിട്ട് പഠിപ്പിച്ചതാണ് ശിശുക്കളുടേതാണു ദൈവരാജ്യം എന്നുള്ളത്. അവരെ അതിൽ നിന്നു നിരോധിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് തികച്ചും അക്രൈസ്തവമാണ്.

ആദിമസഭയിൽ ശിശുസ്നാനമുണ്ടായിരുന്നോ?

ആകട്ടെ, ശിശുസ്നാനത്തെ നിരോധിക്കുന്ന ഒന്നുംതന്നെ വിശുദ്ധ വേദത്തിലില്ലെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ അങ്ങനെ ആദിമസഭയിൽ ശിശുസ്നാനം നടന്നതായി വി. വേദപുസ്തകത്തിൽ വ്യക്തമായി പറ യുന്നുണ്ടോ?

ശിശുസ്നാനം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശിശുക്കൾക്കു മാത്രമേ നൽകു ന്നുള്ളൂ എന്നും പുറജാതിക്കാർ വിശ്വസിച്ച് സഭയിൽ ചേരുമ്പോൾ അവ രിൽ പ്രായമുള്ളവർക്ക് ശിശുസ്നാനം കൊടുക്കുന്ന പ്രശ്നം ഇല്ല എന്നും മുകളിൽ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഒരു പുറജാതികുടുംബം മുഴുവൻ വിശ്വ സിച്ചു സഭയിലേക്ക് വരികയാണെങ്കിൽ അവരുടെ ശിശുക്കളെ അപ്പോൾത്തന്നെ മാമ്മോദീസാ മുക്കുമോ, അതോ പ്രായപൂർത്തിയായ തിനുശേഷം മാത്രമേ മാമ്മോദീസാ മുക്കുകയുള്ളോ?

ചോദ്യത്തിന്റെ സമാധാനം, അപ്പോസ്തോല പ്രവൃത്തികൾ 16:15-ൽ ഏറെക്കുറെ വ്യക്തമാണ്. തീയാറ്റീറാക്കാരി ലുദിയ വിശ്വസിച്ചു മാമ്മോ

www.malankaraorthodox.tv

ദീസാ മുങ്ങിയപ്പോൾ അവരോടുകൂടെ കുടുംബം മുഴുവൻ മാമ്മോദീസാ മുങ്ങിയെന്നു വ്യക്തമായി പറയുന്നു. അല്ലാതെ, ആ കുടുംബത്തിലെ പ്രായമായവർ മാത്രം മാമ്മോദീസാ മുങ്ങി, കുഞ്ഞുങ്ങൾ പിന്നീടു കുറേ ക്കഴിഞ്ഞേ മാമ്മോദീസായേറ്റുള്ളൂ എന്നു പറയുന്നില്ലല്ലോ. ലുദിയായും ഭർത്താവും മാത്രമേ മാമ്മോദീസായേറ്റുള്ളുവെങ്കിൽ "കുടുംബം മുഴു വനും" എന്നു പറയുകയില്ല. ലുദിയായുടെ കുടുംബം മക്കളും കൊച്ചുമ ക്കളും ഒക്കെ ഉൾപ്പെടുന്ന ഒരു കൂട്ടുകുടുംബമാണ്. അവിടെ ശിശുക്കളു ണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ യാതൊരു കാരണവുമില്ല. അതു കൊണ്ട് ശിശുക്കളെ സ്നാനപ്പെടുത്തുന്ന പതിവ് അപ്പസ്തോലിക കാലം മുതൽ തന്നെ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ള ചിന്തയ്ക്കാണ് കൂടുതൽ അടിസ്ഥാനമുള്ളത്.

ഇതുതന്നെയാണ് 16:33-ൽ ഫിലിപ്പിയയിലെ കാരാഗൃഹപാലകന്റെ കുടുംബത്തെപ്പറ്റിയും അസന്ദിഗ്ദ്ധമായ ഭാഷയിൽ വി. വേദപുസ്തകം സാക്ഷിക്കുന്നത്. തന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങളെല്ലാവരുമൊരുമിച്ച് ആ രാത്രി യിൽ തന്നെ ആ കാരാഗൃഹപാലകൻ മാമ്മോദീസായേറ്റുവെന്നു പറയു മ്പോൾ ശിശുക്കളെ ഒഴിച്ചുനിർത്തി എന്നു ചിന്തിക്കുന്നതിനു യാതൊര ടിസ്ഥാനവുമില്ല. ശിശുക്കളെ മാമ്മോദീസാ മുക്കിക്കൂടാ എന്നു നിയമമു ണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, ആ കുടുംബങ്ങളിൽ ശിശുക്കളൊഴികെ മറ്റുള്ളവരെ മാമ്മോദീസാമുക്കി എന്ന് എടുത്തു പറയുമായിരുന്നു.

പുതിയനിയമത്തിൽ പറയുന്നത് അധികവും പുറജാതിക്കാർ അല്ലെ ങ്കിൽ യഹൂദന്മാർ ക്രൈസ്തവ സഭാംഗങ്ങളാകുമ്പോഴുള്ള മാമ്മോദീ സായെക്കുറിച്ചാണ്. അതിൽ ശിശുസ്നാനത്തെപ്പറ്റി എടുത്തു പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും "കുഞ്ഞുങ്ങളെ എന്റെയടുക്കൽ വിടുവിൻ" എന്ന കർത്താ വിന്റെ വചനം, ശിശുക്കൾക്കു മാമ്മോദീസാ നല്കിക്കൂടാ, പ്രായപൂർത്തി യായവർക്കു മാത്രമേ നൽകാവൂ എന്നു വാദിച്ചിരുന്ന ചില യഹൂദ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഉപദേശത്തിനെതിരായി ആദിമസഭയിൽ ഉപയോ ഗിച്ചിരുന്നു എന്നാണ് പണ്ഡിത നിഗമനം. ഒരു രാജ്യത്ത് സഭ ആദ്യമായി സ്ഥാപിതമാകുമ്പോൾ പ്രായമുള്ളവരുടെ മാമ്മോദീസായാണ് അധിക മായും ഉണ്ടാവുകയെങ്കിലും ഒരു ഭവനാധിപൻ വിശ്വസിച്ചു മാമ്മോദീ സായേൽക്കുന്ന സമയത്ത് തന്റെ കുടുംബം മുഴുവൻ മാമ്മോദീസാ ഏറ്റു വന്നിരുന്നു എന്നതിനു സംശയമില്ല.

പക്ഷേ, ശിശുസ്നാനം അധികം ഉണ്ടാകുന്നത് രണ്ടാം തലമുറയി ലാണ്. അതായത്, വിശ്വാസികളുടെ കുടുംബങ്ങളിൽ പുതുതായി ജനി ക്കുന്ന ശിശുക്കൾക്കു മാമ്മോദീസാ ആണ്ടിലൊരിക്കൽ എല്ലാ ശിശു ക്കൾക്കും ഒരുമിച്ച് നൽകുകയായിരുന്നു പതിവെന്നു തോന്നുന്നു. ആദി മകാലങ്ങളിൽ ദഹനാപ്പെരുന്നാളിലും പിന്നീട് ഉയിർപ്പുപെരുന്നാളിലും

www.malankaraorthodox.tv

ഇങ്ങനെ പൊതു മാമ്മോദീസാ നൽകപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള നോമ്പുദിവസങ്ങളിൽ പുറജാതികളിൽ നിന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളാകുന്ന പ്രായമുള്ളവർക്ക് വേണ്ടുന്ന അദ്ധ്യയനം നൽകി, അവരെ സുവിശേഷവും വിശ്വാസവും പഠിപ്പിച്ചു തയ്യാറാക്കും. പലപ്പോഴും ഒന്നോ രണ്ടോ വർഷം തന്നെ അദ്ധ്യയനം നൽകിയശേഷമാണ് മാമ്മോദീസാ നൽകിയിരുന്നത്. അതോടൊപ്പം തന്നെ അവരുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും വിശ്വാസികളായി ഇടവകയിലുള്ള മറ്റാളുകളുടെ ശിശുക്കൾക്കും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു മാമ്മോദീസാ നല്കിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. അങ്ങനെ ആദിമസഭയിലെ പതിവ് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു:

1) പുറജാതികളിൽ നിന്ന് ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിച്ച് സഭയിൽ ചേരുന്നവർക്ക് ആദിമകാലങ്ങളിൽ ഉടനെ മാമ്മോദീസാ നല്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ പിന്നീട് അവർക്ക് ഒന്നോ രണ്ടോ വർഷത്തെ അദ്ധ്യയനവും സുകൃതപരിശീലനവും നൽകിയശേഷം മാത്രം സ്നാനം നല്കുക എന്നായി പതിവ്.

2) മാതാപിതാക്കന്മാർ വിശ്വാസികളാണെങ്കിൽ അവരുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും ആദിമകാലത്ത് ഉടനെ സ്നാനം നൽകുമായിരുന്നു. പില്ക്കാലത്ത് എല്ലാവരുടെയും സ്നാനം ആണ്ടിലൊരിക്കൽ, കർത്താവിന്റെ മാമ്മോദീസാപ്പെരുന്നാളിനോടോ തന്റെ മരിച്ചുയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പ് പെരുന്നാളിനോടോ അനുബന്ധിച്ച് നടത്തുക പതിവായിരുന്നു.

3) ആദിമകാലത്ത് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ശൈശവത്തിൽ തന്നെ മാമ്മോദീസാ മുക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നു.

4) ഇങ്ങനെ മാമ്മോദീസാ നൽകുന്നത് ആദ്യകാലത്തു തന്നെ ഉണ്ടായ നിയമപ്രകാരം സാദ്ധ്യമെങ്കിൽ ഒഴുകുന്ന വെള്ളത്തിലും അത് സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിൽ കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന വെള്ളമുള്ള കുളത്തിലും പിന്നീട് പള്ളികളുണ്ടായപ്പോൾ മുൻവശത്ത് മാമ്മോദീസായ്ക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേകം കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള കല്പടവുകളുള്ള കുളത്തിലും പള്ളിക്കകത്തുള്ള മാമ്മോദീസാ തൊട്ടിയിലും ആയിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള പല കുളങ്ങളും മാമ്മോദീസാ തൊട്ടികളും പുരാവസ്തു ഗവേഷകർ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്.

അപ്പോസ്തലനായ വി. പൗലോസ് ഇതേക്കുറിച്ച് എന്തു പറയുന്നു?

കൊരിന്തിലെ സഭയ്ക്ക് ലേഖനമെഴുതുന്ന സമയത്ത്, ആ സഭയെ "ക്രിസ്തുവിൽ വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട് പരിശുദ്ധന്മാരാകുവാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടവർ" എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു (1 കൊരി. 1:2). എഫെസ്യ ലേഖനം 1:1-ലും വിശ്വാസികളെ ഒന്നടങ്കം പരിശുദ്ധന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ വിശുദ്ധീക

www.malankaraorthodox.tv

രിക്കപ്പെട്ടവർ എന്ന് വിളിക്കുന്നു. ഫിലിപ്പ്യർ 1:1–ലും, കൊലോസ്യർ 1:1–ലും, 2 കൊരി. 1:1–ലും ഒക്കെ ഈ അഭിസംബോധന കാണുന്നുണ്ട്. വിശുദ്ധന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടവർ എന്ന ആ പേര് വിശ്വാസ സ്നാനം ഏറ്റിട്ടുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു മാത്രം ഉള്ളതെന്ന് സുവ്യക്തമാണ്.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം 1 കൊരി. 7:14–നെ മനസ്സിലാക്കാൻ. “അവിശ്വാസിയായ ഭർത്താവ് (വിശ്വാസിനിയായ) ഭാര്യയാൽ ശുദ്ധീകൃതനാകുന്നു. അവിശ്വാസിനിയായ ഭാര്യ (വിശ്വാസിയായ) ഭർത്താവ് മുഖാന്തരം ശുദ്ധീകൃതയാകുന്നു. അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ശിശുക്കൾ അശുദ്ധരായിരിക്കുമായിരുന്നല്ലോ. ഇപ്പോഴോ നിങ്ങളുടെ ശിശുക്കൾ വിശുദ്ധരാകുന്നു.”

വിശ്വാസിയായ ഒരാൾക്കു അവിശ്വാസിയായ ഭാര്യയോടൊന്നിച്ച് ജീവിക്കുവാനോ, വിശ്വാസിനിയായ സ്ത്രീക്ക് അവിശ്വാസിയായ ഭർത്താവിനോടൊരുമിച്ച് ജീവിക്കുവാനോ അവകാശമുണ്ടോ എന്ന കൊരിന്ത്യരുടെ ചോദ്യത്തിനു മറുപടി പറയുകയായിരുന്നു വിശുദ്ധ പൗലോസ്. അവർ പരസ്പരം വേർപിരിയേണ്ടുന്നയാവശ്യമില്ല. ഒരുമിച്ച് ജീവിക്കുകയാണ് വേണ്ടത് എന്നാണ് അപ്പോസ്തലന്റെ മറുപടി. അതിനു കാരണമായി അദ്ദേഹം പറയുന്നത്, ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിശുദ്ധീകൃതന്മാരായതുകൊണ്ടാണ് അവരുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളും വിശുദ്ധീകൃതരാകുന്നതും ശൈശവത്തിലെ മാമ്മോദീസാ മുക്കപ്പെടുന്നതും എന്നതു തന്നെ. എന്നാൽ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ ഒരാൾ മാത്രം വിശ്വാസിയായിരിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിലും അവരുടെ ശിശുക്കളെ മാമ്മോദീസാ മുക്കുന്നു. അതിന്റെ അർത്ഥം അവരുടെ വിവാഹത്തെ തന്നെ ദൈവം അനുഗ്രഹിച്ചു ശുദ്ധീകരിക്കുന്നു; അവരിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ശിശുവും വിശുദ്ധീകൃതമാകുന്നു എന്നാണ്. ആദിമസഭയിലെന്നപോലെ ഇന്നും ഉള്ള പതിവാണ് മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ ഒരാളെങ്കിലും വിശ്വാസിയാണെങ്കിൽ അവരുടെ കുഞ്ഞിന് ശൈശവത്തിൽ തന്നെ സ്നാനം നൽകാം എന്നുള്ളത്.

അപ്പോസ്തലന്മാർ പൊതുവേ എന്തു പഠിപ്പിച്ചു?

അപ്പോസ്തലന്മാർ പഠിപ്പിച്ചതു മുഴുവൻ വേദപുസ്തകത്തിലില്ല. അവർ സ്ഥാപിച്ച സഭകളിൽ അവർ ഉണ്ടാക്കിയ എല്ലാ ക്രമീകരണങ്ങളെപ്പറ്റിയും വേദപുസ്തകം പറയുന്നില്ല. അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ ഉപദേശം മുഴുവനായി ആരും എഴുതിവച്ചിട്ടുമില്ല. എന്നാൽ വി. പത്രോസിന്റെയും വി. പൗലോസിന്റെയും ശിഷ്യനായ റോമയിലെ മാർ ക്ലീമീസ് “അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ ഉപദേശം” എന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം രചിച്ചു. ആ ഉപദേശ ഗ്രന്ഥത്തെ എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളും വി. വേദപുസ്തകം പോലെതന്നെ

www.malankaraorthodox.tv

ബഹുമാനിച്ചും വന്നു. ഓരോ സ്ഥലത്തും ഈ അപ്പോസ്തലിക പാരമ്പര്യം അതതു സ്ഥലങ്ങളിലെ ക്രമീകരണവുമായി സന്ധിച്ച് എഴുതി സൂക്ഷിച്ചും പോന്നു.

റോമായിൽ ക്ലീമീസിന്റെ പുസ്തകം ക്രിസ്ത്വബ്ദം 215-ൽ ഹിപ്പോലിറ്റസ് എന്നയാൾ റോമാസഭയിലുള്ള ചില പ്രത്യേക വ്യത്യാസങ്ങളോടെ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇന്ന് ഈ രേഖ നമുക്കു സിദ്ധമായിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ 21-ാം അദ്ധ്യായം 4-5 വാക്യങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു.

“അവർ ചെറിയ കുട്ടികളെ ആദ്യം മാമ്മോദീസാ മുക്കട്ടെ. അവർക്കു മറുപടി പറയുവാൻ പ്രായമുണ്ടെങ്കിൽ അവർ തന്നെ പറയട്ടെ. ഇല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരോ അവരുടെ കുടുംബത്തിൽപെട്ട ആരെങ്കിലുമോ മറുപടി പറയട്ടെ. അതിനുശേഷം പ്രായപൂർത്തിയായ പുരുഷന്മാരെ മാമ്മോദീസാ മുക്കുക. മൂന്നാമതായി, പ്രായപൂർത്തിയായ സ്ത്രീകൾ അവരുടെ തലമുടി അഴിച്ചിട്ട് ആഭരണങ്ങൾ ഊരിവച്ചതിനു ശേഷം അവരേയും മാമ്മോദീസാ മുക്കുക.”

ക്രിസ്ത്വബ്ദം മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ചെറിയ കുഞ്ഞുങ്ങളെ മാമ്മോദീസാ മുക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു എന്നതിനു വേറെ തെളിവ് ആവശ്യമില്ല. ഈ പതിവ് അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ ഉപദേശപ്രകാരമുള്ളതാണെന്നും അവർ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെയും അപ്പോസ്തലന്മാരുടെയും ഉപദേശത്തെ നിഷേധിച്ചിട്ടു കുഞ്ഞുങ്ങളെ സ്നാനം ഏല്പ്പിച്ചുകൂടാ എന്നും അവർക്ക് രക്ഷിക്കപ്പെടാൻ സാദ്ധ്യമല്ല എന്നും വാദിക്കുന്നത് കടുത്ത വേദവിപരീതമല്ലേ എന്നു വിശ്വാസികൾ അവധാനപൂർവ്വം ചിന്തിക്കണം.

വി. മാമ്മോദീസായുടെ പശ്ചാത്തലമെന്ത്?

യഹൂദപാരമ്പര്യത്തിൽ മാമ്മോദീസാ എന്നൊന്നു കാണുന്നില്ല. യഹൂദ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച ഒരാൾക്ക് തീർച്ചയായും മാമ്മോദീസാ ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. എട്ടാം ദിവസമുള്ള പരിഛേദനം അല്ലെങ്കിൽ ചേലാകർമ്മം മാത്രമേ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

യഹൂദനല്ലാത്ത ഒരാൾ യഹൂദമതത്തിൽ ചേരുമ്പോൾ അയാളെ മാമ്മോദീസാമുക്കുന്ന കാര്യത്തെപ്പറ്റി പഴയനിയമത്തിൽ ഒന്നും കാണുന്നില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തിനോടടുത്തുണ്ടായിരുന്ന യഹൂദ നേതാക്കന്മാരായിരുന്ന ഫൈലോയുടെയോ ജോസിഫസിന്റെയോ കൃതികളിലും പുറജാതിക്കാരനെ മാമ്മോദീസാകൊണ്ടു യഹൂദമതത്തിൽ ചേർക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല.

എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിന് മുമ്പ് ഒന്നാം ശതാബ്ദത്തിലുള്ള ചില യഹൂദ

www.malankaraorthodox.tv

കൃതികളിലാണ് പുറജാതിക്കാരനു സ്നാനം നല്കി യഹൂദമതത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി വിവക്ഷയുള്ളത്. ഒരു പുറജാതിക്കാരൻ യഹൂദനാകുമ്പോൾ അവനെ ചേലാകർമ്മം ചെയ്തിട്ട് ഏഴു ദിവസം കഴിയുമ്പോൾ മാമ്മോദീസാ മുക്കണമെന്ന് ഹില്ലേൽ എന്ന യഹൂദഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. ബാപ്റ്റോ എന്നും ബാപ്റ്റീസോ എന്നും ഉള്ള ഗ്രീക്കു വാക്കുകൾ ആദ്യം ഉപയോഗിച്ചത് ഗ്രീക്കു ഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന യഹൂദന്മാരായിരുന്നു.

ചാവു കടലിനടുത്തുണ്ടായിരുന്ന യഹൂദ സന്യാസി സംഘങ്ങളും മാമ്മോദീസാ പോലുള്ള ഒരു സ്നാനം കൊണ്ടാണ് പുതിയ അംഗങ്ങളെ സംഘത്തിലേക്കു ചേർത്തുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഈ പതിവിൽനിന്നാണ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സ്നാനം ഉത്ഭവിച്ചതെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ വലിയ അബദ്ധമില്ല.

1 കൊരിന്ത്യർ 10:1–2 ൽ വി. പൗലോസ് എല്ലാ യഹൂദരും മാമ്മോദീസാ മുങ്ങിയതായി പറയുന്നതിനെ രൂപകാലങ്കാരമായി മാത്രമേ എടുക്കുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. എന്നാൽ യോഹന്നാൻ മാംദാനാ നല്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന മാമ്മോദീസാ കുംറാൻ സന്യാസി സമൂഹത്തിലെ ഒരു കർമ്മമായിരുന്നുവെന്ന് അനുമാനിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. പക്ഷേ, അത് പുറജാതിക്കാരുടെ മാമ്മോദീസായായിരുന്നില്ല. യഹൂദന്മാർക്കാണ് യൂഹാനോൻ മാമ്മോദീസാ നല്കിയത്. യഹൂദന്മാർ ഒന്നടങ്കം ചെങ്കടലിൽ മാമ്മോദീസാ മുങ്ങിയവരാണെങ്കിലും അവരുടെ പാപംമൂലം അവർ വീണ്ടും ലോകായതികരായ ഈഗുപ്തായക്കാരായിപ്പോയെന്നും, അവരെ വീണ്ടും ചെങ്കടലിൽക്കൂടി കടത്തിയെടുക്കുന്നതാണ് യൂഹാനോന്റെ മാമ്മോദീസായുടെ അർത്ഥമെന്നും വേണമെങ്കിൽ വാദിക്കാം.

ഏതായാലും യഹൂദന്മാർ പുറജാതിക്കാരെ മാമ്മോദീസാ മുക്കുമ്പോൾ കുഞ്ഞുങ്ങളെയും മാമ്മോദീസാ മുക്കിയിരുന്നു എന്നതിന് ധാരാളം തെളിവുകളുണ്ട്. പുറജാതിക്കാരുടെ കുഞ്ഞിനെ അനാഥകുഞ്ഞായി കണ്ടുകിട്ടിയാൽ പോലും മാമ്മോദീസാ ഉടനെ കൊടുക്കാമെന്നായിരുന്നു യഹൂദനിയമം. അതായത് പുറജാതിക്കാരായ മാതാപിതാക്കന്മാർ യഹൂദരായതിനുശേഷം മാത്രമേ അവരുടെ കുഞ്ഞിന് സ്നാനം നല്കാവൂ എന്നുപോലും യഹൂദന്മാർക്കു നിയമമില്ലായിരുന്നു. പുറജാതിക്കാരിൽ നിന്നു വരുന്ന ആൺകുട്ടികൾക്കു മാത്രം ചേലാകർമ്മവും അതുകഴിഞ്ഞ് സ്നാനവും നല്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. പെൺകുട്ടികളാണെങ്കിൽ സ്നാനം മാത്രം മതി.

സ്നാനവും ചേലാകർമ്മവും

യഹൂദന്മാരുടെ ചേലാകർമ്മത്തിന്റെ സ്ഥാനത്താണ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ

www.malankaraorthodox.tv

സ്നാനം ഏർപ്പെടുത്തിയത്. കൊലോസ്യ ലേഖനം 2:11-ൽ "ക്രിസ്തുവിന്റെ പരിഛേദന" എന്നു കാണുന്നതു ക്രിസ്തീയ പരിഛേദന എന്നു തിരുത്തിവായിക്കണമെന്നും വിശുദ്ധ മാമ്മോദീസായെക്കുറിച്ചാണ് അവിടെ പറയുന്നതെന്നുമാണ് പണ്ഡിതാഭിപ്രായം. ക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങളുടെ ജഡശരീരം ഉരിഞ്ഞുകളയുന്നത് യേശുതമ്പുരാൻ ജനിച്ച് എട്ടാം നാളുള്ള പരിഛേദനയാലല്ല, പ്രത്യുത "ക്രിസ്തീയ പരിഛേദന" എന്നു വിളിക്കാവുന്ന മാമ്മോദീസാ മൂലമാണ് എന്നതു ചിന്തിക്കുവാനാണ് ന്യായം ഉള്ളത്.

ചേലാകർമ്മം യഹൂദവർഗ്ഗത്തിൽ ജനിച്ച എല്ലാ ആൺകുട്ടികൾക്കും ജനിച്ച് എട്ടാം ദിവസമാണല്ലോ നല്കുന്നത്. അതേപതിവ് ക്രിസ്തീയ സഭയിലും മാമ്മോദീസാ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിയെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അതായത് ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുണ്ടാകുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെയും ഒരുമിച്ച് ആണ്ടിലൊരിക്കലായി മാമ്മോദീസാ മുക്കിയിരുന്നുവെന്നും അത് പെസഹാപ്പെരുന്നാളിൽ ആയിരുന്നു എന്നും ചിന്തിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

യഹൂദ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ നിന്ന് ജനിക്കുന്ന ശിശുക്കൾ വിശുദ്ധരാണ് എന്ന് അവർക്ക് വിവക്ഷയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് അതിശൈശവത്തിൽ തന്നെ അവർക്ക് ചേലാകർമ്മം നല്കിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. ഈ തത്വം ആദിമസഭ ക്രൈസ്തവ ശിശുക്കളെക്കുറിച്ചും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നാണ് ചിന്തിക്കേണ്ടത്.

സ്വന്ത വിശ്വാസം കൊണ്ടല്ലാതെ രക്ഷിക്കപ്പെടുവാൻ സാദ്ധ്യമോ?

വി. മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ നാലു പേർ തളർവാതക്കാരനെ എടുത്തുകൊണ്ട് കർത്താവിന്റെ അടുക്കൽ വന്ന കഥ വായിച്ചു നോക്കുക. വി. മർക്കോസ് 2:5-ൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "യേശു ***അവരുടെ*** (അതായത് തളർവാതക്കാരനെ കട്ടിലിന്മേൽ കിടത്തി ചുമന്നുകൊണ്ടുവന്ന് വീടിന്റെ മേൽക്കൂര പൊളിച്ച് കർത്താവിന്റെ സന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുവന്ന രോഗിയുടെ സ്വന്തക്കാരുടെ) ***വിശ്വാസം കണ്ടിട്ട്*** തളർവാതരോഗിയോട് മകനെ നിന്റെ പാപങ്ങൾ മോചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു." ഇവിടെ രോഗിയുടെ വിശ്വാസം കൊണ്ടല്ലല്ലോ അയാൾക്ക് രക്ഷ കിട്ടിയത്. വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം 8-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ശതാധിപന്റെ ഭൃത്യൻ സൗഖ്യമാകുന്നത് ഭൃത്യന്റെ വിശ്വാസം കൊണ്ടല്ല, ശതാധിപന്റെ വിശ്വാസം കൊണ്ടാണെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ (8:13). ശതാധിപൻ വിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിച്ച നിമിഷത്തിൽ കർത്താവു തന്റെ വചനം അരുളിച്ചെയ്യുകയും ആ വചനം കേൾക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ തന്നെ ഭൃത്യൻ സൗഖ്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

www.malankaraorthodox.tv

മാത്രമല്ല, വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം 7–ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ പിശാചുബാധിതനായ തന്റെ മകനെ ശിഷ്യന്മാരുടെയടുക്കൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ട്, ശ്ലീഹന്മാർക്ക് അവനെ സൗഖ്യമാക്കുവാൻ സാധിക്കാതിരുന്നതായി കാണുന്നതു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ആ ബാലന്റെ പിതാവിനും (മർക്കോസ് 9:24 നോക്കുക) ഒരു പക്ഷേ, ബാലനുതന്നെയും വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ശ്ലീഹന്മാർക്ക് വിശ്വാസമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് ബാലനെ സൗഖ്യമാക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ പോയി. ഇന്നും വിശ്വാസമുള്ള ഒരു സഭയിൽക്കൂടിയാണ് പാപമോചനവും രക്ഷയും നല്കപ്പെടുന്നത് എന്നുള്ളത് നാം മറന്നുപോകരുത്.

ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷയിൻ വാഗ്ദാനം പ്രായപൂർത്തിയുള്ളവർക്കു മാത്രമായിട്ടല്ലല്ലോ നല്കപ്പെട്ടത്. വി. പത്രോസ് ശ്ലീഹാ തന്റെ ആദ്യ പ്രസംഗത്തിൽ തന്നെ പറയുന്നതിങ്ങനെയാണ്: “വാഗ്ദാനം നിങ്ങൾക്കും *നിങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും* നമ്മുടെ ദൈവമായ കർത്താവ് വിളിച്ചു വരുത്തുന്ന വിദൂരസ്ഥരായ ഏവർക്കും ഉള്ളതല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞു” (അ. പ്ര. 2:39). മലയാള വേദപുസ്തകത്തിൽ “കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും” എന്നതിനു പകരം “മക്കൾക്കും” എന്നാണ് ചേർത്തിരിക്കുന്നത്. ഗ്രീക്കിൽ ‘ടെക്ന’ എന്ന വാക്കിന് കുഞ്ഞുങ്ങൾ എന്നുതന്നെയാണ് അർത്ഥം.

സഭയുടെ ചരിത്രവും പാരമ്പര്യവും എന്തു പറയുന്നു?

മൂന്നാം ശതാബ്ദത്തിൽ മാമ്മോദീസായേറ്റ് മരിച്ച ശിശുക്കളുടെ ശവക്കുഴിയിന്മേലുള്ള കല്ലുകൾ നിസ്സംശയം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് ശിശുക്കളെ മാമ്മോദീസാ മുക്കിയിരുന്നു എന്നു തന്നെയാണ്. ഒരു കബറിങ്കലെ കല്ല് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “വിശ്വാസികളിൽ നിന്നുള്ള വിശ്വാസിയായ സോസിമസ് (Zosimas) എന്ന ഞാൻ രണ്ടു വയസ്സും ഒരു മാസവും 25 ദിവസവും പ്രായമായി ഇവിടെ വിശ്രമിക്കുന്നു.” ഏതാണ്ട് 200–ാമാണ്ടിനോടടുത്തുള്ള കാലത്തെ ശിലാലിഖിതം ആണിത്.

സഹദാ ആയ വി. പോലിക്കാർപ്പോസ് തന്റെ പീഡകരോട് പറയുന്നു: “എൺപത്തിയാറു വർഷമായി ഞാൻ കർത്താവിനെ സേവിക്കുന്നു, ഇന്നുവരെ അവൻ എനിക്ക് ഒരു ദോഷവും ചെയ്തില്ല. പിന്നെ ഇന്ന് ഞാൻ എങ്ങനെ എന്റെ രക്ഷകനെതിരായി ദൈവദൂഷണം ചെയ്യും?” വിശുദ്ധ പോലിക്കാർപ്പോസ് കാലം ചെയ്തത് 167–ലോ 168–ലോ ആണെങ്കിൽ, അദ്ദേഹം ജനിച്ചത് 86 വർഷം മുമ്പ്, അതായത് ക്രിസ്ത്വബ്ദം 80–ാമാണ്ടിനുശേഷമാണെന്നും ശൈശവത്തിലേ ക്രിസ്ത്യാനിയായതുകൊണ്ടാണ് 86 വർഷം സേവിച്ചു എന്ന് പറയുന്നതെന്നും അനുമാനിക്കാം. അങ്ങനെയെങ്കിൽ, ആദ്യനൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ശിശുക്കളുടെ മാമ്മോദീസാ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതിനു മറ്റൊരു തെളിവാണിത്.

www.malankaraorthodox.tv

രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സഹദാമരണം പ്രാപിച്ച പല പരിശുദ്ധന്മാരും "ഞാൻ ശൈശവം മുതലേ ക്രിസ്ത്യാനിയാകുന്നു" എന്ന് ഏറ്റുപറഞ്ഞതായി നാം കാണുന്നു.

ക്രിസ്ത്വബ്ദം 195-ൽ അലക്സന്ത്രിയായിലെ ക്ലീമീസ് "വെള്ളത്തിൽ നിന്നും കോരിയെടുത്ത കുഞ്ഞുങ്ങൾ" എന്ന് ക്രിസ്ത്യാനികളെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായ ഓറിജൻ മൂന്നിടത്ത് വളരെ വ്യക്തമായി ശിശുക്കളുടെ മാമ്മോദീസായെപ്പറ്റി പറയുന്നു. ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ 14-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു: "അതുകൊണ്ടാണ് കുഞ്ഞുങ്ങളെയും മാമ്മോദീസാ മുക്കുന്നത്." ലേവ്യ പുസ്തകത്തിന്റെ വ്യഖ്യാനത്തിൽ 8-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ "സഭയുടെ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് ശിശുക്കൾക്കും മാമ്മോദീസാ നല്കപ്പെടുന്നു" എന്നു കാണുന്നു. റോമാ ലേഖനം 6:5-7 വരെയുള്ള വാക്യങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഇങ്ങനെയാണ് കാണുന്നത്: "ഇക്കാരണത്താൽ ശിശുക്കളെയും മാമ്മോദീസാ മുക്കുന്ന പാരമ്പര്യം സഭ അപ്പസ്തോലന്മാരിൽ നിന്ന് പ്രാപിച്ചു." ഈ മൂന്നു സ്ഥലത്തും ഓറിജൻ ഈയോബിന്റെ പുസ്തകം 14:4-5 ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. ആ വാക്യം സെപ്റ്റുവജിന്റ് പരിഭാഷയിൽ (അക്കാലത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഗ്രീക്ക് വേദപുസ്തകത്തിൽ) ഇങ്ങനെയാണുള്ളത്:

"അശുദ്ധനിൽ നിന്നുള്ള വിശുദ്ധനുണ്ടോ? ഒരിക്കലുമില്ല. ഭൂമിയിലുള്ള അവന്റെ ജീവിതം ഒകു ദിവസമേയുള്ളുവെങ്കിലും." അത് മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഉദ്ധരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത് വളരെ ചെറിയ ശിശുക്കളെ മാമ്മോദീസാ മുക്കുന്ന പാരമ്പര്യം മൂന്നാം ശതാബ്ദത്തിലെ സഭയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അത് അപ്പോസ്തലിക പാരമ്പര്യമായി അന്നേ സഭ സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നുമാണ്. ഓറിജൻ പാലസ്തീനിലെ കൈസറിയായിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്ത് (233-251 എ. ഡി.) എഴുതിയതായതുകൊണ്ട് ഊർശ്ലേമിലും അലക്സന്ത്രിയായിലും ഉള്ള അപ്പോസ്തലിക പാരമ്പര്യത്തെ ഇത് കുറിക്കുന്നു എന്ന് ചിന്തിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

ഏതാണ്ട് ഇതേ കാലത്ത് (അല്പം മുമ്പ്) 215-മാണ്ടിൽ ഹിപ്പോലിറ്റസ് റോമിൽ രചിച്ച "അപ്പോസ്തലിക പാരമ്പര്യം" എന്ന സുപ്രധാന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നത് അപ്പോസ്തലന്മാർ പഠിപ്പിച്ചതും ആദ്യം റോമയിലെ ക്ലീമീസ് എഴുതിവച്ചതുമായ ഉപദേശങ്ങൾ തന്നെയാണെന്ന് പണ്ഡിതന്മാർ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. പെസഹായുടെ പെരുന്നാളിൽ കോഴി കൂകുന്ന സമയത്ത് മാമ്മോദീസാ മുക്കണമെന്നും അത് താഴെ പറയുംപ്രകാരം വേണമെന്നുമാണു പറയുന്നത്.

www.malankaraorthodox.tv

"കോഴി കൂവുന്ന സമയത്ത് വെള്ളത്തിന്മേലുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ നടത്തപ്പെടട്ടെ..... ആദ്യം കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളെ നിങ്ങൾ മാമ്മോദീസാ മുക്കണം. തങ്ങൾക്കു വേണ്ടി തങ്ങൾ തന്നെ വിശ്വാസം ഏറ്റുപറയുവാൻ പ്രായമുള്ളവർ അങ്ങനെ ചെയ്യട്ടെ. അതിനുള്ള പ്രായമില്ലാത്തവർക്കു വേണ്ടി അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരോ, കുടുംബത്തിൽ ആരെങ്കിലുമോ മറുപടി പറയട്ടെ" (From the Coptic Version).

കുഞ്ഞുങ്ങളെ മാമ്മോദീസാ മുക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഒരു സംവാദം പോലും ഉണ്ടായിരുന്നതായി ഓറിജനിലോ ഹിപ്പോലിറ്റസിലോ കാണുന്നില്ല. ഈ "അപ്പോസ്തലിക പാരമ്പര്യം" എന്ന ഗ്രന്ഥം റോമയിലും സിറിയയിലും ഈജിപ്തിലും ഒക്കെ നിലവിലിരുന്ന ഒരു രേഖയാണ്.

സിറിയയിലേയും പതിവ് ഇതുതന്നെയായിരുന്നു എന്ന് മറ്റു രേഖകൾ കൊണ്ടും തെളിയുന്നുണ്ട്. "ക്ലീമീസിന്റെ എട്ടു പുസ്തകങ്ങൾ" എന്ന ഗ്രന്ഥം റോമായിലെ ക്ലീമീസ് തന്നെ എഴുതിയതായിരിക്കണമെന്നില്ല. മൂന്നാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തോ അതിനു മുൻപോ എഴുതിയതാകാനാണു വഴി. ഒന്നാം ശതാബ്ദത്തിലെ വിശുദ്ധ ക്ലീമീസ് തന്റെ ആത്മകഥ പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ തന്റെ മാതാവായ മാറ്റിഡിയ തന്റെ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ ശിശുക്കളെ വീണ്ടും കണ്ടെത്തിയ കഥ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. മാതാവ് വിശ്വാസിനിയല്ല. കുഞ്ഞുങ്ങളാകട്ടെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ എടുത്തു വളർത്തി ക്രിസ്തീയ മാമ്മോദീസാ നല്കപ്പെട്ടവരായിട്ടാണ് മാതാപിതാക്കന്മാർ അവരെ കാണുന്നത്. അവിശ്വാസികൾ വിശ്വാസികളുടെ കൂടെയിരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൂടാ എന്ന് ക്രൈസ്തവ നിയമമുള്ളതുകൊണ്ട് മാതാപിതാക്കന്മാർക്ക് തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളോടൊത്ത് ഭക്ഷണം കഴിപ്പാൻ സാധിച്ചില്ല എന്നും അവരും മാമ്മോദീസാ മുങ്ങിയതിനുശേഷം മാത്രമേ അങ്ങനെ ഒരുമിച്ച് ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ എന്നും കാണുന്നു.

ക്രിസ്ത്വബ്ദം 2-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന വിശുദ്ധ ഐറേനിയസിന്റെ "ഹെരസികൾക്കെതിരെ" എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു: "അവൻ (യേശു) അവനാൽ അവരെല്ലാവരേയും രക്ഷിപ്പാൻ വേണ്ടിയല്ലോ വന്നത്. അവരെല്ലാവരെയും എന്നു ഞാൻ പറയുന്നത് അവനിൽക്കൂടെ ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് വീണ്ടും ജനിക്കുന്നവരായ എല്ലാവരേയും ഉദ്ദേശിച്ചാണ് - ശിശുക്കൾ, കൊച്ചുകുട്ടികൾ, ബാലന്മാർ, യുവാക്കൾ, പ്രായമായവർ എല്ലാവരും തന്നെ."

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഉള്ള പല ക്രൈസ്തവ ശിശുക്കളുടെയും കബറുകളും അവയുടെ ശിലാലിഖിതങ്ങളും നമുക്ക് കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ളതിൽ നിന്ന് അവരെല്ലാവരും മാമ്മോദീസാ മുങ്ങിയശേഷമാണ് മരിച്ചത് എന്നു

www.malankaraorthodox.tv

ചിന്തിക്കുവാൻ വഴി തരുന്നുണ്ട്.

ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ശൈശവത്തിൽ തന്നെ മാമ്മോദീസാ മുക്കാതെ പ്രായമായിട്ട് മാമ്മോദീസാ മുക്കിയാൽ മതി എന്ന അഭിപ്രായം ആദ്യമുണ്ടായത് നാലാം നൂറ്റാണ്ടിലാണെന്നു തോന്നുന്നു. തെർത്തുല്യന്റെ കാലത്ത് (ഏതാണ്ട് 160–220 എ. ഡി.) ഉത്തരാഫ്രിക്കയിൽ അങ്ങനൊരു വാദം ഉണ്ടായത് അധികം ശോഭിച്ചില്ല. കുസ്തന്തിനോസ് ചക്രവർത്തി മാമ്മോദീസാ മുങ്ങിയാൽ പാപമില്ലാത്ത ജീവിതം ജീവിക്കണമെന്നുള്ള തത്വത്തിന്റെ പേരിൽ, തന്റെ മാമ്മോദീസാ മരണക്കിടക്ക വരെ നീട്ടിവച്ചതു മുതലാണെന്നു തോന്നുന്നു, പല ക്രിസ്തീയ കുടുംബങ്ങളിലും മാമ്മോദീസാ നീട്ടിവയ്ക്കാനും കഴിയുന്നത്ര വൈകിക്കാനും തുടങ്ങിയത്. പക്ഷേ, അത് വിശ്വസിക്കാനും വിശ്വാസം ഏറ്റുപറയുവാനും പ്രായമായതിനുശേഷം മാത്രമേ മാമ്മോദീസാ മുങ്ങാവൂ എന്ന തത്വത്തിന്മേലായിരുന്നെങ്കിൽ യൗവ്വനത്തിലെങ്കിലും മാമ്മോദീസാ മുങ്ങുമായിരുന്നല്ലോ. ജീവിതാവസാനം വരെ നീട്ടിവയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുവെന്നുള്ളത് മാമ്മോദീസായ്ക്കു ശേഷമുള്ള പാപത്തിനു മോചനമില്ല എന്ന അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത ഭയം കൊണ്ടായിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമാണ്.

ഉത്തരാഫ്രിക്കയിൽ തന്നെയുണ്ടായ 418–ലെ കാർത്തേജ് സുന്നഹദോസ് 'പുതിയതായി ജനിച്ച കുഞ്ഞുങ്ങളെ മാമ്മോദീസാ മുക്കരുത് എന്നു വിലക്കുന്നവൻ ശപിക്കപ്പെട്ടവനായിരിക്കട്ടെ' എന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചത് ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്.

സ്നാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ക്രിസ്തീയോപദേശം

കഴുകി ശുദ്ധീകരണം, പുതിയ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രവേശനം, ഉയരത്തിൽ നിന്നുള്ള വീണ്ടും ജനനം, ക്രിസ്തുശരീരത്തിലേയ്ക്കു കൂട്ടിചേർക്കപ്പെടൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജത്വത്തിലും പൗരോഹിത്യത്തിലും പ്രവാചകത്വത്തിലുമുള്ള പങ്കാളിത്തം, പാപമോചനം, വീണ്ടെടുപ്പ്, പരിശുദ്ധാത്മ നിശ്വസനം, ദ്രവത്വമില്ലായ്മയുടെ വസ്ത്രധാരണം, പാപത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും നിയമത്തിന്റെയും അധീനതയിൽ നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപനം എന്നിങ്ങനെ വിവിധാർത്ഥമുള്ള ഒരു മഹാരഹസ്യമാണ് വി. മാമ്മോദീസാ. അതിൽ നിന്നു ശിശുക്കളെ വിലക്കുന്നത് കർത്താവിന്റെയും ശ്ലീഹന്മാരുടെയും ഉപദേശത്തിനു കടകവിരുദ്ധമാണ്. ഈ അബദ്ധത്തിൽ ക്രൈസ്തവരാരും ചാടരുതേ എന്നു ക്രിസ്തുവിലുള്ള സ്നേഹം മൂലം ഞാൻ നിങ്ങളോട് അപേക്ഷിക്കുന്നു.

വിശ്വാസമില്ലാതെ മാമ്മോദീസായില്ല. ഏതായാലും മുങ്ങുന്നയാളുടെ വിശ്വാസം കൊണ്ടു മാത്രം മാമ്മോദീസാ സാദ്ധ്യമല്ല. മുക്കുന്ന സഭയിലെ വിശ്വാസമാണ് ഏറ്റവും അത്യാവശ്യം. എല്ലാ കുഞ്ഞുങ്ങളെയും മാമ്മോ

ദീസാ മുക്കിക്കൊള്ളണമെന്നു സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. വിശ്വാസികളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കാണ് പൊതുവേ സഭ ശൈശവ മാമ്മോദീസാ നല്കുന്നത്. അങ്ങനെ മാമ്മോദീസാ മുങ്ങുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ വളർന്നുവരുമ്പോൾ അവർക്കു വിശ്വാസമില്ലെങ്കിൽ ശൈശവത്തിൽ മുങ്ങിയ മാമ്മോദീസാ കൊണ്ടുമാത്രം അവർ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടുകൊള്ളുമെന്നു സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല.

ശിശുക്കളെ മാമ്മോദീസാ മുക്കുന്നത് സഭയിൽ ദൈവം നല്കിയിട്ടുള്ള എല്ലാ കൃപാമാർഗ്ഗങ്ങളിലും ഭാഗഭാക്കാകുന്നതിന്റെ നാന്ദിയും പ്രവേശനവുമായിട്ടാണ്. അങ്ങനെ പ്രവേശിച്ചു സകല കരുണയും കൃപയും ആസ്വദിച്ചിട്ടും അവിശ്വാസത്തിലേക്ക് ഒരാൾ പോകയാണെങ്കിൽ അയാൾക്ക് ഒരു സാധാരണ അവിശ്വാസിയേക്കാൾ കൂടുതൽ കുറ്റമുണ്ടെന്നു തന്നെയാണ് സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നത് (എബ്രായ ലേഖനം 10:26 മുതൽ നോക്കുക).

മാമ്മോദീസായ്ക്കു ശേഷവും വിശ്വാസത്തിലും സഭാ ജീവിതത്തിലും സുകൃത പരിശീലനത്തിലും കൂടിയാണ് പൂർണ്ണതയിലേക്ക് വരേണ്ടത്. വിശ്വാസികളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ വളർച്ച ശൈശവത്തിലേ ആരംഭിക്കാം. അതിന്റെ തുടക്കവും ക്രിസ്തു ശരീരത്തിലേക്കുള്ള കൂട്ടിച്ചേർക്കലുമാണ് മാമ്മോദീസാ കൊണ്ടു സാധിക്കുന്നത്. മാമ്മോദീസാ ജനനമാണ്, ആരംഭമാണ്. അതിനുശേഷമുള്ള ജീവിതവും മാമ്മോദീസാപോലെ തന്നെ പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ്. പക്ഷേ, ജനനവും ആരംഭവും വിശ്വാസികളുടെ ശിശുക്കൾക്കു വിരോധിക്കുന്നത് അക്രൈസ്തവമാണെന്നു മാത്രം.

www.malankaraorthodox.tv

7
സഭയും സ്ത്രീകളും

വേദപുസ്തകപരമായി ഉല്പത്തി 1:27-ൽ ദൈവം ആദാമിനെ (മനുഷ്യനെ) സൃഷ്ടിച്ചു. സ്വന്തരൂപത്തിൽ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു. ആണും പെണ്ണുമായി അവൻ അവരെ സൃഷ്ടിച്ചു; അവൻ അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചു. രണ്ടു മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ട്. ദൈവസ്വരൂപം എന്നു പറയുന്നത് സ്ത്രീയും പുരുഷനും ഉൾപ്പെടുന്ന മനുഷ്യനിലാണ്: സ്ത്രീയും പുരുഷനും ഒരുപോലെ ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തരൂപത്തിലാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്. അവരുടെ പരസ്പരബന്ധത്തിലാണ് ദൈവിക സ്വരൂപം ദൃഷ്ടമായത്. പുരുഷനിൽ മാത്രമായല്ല സ്ത്രീയോടൊപ്പം പുരുഷനിലാണത്. സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ പാരസ്പര്യം ദൈവസ്വരൂപത്തിന്റെ നിദർശനമാണ്.

Image എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദത്തിന്റെ ഗ്രീക്കുപദം Icon എന്നാണ് (എബ്രായഭാഷയിൽ സേലം). അതായത് ദൃഷ്ടമല്ലാത്ത ഒരാളുടെ ദൃഷ്ടരൂപം. ഏതെങ്കിലും വസ്തുവിന്റെ പുനരാവിഷ്ക്കരണം എന്നും ആകാം.

ദൈവം കാണപ്പെട്ടവനല്ല എന്നും ദൈവത്തിന്റെ ദൃഷ്ടമായ രൂപമായാണ് മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതെന്നുമുള്ള മൗലിക യാഥാർത്ഥ്യം പലപ്പോഴും നാം വിസ്മരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തീയ വേദശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച് ആദാമിൽ അതിന്റെ മങ്ങിയ ചിത്രം നമുക്കു കാണാമെങ്കിലും അതിന്റെ പൂർത്തീകരണം രണ്ടാമത്തെ ആദാമായ ക്രിസ്തുവിലാണ്. ക്രിസ്തു സഭയെയും സൃഷ്ടിയെയും എല്ലാം തന്നിൽ ഒന്നാക്കി തിന്മയുടെ ലേശം പോലും ഇല്ലാതെ ദൃഷ്ടമാക്കുന്നതാണ് സകലത്തിന്റെയും സമ്പൂർത്തി.

അപ്പോൾ സ്ത്രീപുരുഷബന്ധം ആദിമ സൃഷ്ടിയിലെ ദൈവസ്വരൂപത്തിന്റെ തന്നെ പ്രകാശനമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നാണ്. പൗലോസ് അപ്പോസ്തോലൻ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ ക്രിസ്തുവും തന്റെ സഭയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വിവാഹബന്ധത്തിലെ സ്ത്രീപുരുഷബന്ധം പോലെ നിഗൂഢമായ ഒരു രഹസ്യവും അഗാധമായ ഒരു ബന്ധവും ആണെന്ന്. ദൈവവും തന്റെ പ്രതിരൂപമായ മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ ഒരു അവശ്യഘടകമാണ് സ്ത്രീപുരുഷ ബന്ധമെന്നുള്ളത് വേദശാസ്ത്രപരമായ അടിസ്ഥാന ആശയങ്ങളിൽ

www.malankaraorthodox.tv

ഒന്നാമത്തേതാണ്.

രണ്ടാമത്തെ സംശയം വീഴ്ചയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം മനുഷ്യകുടുംബത്തിന് പൊതുവെ ഉള്ളതാണ്. ആദാം ഹവ്വയിൽ നിന്നാണ് പഴം വാങ്ങി തിന്നത്. ഹവ്വയാണ് അത് പാമ്പിൽ നിന്ന് ഏറ്റുവാങ്ങിയത്. ഇതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ആർക്കാണ് എന്നു ചോദിക്കുമ്പോൾ ഓരോ ആളും ഒഴിഞ്ഞു മാറുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ വീഴ്ചയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം സ്ത്രീയുടേതും പുരുഷന്റേതും (ആദം – ഹവ്വാ) പൊതുവായുള്ളതാണ്. മനുഷ്യന് മാത്രമല്ല, ജന്തുലോകത്തിനും അതിൽ പങ്കുണ്ട്. സൃഷ്ടി മുഴുവൻ വീണു പോകാനുള്ള കാരണം മനുഷ്യന്റെ പാപവും ആ പാപത്തിന്റെ പുറകിൽ ജന്തുലോകത്തിൽ നിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള ചില കാര്യങ്ങളുമാണ്. വീഴ്ചയ്ക്കുശേഷം ദൈവം പാമ്പിനെ ശപിക്കുന്നു, സ്ത്രീയെ ശപിക്കുന്നു, പുരുഷനെ ശപിക്കുന്നു. എന്താണ് ഈ ശാപം. ജന്തുലോകത്തോട്: 'മനുഷ്യൻ നിന്റെ ശത്രുവായി തീരും. അവൻ നിന്റെ തല ചതക്കും. നീ അവന്റെ കുതികാൽ തകർക്കും." ഈ ശത്രുത ദൈവസ്വരൂപത്തിൽ നിന്നുള്ള വീഴ്ചയാണ്. ദൈവസ്വരൂപം തിരികെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ ഈ ശത്രുതയും മാറണം. സ്ത്രീയോടുള്ള ശാപം: ഒന്ന് ഗർഭധാരണത്തിലും പ്രസവത്തിലുമുള്ള നിന്റെ പ്രയാസങ്ങൾ (കഷ്ടത, വേദന) ഞാൻ വർദ്ധിപ്പിക്കും. രണ്ടാമത് നിന്റെ ആഗ്രഹം (desire) നിന്റെ ഭർത്താവിനോടാകും. സ്ത്രീക്ക് പുരുഷനോടുള്ള ആസക്തി (ഇതിന്റെ മറുവശവും) ഒരു ശാപം പോലെയാണ്. മൂന്നാമത്തെ ശാപം അവൻ നിന്നെ അടക്കിഭരിക്കും. അതായത് പുരുഷൻ സ്ത്രീയെ അടക്കി ഭരിക്കുന്നത്, അഥവാ പുരുഷമേധാവിത്വം ദൈവസൃഷ്ടിയിലുള്ളതല്ല, വീഴ്ചയാലുണ്ടായതാണ്. മനുഷ്യന്റെ പാപത്തിന്റെ പ്രകാശനമാണ് പുരുഷൻ സ്ത്രീയെ അടിച്ചമർത്തുന്നത്, അടക്കിഭരിക്കുന്നത്. ഇതു സൃഷ്ടിയുടെ ആദിഭാവത്തിലുള്ളതല്ല, പാപാവസ്ഥയുടെ ഫലമായി പിന്നീടുണ്ടായതാണ്. അല്ലാതെ ഈ അടിച്ചമർത്തൽ 'സൃഷ്ടി'യിൽ തന്നെ ഉള്ളതാണെന്നു പറഞ്ഞ് ആരും അതിനെ absolutize ചെയ്ത് പരമമായി കാണേണ്ടതില്ല. യഥാർത്ഥ ദൈവസ്വരൂപം വരുമ്പോൾ ഈ ശാപവും മാറണം. ദൈവസ്വരൂപം പൂർണത കിട്ടുമ്പോൾ പ്രസവത്തിന്റെ വേദന, അമിതമായ ലൈംഗികാസക്തി, ഒരാൾ മറ്റേ ആളെ അടക്കി ഭരിക്കുക ഇതെല്ലാം മാറും. ദൈവം പുരുഷനോട് പറയുന്നു: നീ വിയർപ്പോടെ അപ്പത്തിനായി അദ്ധ്വാനിക്കും. അതായത് ക്ലേശം നിറഞ്ഞ അദ്ധ്വാനം കൊണ്ട് മാത്രമേ ജീവിക്കാൻ സാധിക്കൂ.

ഉല്പത്തി പുസ്തകത്തിന്റെ രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ മറ്റൊരു കഥയുണ്ട്. അവിടെ പറയുന്നത് ആദ്യം പുരുഷനെ (ആദമിനെ) സൃഷ്ടിച്ചു. അതിനുശേഷം അവന് സഖിത്വം നല്കാൻ (തനിയെ ആയിരിക്കുന്നത്

www.malankaraorthodox.tv

നന്നല്ല എന്ന് കണ്ടിട്ട്) ജന്തുലോകത്തെ മുഴുവൻ അണിനിരത്തി നോക്കി. അവർക്ക് ഒക്കെ അവൻ പേരു നല്കി. എങ്കിലും തനിക്ക് തക്കതായ 'തുണ'യായി അവയിൽ ഒന്നിനെയും അവൻ കണ്ടില്ല. അവസാനം പുരുഷന് വലിയ ഒരുറക്കം കൊടുത്തിട്ട് അവന്റെ വാരിയെല്ലിൽ നിന്നും സ്ത്രീയെ ഉണ്ടാക്കി. സൃഷ്ടിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ രണ്ടു കഥകളിലും രണ്ട് വശങ്ങളാണ് പറയുന്നത്. രണ്ടാമത്തെ കഥയിൽ ആദം ഉറക്കത്തിൽ നിന്നുണർന്നു വന്നപ്പോൾ തന്റെ വാരിയെല്ലിൽ നിന്നെടുത്ത സ്ത്രീ മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നു. അങ്ങനെ ആദം (പുരുഷൻ) സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു: ഇതാ 'എന്റെ അസ്ഥിയിൽ നിന്ന് അസ്ഥിയും മാംസത്തിൽ നിന്ന് മാംസവും – ഇവളാണ് എന്റെ ശരിയായ തുണ, എന്റെ യഥാർത്ഥ കൂട്ടുകാരി.' അതുകഴിഞ്ഞ് ദൈവം പറയുന്നു, അതിനാൽ ഏതു പുരുഷനും തന്റെ അപ്പനെയും അമ്മയെയും ഉപേക്ഷിച്ച് ഭാര്യയോട് പറ്റിച്ചേരും. അവരിരുവരും ഒരു ശരീരമാകും (മത്താ. 19:5). പുരുഷനാണ് അപ്പനെയും അമ്മയെയും വിട്ട് സ്ത്രീയോട് പറ്റിച്ചേരേണ്ടത്; മറിച്ചല്ല. നമ്മുടെ സാമൂഹിക ആചാരങ്ങളിൽ അപ്പനെയും അമ്മയെയും 'വിട്ടുപിരിഞ്ഞ്' പറ്റിച്ചേരുന്നത് സ്ത്രീയായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആദിയിൽ ദൈവം കല്പിച്ചത് അങ്ങനെയല്ല. ഉല്പത്തി 2:22 ൽ പറയുന്നത് അതീവ ഗൗരവമായ ഒരു കാര്യമാണെന്ന് വിവാഹമോചനത്തെപ്പറ്റി ചോദിക്കുമ്പോൾ യേശുവും പറയുന്നുണ്ട്. "മോശ വിവാഹമോചനം അനുവദിച്ചത് നിങ്ങളുടെ ഹൃദയകാഠിന്യം കൊണ്ടാണ്" (മത്താ. 19:8). സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളത് 'പുരുഷൻ മാതാപിതാക്കളെ വിട്ട് സ്ത്രീയോട് ചേർന്ന് ഇരുവരും ഒരു ശരീരമായി' ജീവിക്കുക എന്നുള്ളതാണ് എന്ന് കർത്താവ് പഠിപ്പിച്ചു. പുരുഷൻ സ്ത്രീയോട് ചേർന്ന് ഇരുവരും വേർപെടുത്താൻ പറ്റാത്തവണ്ണം ഒന്നായി തീരണം എന്നത് ഗൗരവമായെടുക്കേണ്ട കാര്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് സ്ത്രീപുരുഷബന്ധം നിസാരമായല്ല ക്രിസ്തീയ പഠിപ്പിക്കലിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. മറ്റു ചില മതങ്ങൾ അത്ര തന്നെ ഗൗരവമായല്ല ഈ വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. ബുദ്ധമതത്തിൽ സ്ത്രീയെ വളരെ താണതരത്തിലാണ് വിലയിരുത്തിയിട്ടുള്ളത്; പുരുഷന് ആധ്യാത്മികമായി ഒരു പ്രതിബന്ധം എന്ന തരത്തിൽ. എന്നാൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിൽ സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും തുല്യപദവി ഉണ്ടെന്നു തന്നെയല്ല സ്ത്രീ പുരുഷബന്ധത്തിനും സമുന്നതമായ പദവിയാണ് കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. സ്ത്രീപുരുഷ ബന്ധത്തിൽക്കൂടിയാണ് ദൈവത്തിന്റെ സ്വരൂപം പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്.

വേദശാസ്ത്രപരമായി ഒന്നു രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ കൂടി പരാമർശിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പഴയനിയമത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ സ്ഥാനം എന്തായിരുന്നു? അസാധാരണമെന്നും അപൂർവമെന്നും പറയാവുന്ന സ്ഥാനമാണ് പഴയനിയമകാലത്ത് സ്ത്രീക്ക് നല്കിയിട്ടുള്ളത്. സ്ത്രീകളെ ധാരാളമായി

www.malankaraorthodox.tv

നേതൃത്വസ്ഥാനത്ത് കാണുന്നുണ്ട്. ന്യായാധിപന്മാരിൽ, പ്രവാചകരിൽ നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തു പറയാം. എന്നാൽ 'പുരോഹിതൻ' എന്ന എബ്രായപദത്തിന്റെ സ്ത്രീലിംഗപദം മാത്രം പഴയനിയമത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ഇതിൽ നിന്ന് ഏതെങ്കിലും നിഗമനത്തിലെത്തുകയല്ല. പ്രവാചിക എന്നത് സ്ത്രീകൾക്ക് ശരിയായ, സാധാരണയായ സ്ഥാന മായി കാണുന്നു. പുതിയ നിയമത്തിലേക്ക് വരുമ്പോൾ നാം പല സ്ത്രീ കളേയും അസാമാന്യമായ നേതൃത്വ സ്ഥാനത്ത് കാണുന്നുണ്ട്.

കർത്താവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ വിശുദ്ധ കന്യകമറിയവും എലി സബത്തും പ്രമുഖമായ പങ്കുവഹിച്ചതായി കാണുന്നു. സഭാചരിത്രത്തിൽ യേശുവിന്റെ അമ്മ മറിയയ്ക്ക് മറ്റേതൊരാളെയുംകാൾ, അപ്പോസ്തോല ന്മാരെക്കാളൊക്കെ ഉയർന്ന സ്ഥാനമാണ് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നത് അസാധാരണമായി തോന്നാം. സഭയ്ക്ക് ദൈവം കൊടുത്ത ഒരു സവി ശേഷ ജ്ഞാനമാണിത്. യേശുക്രിസ്തുവിനെ ഒരു 'പുരുഷ' ഭാവത്തിൽ മാത്രം കാണാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി കൂടിയാണോ ഇത്തരം ഒരു സ്ഥാനം കൊടുത്തത് എന്ന് സംശയം തോന്നുന്നു. പാമ്പ് പറഞ്ഞത് അനുസരിച്ച തിലൂടെ ഹവ്വ ഉണ്ടാക്കിവെച്ച പ്രശ്നം, മാറ്റിയിട്ട് അതിന് വിപരീതമായി ദൈവത്തിന്റെ മാലാഖാ വന്നു പറഞ്ഞത് വിശ്വസിച്ചതിലൂടെ വി. കന്യക മറിയമാണ് വീഴ്ചയിലേക്ക് നയിച്ച പ്രക്രിയയെ തിരിച്ചു കൊണ്ടുവരു ന്നത്.

പാശ്ചാത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഇതിനെ EVA - AVE doctrine എന്നു പറയും. EVA (ഹവ്വാ) ഉണ്ടാക്കിയ പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചത് Ave അഥവാ കൃപനിറഞ്ഞ മറിയം ആണ്. Eva എന്ന വാക്കു നേരെ തിരിഞ്ഞ് Ave എന്നാകുന്നതുപോലെ നേരെതിരിച്ചുവരുന്ന പ്രക്രിയയാണിവിടെ നട ക്കുന്നത്. രണ്ടാമത്തെ ഹവ്വായായ മറിയമാണ് മനുഷ്യരാശിയെ രക്ഷിക്കു ന്നതിൽ പ്രമുഖ പങ്ക് വഹിച്ചത്. അവളുടെ വിശ്വാസമാണ് മനുഷ്യാ വതാരം സാധ്യമാക്കിയത് എന്നത് സഭയുടെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട ചിന്ത യായി കരുതുന്നു. പൗരസ്ത്യസഭയുടെ ചിന്തയിൽ മനുഷ്യാവതാര ത്തിന്റെ (Incarnation) ആരംഭം മാലാഖയുടെ അറിയിപ്പിൽ (annuncia- tion) ആണ്. മാലാഖയുടെ അറിയിപ്പാകട്ടെ വിശ്വസിക്കാൻ ഏറ്റം പ്രയാസ മുള്ളതാണ്. ഒന്നാമത് പതിനെട്ട് വയസ്സുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയോട് പറയുന്നു: 'നീ പുരുഷബന്ധം കൂടാതെ ഗർഭിണി ആകുമെന്ന്.' രണ്ടാമത് 'അങ്ങനെ ജനിക്കുന്ന ശിശു ദൈവപുത്രനായിരിക്കു'മെന്ന് – പാമ്പ് വന്ന് ഹവ്വായോട് പറഞ്ഞതിലും വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമുള്ള വചനമാണ് മാലാഖാ മറിയത്തോട് അറിയിക്കുന്നത്. അവൾ അത് വിശ്വസിച്ചില്ലാ യിരുന്നെങ്കിൽ മനുഷ്യാവതാരം അസാധ്യമാകുമായിരുന്നു. അതായത് മനുഷ്യരാശിയുടെ അനുവാദത്തോടുകൂടി മാത്രമേ ദൈവം മനുഷ്യനായി

www.malankaraorthodox.tv

തീർന്നിട്ടുള്ളൂ. ദൈവം ഒരു തീർപ്പ് കല്പിക്കയോ തന്റെ ആജ്ഞ മനുഷ്യനിൽ അടിച്ചേല്പിക്കുകയോ അല്ല ചെയ്തത്. മറിച്ച് തന്നോടൊപ്പം സഹകരിക്കാൻ, തന്നെ സ്വീകരിക്കാൻ ഒരു മനുഷ്യവ്യക്തിയെ കണ്ടെത്തിയതാണ് മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ വലിയ മർമ്മം. മുഴുവൻ മനുഷ്യരാശിക്കും വേണ്ടി ദൈവത്തെ സ്വീകരിച്ചത്, ദൈവത്തിനു മനുഷ്യനാകാൻ അനുവാദം കൊടുത്തത് കന്യകമറിയം ആയിരുന്നു. അതാണ് വി. കന്യകമറിയത്തിന് പരമോന്നതമായ സ്ഥാനം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനം.

നമ്മുടെ പ്രതിരൂപശാസ്ത്ര ചിന്തയിൽ കർത്താവിന്റെ അമ്മ മറിയം നാലു പ്രകാരത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഒന്ന്, രണ്ടാമത്തെ ഹവ്വാ എന്ന നിലയിൽ. രണ്ടാമത്, വിശ്വാസികളുടെ മുഴുവൻ മാതാവ് അതായത്, മനുഷ്യാവതാരം നടക്കുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ 'സുവിശേഷം' അവൾക്കാണ് നൽകപ്പെട്ടത് എന്നതുകൊണ്ട് സഭ മറിയാമിനെ വിശ്വാസികളുടെ മാതാവായി, സഭയുടെ തന്നെ ഒരു പ്രതീകമായി കരുതുന്നു.

മൂന്നാമതായി, മനുഷ്യരാശിയുടെ മുഴുവൻ പ്രതീകമായിട്ടും കന്യകമറിയം കരുതപ്പെടുന്നു. കാരണം കർത്താവായ യേശുമിശിഹാ എടുത്ത 'മനുഷ്യത്വം' യഹൂദ മനുഷ്യത്വമല്ല, ക്രിസ്തീയ മനുഷ്യത്വമല്ല, സാർവത്രിക മനുഷ്യത്വമാണ് – എല്ലാ മനുഷ്യരുടേതുമാണ്. എല്ലാ മനുഷ്യരും ഉൾപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് വി. കന്യകമറിയം 'മനുഷ്യവർഗ്ഗ'ത്തിന്റെ മുഴുവൻ പ്രതീകം കൂടിയാണ്. മുമ്പുണ്ടായിരുന്നവരും ഇന്നുള്ളവരും വരാനിരിക്കുന്നവരുമായ മുഴുവൻ 'മനുഷ്യരാശിയെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ജഗദ്രൂപം (Cosmic figure) കൂടിയാണ്.

നാലാമതായി, മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയുടെയും പ്രതിരൂപമാണ് കന്യകമറിയം. സൃഷ്ടി എന്നു പറയുന്നത് ദൈവം തന്റെ മുഖാഭിമുഖമായി സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത് (Ochma) ദൈവവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ദൃഷ്ടപ്രദർശനം ആണ്. ഭൂമി, സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, നക്ഷത്രജാലം ഇവയെല്ലാം കൂടിയ സൃഷ്ടികർമം ദൈവവിജ്ഞാനമാണ്. Ochma എന്ന എബ്രായപദത്തിന്റെ ഗ്രീക്ക് രൂപമാണ് Sophia – എല്ലാ മനുഷ്യരാശിക്കുമായുള്ള ദൈവവിജ്ഞാനം. സൃഷ്ടിയുടെ മുഴുവൻ പ്രതിരൂപമായാണ് കന്യകമറിയമിനെ സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

സഭയിൽ സ്ത്രീകളുടെ സേവനം പ്രാരംഭം മുതൽ വളരെ പ്രധാനമായിരുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ അനുയായികളിൽ ഭൂരിപക്ഷം പേരും സ്ത്രീകളായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല; വളരെ കഴിവുള്ള സ്ത്രീകൾ വരെ തന്റെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. കർത്താവ് പന്ത്രണ്ട് ശിഷ്യന്മാരെ തെരഞ്ഞെടുത്തപ്പോൾ പുരുഷന്മാരിൽ നിന്നു മാത്രം തെരഞ്ഞെടുത്തതുകൊണ്ടാവാം, 'ചോയ്സ്' അല്പം മോശമായത് എന്നു ചിന്തിക്കുന്നതു സ്വാഭാ

www.malankaraorthodox.tv

വികമാണ്. ഇവരെക്കാളധികം കഴിവുള്ളവർ തന്റെ ചുറ്റും ഉണ്ടായിരുന്നു (ഒരുപക്ഷേ വളരെ അധികം കഴിവുള്ളവരെ, താൻ തെരഞ്ഞെടുക്കാതിരുന്നത് തല അധികം വലുതാകാതിരിക്കാനായിരിക്കാം!). ഏതായാലും കഴിവില്ലാത്ത 12 മീൻപിടുത്തക്കാരെ പിടിച്ച് അവരെ 12 ഗോത്രതലവന്മാരുടെ സ്ഥാനത്ത് പുതിയ ഇസ്രായേലിന്റെ 12 അധിപതികൾ - പാത്രിയർക്കീസുമാർ - ആക്കുകയാണ് യേശു ചെയ്തത്. എന്നാൽ അവരേക്കാൾ ഉന്നതമായ സ്ഥാനം കന്യകമറിയാമിന് ആദിമുതൽ തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

സ്ത്രീകളുടെ സേവനത്തിന് സഭ കല്പിച്ച സ്ഥാനത്തിന്, ഒരുദാഹരണം കൂടിയുണ്ട്. ആദ്യ അപ്പോസ്തലൻ ആരെന്ന് ചോദിച്ചാൽ 'മഗ്ദലക്കാരി മറിയ' എന്ന് പറയണം. ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ ക്രിസ്തുവിന്റെ വർത്തമാനം ആദ്യം പോയി അറിയിച്ചത് അവളാണ്. "നീ പോയി അപ്പോസ്തോലന്മാരോടു പറയുക" (മർക്കോ. 16:7). അസാധാരണമായ ഒരു ജോലിയാണ് യേശു അവൾക്കു കൊടുക്കുന്നത്.

സഭയ്ക്കുള്ളിൽ, സ്ത്രീകളുടെ പ്രധാന പ്രവർത്തനം സഭയുടെ തന്നെ ഏറ്റം വലിയ പ്രവർത്തനമായ ആതുരശുശ്രൂഷയായിരുന്നു. രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുക, വൃദ്ധരെ പരിചരിക്കുക, വഴിയാത്രക്കാർക്ക് ഭക്ഷണം കൊടുക്കുക എന്നിങ്ങനെ അശരണർക്ക് ആശ്രയം കൊടുക്കുന്ന സഭയുടെ കർത്തവ്യം ഏതാണ്ട് മുഴുവൻ പങ്കും സ്ത്രീകളുടെ നേതൃത്വത്തിലായിരുന്നു നിറവേറ്റപ്പെട്ടിരുന്നത്. ആശുപത്രി ഒക്കെ അവരുടെ Hospitality യിൽ നിന്നുണ്ടായതാണ്. സഭയുടെ 'ഡയക്കോനിയാ' (ശുശ്രൂഷ) യുടെ പ്രധാന സ്വഭാവം രോഗികളായി നോക്കാനാരുമില്ലാത്തവരെ പള്ളിമുറിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു ശുശ്രൂഷിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. രണ്ടാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനം റോമിലെ സഭയിൽ 2000 വിധവകൾ പേര് ചേർത്തിരുന്നതായി കാണുന്നു. അവരുടെ രണ്ടു പ്രധാന ചുമതലകൾ: ഒന്ന്, നിരന്തരമായി പ്രാർത്ഥനയിൽ ജാഗരിക്കുക. ഇത് സഭയുടെ ഒരു വലിയ ശക്തിസ്രോതസായിരുന്നു. അതുപോലെ ആതുരശുശ്രൂഷ ചെയ്യുക. ഇവ രണ്ടും സഭയുടെ അടിസ്ഥാന പ്രവർത്തനങ്ങളായിരുന്നു.

ഇതു കൂടാതെ മതബോധനത്തിലും സ്ത്രീകൾക്ക് പങ്കുണ്ടായിരുന്നു. ഇവിടെ ഒരു കുഴപ്പം വന്നു ഭവിച്ചു. കൊരിന്ത്യർക്കുള്ള ഒന്നാം ലേഖനത്തിന്റെ 14:34-37 വരെ ഭാഗത്ത് ശ്ലീഹാ "നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീകൾ സഭയിൽ മിണ്ടാതിരിക്കട്ടെ; അവർ വല്ലതും പഠിക്കണമെങ്കിൽ വീട്ടിൽവെച്ചു ഭർത്താക്കന്മാരോടു ചോദിച്ച് പഠിക്കട്ടെ" എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞ് മറ്റുള്ളിടത്ത് ഒക്കെ ഇങ്ങനെയാണ് എന്ന് കഠിനമായി വാദിച്ചു. ഇത് ചിന്താക്കുഴപ്പം ഉണ്ടാക്കി. എന്നാൽ ഒന്നാമതായി, ഈ വീക്ഷണം സഭ അതിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിൽ എടുത്തില്ല. സ്ത്രീകളെ സഭായോഗത്തിൽ സംസാരിക്കാൻ

www.malankaraorthodox.tv

സഭ അനുവദിച്ചിരുന്നു. ആദ്യത്തെ മൂന്നുനാല് ശതകങ്ങളിൽ സഭയുടെ ബോധന ശുശ്രൂഷയിൽ സ്ത്രീകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പൗലോസ് ശ്ലീഹാ ഒരു പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞു എന്നതു ശരി തന്നെ; എന്നാൽ ആ പൗലോസ് ശ്ലീഹാ തന്നെ പുരുഷൻ തല മൂടിക്കൊണ്ട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് ലജ്ജാകരമാണ് എന്നു പറഞ്ഞു. ബിഷപ്പന്മാർ തലമൂടിയല്ലേ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്? സ്ത്രീകൾ തലമൂടണം എന്ന് കോരിന്തിലെ സഭയോട് പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നു. റോമിലെ വിഗ്രഹാരാധനക്കാരായ വിജാതീയ സമൂ ഹത്തിൽ അവിവാഹിതകളായ സ്ത്രീകൾക്ക് ശിരോവസ്ത്രം അണിയേ ണ്ടതില്ല. തല മൂടുന്നത് വിവാഹിതകളായ സ്ത്രീകൾ മാത്രം.

കോരിന്ത് ഒരു വലിയ വാണിജ്യനഗരമായിരുന്നു. Acro - Corinth (അക്രോ കോരിന്ത്) അവിടെയുള്ള ഒരു കുന്നാണ്. അതിന്റെ ഉച്ചിയിൽ ഒരു വലിയ ദേവീക്ഷേത്രം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ ക്ഷേത്രപരിസരം കൊണ്ടു കഴിയുന്ന ആയിരക്കണക്കിന് ക്ഷേത്രവേശ്യകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്നത്തെ കോരിന്ത്യൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന മുഖം തന്നെ അതായിരുന്നു. അങ്ങനെ വേശ്യകൾ ഒരു പ്രധാന പങ്ക് വഹിച്ചിരുന്ന കോരിന്തിലാണ് പൗലോസ് സഭ സ്ഥാപിച്ചത്. അവിടത്തെ 'ക്ഷേത്രവേശ്യകൾ' എപ്പോഴും ചിലച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരും 'വെളിച്ചപ്പാട്' പറയുന്നവരും ഒക്കെ ആയിരുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രവേശ്യകളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായിരിക്കട്ടെ എന്നു കരുതിയാണ് കോരിന്തിലെ സ്ത്രീകളോട് തല മൂടണമെന്നും തലമുടി വെട്ടരുതെന്നും പൗലോസ് ശ്ലീഹാ കല്പിക്കുന്നത്.

ആ ആചാരം സഭ ഒരു ചട്ടം ആക്കിയിട്ടില്ല. 'പുരുഷൻ തല മൂടാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ സ്ത്രീകൾ, പ്രവചിക്കുമ്പോൾ തല മൂടണം' എന്നു വ്യക്തം. സഭയിൽ മിണ്ടാതിരിക്കണമെന്നതിന് അപ്പോൾ അർത്ഥമില്ലല്ലോ. പ്രവചന ശുശ്രൂഷയിൽ നിന്ന് സ്ത്രീകളെ രണ്ടാം തരക്കാരായി മാറ്റിനിർത്തിയിട്ടില്ല എന്നു സാരം. പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പദവി, സ്ഥാനം ആദ്യം മുതലേ ഉണ്ടായിരുന്നു. പരിശുദ്ധ ബസ്സേലിയോസ് മെത്രാന്റെ ചരിത്രം ഏറ്റം ശ്രദ്ധേയമാണ്. അദ്ദേഹം വലിയ പരിശുദ്ധനും മഹാനുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "എന്റെ വിശ്വാസം എനിക്കു ലഭിച്ചത് മൂന്നു സ്ത്രീകളിൽ നിന്നാണ് – മറ്റൊരു മെത്രാനിൽ നിന്നല്ല." തന്റെ വലിയമ്മ മക്രീന, തന്റെ അമ്മ എമിലിയാ, തന്റെ സഹോദരി മക്രീനാ ഇങ്ങനെ മൂന്നു സ്ത്രീകളാണ് വിശ്വാസത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ തന്നെ പഠിപ്പിച്ചത് എന്ന് അദ്ദേഹം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. സഭയിലെ ഏറ്റം വലിയ പണ്ഡിതനും വിശുദ്ധനും പരിശുദ്ധനുമായ പരിശുദ്ധ ബസേലിയോസിന്റെ സാക്ഷ്യത്തിൽ നിന്ന് സ്ത്രീകൾക്ക് കുടുംബത്തിനുള്ളിലും പുറത്ത് സഭയിലും പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള നേതൃത്വം അംഗീക

www.malankaraorthodox.tv

രിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു കാണാം. ഇവിടെയും ഒരു നിഗമനത്തിലേക്കു ഞാൻ വരുന്നില്ല. ഇന്ന് തീർച്ചയായും സ്ത്രീകൾക്ക് ബോധന ശുശ്രൂഷയിൽ പ്രാമുഖ്യം നല്കുക തന്നെ വേണം എന്നത് യാതൊരു സംശയവുമില്ലാത്ത കാര്യമാണ്. അങ്ങനെ വന്നാൽ തന്നെ കാര്യങ്ങൾക്ക് വലിയ വ്യത്യാസം വരും.

സഭയിൽ സ്ത്രീകളായ രക്തസാക്ഷികൾ വളരെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട് - പരിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള മദ്ധ്യസ്ഥത ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലുണ്ട്. എന്നാൽ പരിശുദ്ധകളോടും മദ്ധ്യസ്ഥത വേണ്ടതാണ്; അത് നാം പലപ്പോഴും മറന്നുപോകുന്നു. അവരെ നാം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആദ്യകാലത്ത് ജീവൻ ബലി കഴിച്ചാണ് അവർ സഭയെ വളർത്തിയെടുത്തത്.

ശെമ്മാശിനിമാരെ (Deaconesses) പറ്റി ധാരാളം പറയാനുണ്ട്. സഭയുടെ ആരംഭകാലം മുതൽ ശെമ്മാശിനിമാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീടാണ് കന്യാസ്ത്രീകൾ വന്നത്. അവർക്ക് കുർബാന കൊടുക്കുവാനുള്ള അധികാരം തീർച്ചയായും ഉണ്ടായിരുന്നു. മാമ്മോദീസാ മുക്കാനും മൂറോൻ അഭിഷേകം ചെയ്യാനും അവർക്ക് അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നു. കൗദാശികമായ ചുമതലകളും സ്ത്രീകൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. ശെമ്മാശിനിമാരെക്കുറിച്ച് നാം കൂടുതലായി പഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാലാം ശതാബ്ദം വരെ അവർക്ക് പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അഞ്ചാം ശതകത്തിൽ സന്യാസിമാർ (Monks) മെത്രാന്മാരായി വന്നുതുടങ്ങിയപ്പോളാണ് സ്ത്രീകളുടെ സ്ഥാനത്തിന് പ്രശ്നം വരുന്നത്. കാരണം സന്യാസിമാർക്ക് പൊതുവെ സ്ത്രീകൾ അടുത്തുവരുന്നത് ഭയമാണ്. സ്ത്രീകളെ ഒരു പ്രലോഭനമായും പ്രതിബന്ധമായും അവർ കാണാൻ തുടങ്ങി. അന്നു മുതലാണ് സഭാ ജീവിതത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്കുള്ള ചുമതലകൾ കുറഞ്ഞു വന്നത്.

വർത്തമാനകാലത്ത്

അഖിലലോക സഭാകൗൺസിലിൽ 1947-ൽ മിസ് സാറാ ചാക്കോ ഒരു പ്രസിഡണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഒരു പുരുഷന്റെയും കീഴിലായിരുന്നില്ല. ആരെയും കവച്ചുവെക്കുന്ന കഴിവുകൾ വളർത്തിയ ഒരു വനിതയായിരുന്നു അവർ. ഇന്നത്തെ കാലത്ത് സ്ത്രീകൾക്ക് ഇടവകകളിൽ വേണ്ടത്ര സ്ഥാനം കൊടുക്കുന്നില്ല. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി സഭകൾ നേതൃത്വത്തിൽ അർഹമായ നേതൃത്വസ്ഥാനം സ്ത്രീകൾക്കു കൊടുക്കാതെ വന്നതുകൊണ്ടാണ് അവർ Y. W. C. A. പോലുള്ള പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ ചേർന്ന് പ്രവർത്തിക്കാനിടയായത്. നേതൃത്വസ്ഥാനങ്ങളിൽ നമ്മുടെ സഭകളിൽ, സ്ത്രീകളെ ഉൾപ്പെടുത്താത്തതിനു കാരണം വിദ്യാഭ്യാസവും കഴിവുമുള്ള സ്ത്രീകളെ പൊതുവെ ഭയമാണ് എന്നതുകൊണ്ടാണ്. വിദ്യാഭ്യാസമുള്ള സ്ത്രീകൾ വന്നാൽ അച്ചന്മാർ പറയു

www.malankaraorthodox.tv

ന്നിടത്ത് അവർ നില്ക്കുകയില്ല എന്ന ഭയം. അതുകൊണ്ട് കഴിവുള്ള സ്ത്രീകളെപ്പോലും സഭയ്ക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഈ നയം തിരുത്തിയില്ലെങ്കിൽ നമുക്കുള്ള നഷ്ടം ഭീമമായിരിക്കും.

അന്തർദേശീയമായി പറയുമ്പോൾ വനിതാപ്രസ്ഥാനം ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭകാലം മുതൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലും മറ്റും സജീവമായി ഉടലെടുത്തു. സ്ത്രീകളുടെ വോട്ടവകാശത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രസ്ഥാനം വളരെ ശക്തമായിരുന്നു. 1970-ലാണ് പിന്നീട് അത്തരം ശബ്ദങ്ങൾ കാര്യമായി ഉയർന്നു വന്നത്. 1968-70 കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെയാണ് മൂന്നാംലോക രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ (ഏഷ്യയിലെയും ആഫ്രിക്കയിലെയും ജനങ്ങൾ) ശബ്ദം ഉറക്കെ കേട്ടു തുടങ്ങിയതും അത് വെള്ളക്കാരുടെ സമ്പന്ന രാഷ്ട്ര നേതൃത്വങ്ങൾക്ക് ഭീതി ഉളവാക്കാൻ തുടങ്ങിയതും. ആ ഭീതി ലോകത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷമായ ദരിദ്രരാഷ്ട്രങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾ തങ്ങളെ ഒതുക്കിക്കളയുമോ എന്നതായിരുന്നു. മൂന്നാംലോക ജനതയെ ഭിന്നിപ്പിച്ചാൽ അവർ ഉയർന്നു വരില്ല എന്ന കണക്കുകൂട്ടലിൽ മനുഷ്യാവകാശ പ്രസ്ഥാനത്തെയും വനിതകളുടെ അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഫെമിനിസ്റ്റു പ്രസ്ഥാനത്തെയും പടിഞ്ഞാറൻ രാഷ്ട്രങ്ങൾ ബോധപൂർവം ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കൂട്ടായ ശ്രമം നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന് നേരിട്ട് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആദ്യകാലത്ത് പാശ്ചാത്യഫെമിനിസ്റ്റുകൾ പറയുന്നതൊക്കെ ഏഷ്യൻ വനിതകളും ആവർത്തിക്കുമായിരുന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഏഷ്യൻ വനിതാ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ തങ്ങളുടേതായ തനതായ ശബ്ദം ഉയർത്താൻ തുടങ്ങിയത്. ഏഷ്യൻ സ്ത്രീകളുടെ പോരാട്ടം ഏഷ്യയിലെ എല്ലാ ജനങ്ങളുടെയും മോചനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടത്തിന്റെ ഭാഗമാകണമെന്നത് ഒരു പ്രധാന ഉൾക്കാഴ്ചയായി സ്വീകരിക്കണം. അതായത് സ്ത്രീകളുടെ മോചനം എന്നു പറയുന്നത് പുരുഷന്മാരിൽ നിന്നുള്ള മോചനം മാത്രമല്ല. പുരുഷന്മാരും സാമ്പത്തികമായ അനീതിക്ക് വിധേയരായി കിടക്കുകയാണ്. അവരുടെ വിമോചനം സ്ത്രീകളുടെ വിമോചനവും ഒരു പാക്കേജ് ആയി കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നു കളഞ്ഞിട്ട് മറ്റത് നേടാൻ കഴിയില്ല.

സ്ത്രീയും പുരുഷനും തമ്മിലുള്ള അസമത്വം രണ്ടു തലത്തിലുണ്ട്. ഒന്ന് പ്രകൃത്യാലുള്ളത് (ജീവശാസ്ത്രപരം). പുരുഷന്മാർ സംഘടിച്ച് ഗർഭധാരണത്തിനും പ്രസവത്തിനും ഉള്ള അവകാശം തങ്ങൾക്കും വേണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ വലിയ കാര്യമായിട്ടൊന്നും നടക്കില്ല. പ്രകൃത്യാലുള്ള ചില വൈജാത്യങ്ങളുണ്ട്. ചില ചുമതലകൾ പ്രകൃതി സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും എന്ന് വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാംസ്കാരികമായി വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ള അസമത്വങ്ങളാണ് പ്രധാന പ്രശ്നം. ആചാരപരമായും മറ്റും ഉണ്ടാ

യിട്ടുള്ള അസമത്വങ്ങൾ എങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നുള്ളതിന്റെ ചരിത്രം പഠിച്ച് അതിനെ പരിഹരിക്കാൻ വേണ്ടതു ചെയ്കയാണ് വനിതാ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ നമുക്ക് ചെയ്യാവുന്നത്.

(സോഫിയാ സെന്ററിൽ നടത്തിയ ഒരു പ്രഭാഷണം)

സ്ത്രീകൾക്കു സഭയിൽ സ്ഥാനം

സഭയുടെ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച്, പുരുഷന്മാർക്കുള്ളതായി സ്ത്രീകൾക്ക് സഭയിൽ ഇല്ലാത്ത സ്ഥാനമെന്താണെന്ന് ചിന്തിക്കുന്നതായിരിക്കും പ്രയോജനം.

അടിസ്ഥാനപരമായി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണ് വേദപുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നത്. ഒന്നാമത് കർത്താവിന്റെ തിരുവചനം സുവിശേഷത്തിൽ കാണുന്നത് വി. മത്തായി 19:4, വി. മർക്കോസ് 10:6 എന്നീ ഭാഗങ്ങളിലാണ്.

കർത്താവിങ്ങനെയരുളിച്ചെയ്തു; "ആദിയിൽ അവരെ സൃഷ്ടിച്ചവൻ പുരുഷനും സ്ത്രീയുമായി അവരെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്ന് നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടെയോ?"

എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആദിമുതലേ മനുഷ്യരാശിയുടെ രണ്ട് അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളാണ് സ്ത്രീയും പുരുഷനും. അവയിൽ ഒന്നില്ലെങ്കിൽ മറ്റേതും ഇല്ലാതായിപ്പോകും. മാത്രമല്ല കർത്താവരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതിൻ പ്രകാരം സ്ത്രീയും പുരുഷനും ഒന്നാണ്; ഏകശരീരമാണ് (വി. മത്തായി 19:6). അവയെ പൂർണ്ണമായി വേർതിരിപ്പാൻ നമുക്കവകാശമില്ല. കാരണം ദൈവമാണവരെ ഒന്നായി സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതും അവരെ ഒന്നാക്കിത്തീർക്കുന്നതും (19:6).

മറുവശത്ത് വി. പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ ഉപദേശമാണ്. ഒന്നാം കോരിന്ത്യലേഖനത്തിലെ ഉപദേശം കോരിന്ത്യാക്കാരുടെ പ്രത്യേക സാമൂഹ്യസാഹചര്യങ്ങൾ കൂടെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടുള്ളതാണ്. അതിൽ പറയുന്നതെല്ലാം അപ്പാടെ സഭ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. പുരുഷൻ തല മൂടരുത് (11:7), തല മൂടിക്കൊണ്ടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയോ പ്രവചിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവൻ തലയെ അവമതിക്കുന്നു (11:4). നമ്മുടെ എല്ലാ സന്യാസിമാരും കശീശ്ശന്മാരും മെത്രാന്മാരും ഈ നിയമങ്ങളെ ലംഘിക്കുന്നവരാണല്ലോ.

സ്ത്രീ സഭയിൽ മിണ്ടാതിരിക്കണമെന്നും (1 കോരി. 14:34, 35; 1. തീമോത്തി 2:11, 12), സഭയിൽ പഠിപ്പിക്കാൻ അനുവാദമില്ല എന്നും പൗലോസ് ശ്ലീഹാ ഉപദേശിക്കുകയും തന്റെ സഭകളിൽ നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്ന് വി. വേദപുസ്തകത്തിൽ വ്യക്തമായി കാണുന്നു. എന്നാൽ സ്ത്രീക്ക് പ്രവചന നൽവരമുണ്ടായിരുന്നു.

www.malankaraorthodox.tv

തലമൂടിക്കൊണ്ട് പ്രവചിക്കണം എന്നു മാത്രമേയുള്ളു എന്നാണല്ലോ 1 കോരി. 11:5 ന്റെ അർത്ഥം. യോവേൽ പ്രവാചകന്റെ ദീർഘദർശനത്തിൽ “നിങ്ങളുടെ പുത്രന്മാരും പുത്രിമാരും പ്രവചിക്കും” എന്ന് വ്യക്തമായി കാണുന്നു (യോവേൽ 2:28, അ: പ്രവർത്തികൾ 2:17). അപ്പോസ്തല പ്രവൃത്തികൾ 21:9 ൽ ഏഴ് ശെമ്മാശ്ശന്മാരിൽ ഒരുവനായ ഫീലിപ്പോസിന്റെ നാല് അവിവാഹിത പുത്രികൾ പ്രവചിച്ചിരുന്നു എന്ന് കാണുന്നു. പഴയ നിയമത്തിൽ അഹറോന്റെ സഹോദരി മിറിയാം (പുറ. 15:20), ലപ്പീദോത്തിന്റെ ഭാര്യ ദിബോറാ (ന്യായാധിപതിമാർ 4:4), ഷാലൂമിന്റെ ഭാര്യ ഹൂൽദാ (2 രാജാ. 22:14; 2 ദിനവൃത്താന്തം 34:22) എന്നിവർ പ്രവചിച്ചിരുന്നതായി നാം കാണുന്നു. പുതിയനിയമത്തിൽ ഫാനുയേലിന്റെ പുത്രി ഹന്നാ നമ്മുടെ കർത്താവിനെക്കുറിച്ച് ദേവാലയത്തിൽ പരസ്യമായി പ്രവചിച്ചതായി വി. ലൂക്കോസ് നമ്മെ അറിയിക്കുന്നു (വി. ലൂക്കോസ് 2:38).

എന്നാൽ സഭാപാരമ്പര്യത്തിൽ നമുക്കറിയാവുന്നിടത്തോളം സ്ത്രീകൾ പരിശുദ്ധ കുർബാനയർപ്പിച്ചതായോ, പട്ടം കൊടുത്തതായോ നാം കാണുന്നില്ല. ശെമ്മാശിനിമാർ സ്ത്രീകൾക്ക് കുർബാന കൊടുക്കും. സ്ത്രീകളെ മാമോദീസാ മുക്കും. കൂദാശകൾ അഥവാ സഭാരഹസ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സ്ത്രീകൾക്ക് ഇതിൽ കൂടുതൽ അധികാരം നല്കപ്പെട്ടതായി പാരമ്പര്യത്തിൽ കാണുന്നില്ല.

എന്നാൽ ഇന്നത്തെ സാഹചര്യങ്ങളിൽ വിശ്വാസം പഠിപ്പിക്കുക. പ്രായപൂർത്തിയായ സ്ത്രീകളെ മാമോദീസാ മുക്കുക മുതലായ കാര്യങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേക അധികാരമുള്ള ശെമ്മാശിനിമാർക്ക് പട്ടം കൊടുക്കുക സാദ്ധ്യമാണ്.

സ്ത്രീ മെത്രാനായെങ്കിലേ സ്ത്രീപുരുഷ സമത്വം സ്ഥാപിതമാകയുള്ളു എന്ന അമേരിക്കൻ ചിന്ത എത്രകണ്ട് ന്യായീകരിക്കാമെന്ന് നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഓർത്തഡോക്സ് പാരമ്പര്യത്തിൽ സ്ത്രീക്ക് മാത്രമല്ല വിവാഹിതനായ പുരുഷന് പോലും മെത്രാനാകാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഇത് മൗലികാവകാശ ലംഘനമാണെന്ന് വാദിക്കുന്നത് എത്ര വലിയ അബദ്ധമാണ്. കശീശയാകാനും മെത്രാനാകാനുമൊക്കെ പുരുഷനും സ്ത്രീക്കും അവകാശമില്ല. പരിശുദ്ധാത്മാവ് സഭയിൽ കൂടെ വിളിക്കുന്നവർക്കേ ഈ സ്ഥാനങ്ങൾ നല്കപ്പെടുന്നുള്ളു.

എന്നാൽ സ്ത്രീകൾക്ക് പുരുഷന്മാരോട് തുല്യമായ സ്ഥാനമാണ് കർത്തൃശരീരത്തിലുള്ളത്. ക്രിസ്തുവിൽ സ്ത്രീ പുരുഷഭേദമില്ല. നാമെല്ലാവരും ക്രിസ്തുവിൽ ഒന്നാകുന്നു എന്ന് പരിശുദ്ധ പൗലോസ് അപ്പോസ്തലൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു (ഗലാ. 3:28).

സഭാഭരണത്തിലും ഉപദേശത്തിലും സ്ത്രീകൾക്കുള്ള പങ്ക് സാമൂഹ്യ

www.malankaraorthodox.tv

വ്യവസ്ഥിതി മാറുന്നതനുസരിച്ച് മാറിക്കൊണ്ടാണിരുന്നിട്ടുള്ളത്. അങ്ങിനെ ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥിതിക്കനുസൃതമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ സഭയ്ക്കവകാശമുണ്ട്. അതിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു മുഖവുരയായിട്ടാണ് 'പുരോഹിത'ന്റെ ഈ ലക്കം കാണേണ്ടത്.

* * * * *

ചില വൈദികർ എന്നോട് പറയുന്നത് ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ പരിശുദ്ധ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസ് ഒരു തീരുമാനമുണ്ടാക്കിയതിന് ശേഷം മാത്രമേ ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്താ പുതിയ അഭിപ്രായങ്ങൾ സഭയിൽ പരസ്യമായി പറയാവൂ എന്നാണ്. ഞാൻ ആ അഭിപ്രായത്തോട് യോജിക്കുന്നില്ല. വിശ്വാസികളുടെയും വൈദികരുടെയും അഭിജ്ഞ ചിന്ത കൂടെ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുള്ള തീരുമാനങ്ങളാണ് പരിശുദ്ധ സുന്നഹദോസ് ചെയ്യേണ്ടത്. ചില കാര്യങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ കുറെ വിമർശനങ്ങൾ നടന്നതിന് ശേഷം സുന്നഹദോസ് തീരുമാനിക്കുന്നതായിരിക്കും നല്ലതെന്നാണ് എന്റെ വിനീതാഭിപ്രായം.

പുരോഹിതനിൽ കൂടെ സഭാവിശ്വാസത്തേയും പാരമ്പര്യത്തേയും കുറിച്ചുള്ള സത്യങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുകയും പരസ്യമായി ചർച്ച ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നത് സഭയ്ക്ക് നല്ലതാണ്. വൈദീകരുടെ കൂടെ അഭിപ്രായം അറിഞ്ഞതിന് ശേഷം മാത്രം ചില തീരുമാനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതാണ് അഭികാമ്യം എന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. എന്റെ അഭിപ്രായം ഈ മാസികയിൽ കൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് ആധികാരികമായ സഭാപ്രഖ്യാപനമായി എടുക്കാതെ ചർച്ചക്കുള്ള വിഷയാവതരണമായി വൈദികർ സ്വീകരിക്കുകയും അവരുടെ പ്രതികരണങ്ങൾ അറിയിക്കയും ചെയ്യണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

ബേത്‌ലഹേമിൽ ജാതം ചെയ്ത് അറിവില്ലായ്മയുടെയും തിന്മയുടേയും അന്ധകാരത്തിൽ നിന്ന് നമ്മെ വീണ്ടെടുത്ത ദൈവം തമ്പുരാന്റെ പ്രകാശം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ഉദിക്കട്ടെ. പുതുവത്സരം ശാന്തിയും സമാധാനവും അനുഗ്രഹവും ഫലസമൃദ്ധിയുമുള്ളതായിത്തീരട്ടെ.

(എഡിറ്റോറിയൽ, പുരോഹിതൻ,, ഓഗസ്റ്റ് - ഡിസംബർ 1988)

www.malankaraorthodox.tv

8

സ്ലീബാ വന്ദനവ് വിഗ്രഹാരാധനയോ?

നമ്മുടെ കർത്താവ് ലോകരക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടി സ്വയം ക്രൂശിൽ വരിച്ച് തന്നെത്തന്നെ പാപപരിഹാര ബലിയായി അർപ്പിച്ചു. ആ ക്രൂശിനോട് നാം ബഹുമാനം കാണിയ്ക്കുന്നത് വിഗ്രഹാരാധനയാണെന്ന് ഒരു മിത്ഥ്യാവാദം ചില അമേരിക്കൻ മതാനുയായികൾ നമ്മുടെ സഭയിലും പ്രചരിപ്പിച്ചു വരുന്നതായി കാണുന്നു.

ക്രൂശിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തേയും സ്ലീബാ വന്ദന ശുശ്രൂഷയുടെ ആരംഭത്തേയും കുറിച്ച് ഏതാനും വാക്കുകൾ വിശ്വാസികളുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് അസ്ഥാനത്തായിരിക്കയില്ലല്ലോ.

ക്രൂശ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഒരു പൊതുസംജ്ഞയായിത്തീരുന്നത് കോൺസ്റ്റന്റീൻ ചക്രവർത്തിയുടെ മാതാവായ ഹെല്ലേനി രാജ്ഞി ക്രിസ്താബ്ദം 330-ാമാണ്ടോടടുത്ത് കാൽവറിയിലെ യഥാർത്ഥ ക്രൂശ് കണ്ടുപിടിച്ചതിനെത്തുടർന്നാണെന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല. ക്രിസ്താബ്ദം 350-ാമാണ്ടിൽ ഊർശ്ലേമിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന കൂറിലോസ് നമ്മുടെ കർത്താവിനെ ക്രൂശിച്ച യഥാർത്ഥ സ്ലീബാ ഊർശ്ലേമിൽ ഉള്ളതായും അതിന്റെ ശകലങ്ങൾ പലരും പല സ്ഥലങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോയിട്ടുള്ളതായും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഈ ദിവ്യസ്ലീബായുടെ ശകലങ്ങൾ 359-ാമാണ്ടിൽ ഉത്തരാഫ്രിക്കയിലും (അൾജീറിയയിൽ) 370-ാമാണ്ടിൽ കപ്പദോക്യയിലും വന്ദിയ്ക്കപ്പെട്ടു പോന്നിരുന്നതായി രേഖകളുണ്ട്. സ്വർണ്ണനാവുകാരൻ ഈവാനിയോസ്, സ്ലീബായുടെ ശകലങ്ങൾ അന്തോഖ്യായിൽ വന്ദിയ്ക്കപ്പെട്ടു വരുന്നതായി 387-ൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശ് ക്രിസ്തു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയിരിയ്ക്കയാണ്. രണ്ടാമത് വരുമ്പോൾ കുരിശോടു കൂടെയായിരിക്കും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക.

നാലാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഊർശ്ലേം സന്ദർശിച്ച സ്പാനിഷ് തീർത്ഥാട

www.malankaraorthodox.tv

കയായ എഹേറിയാ ഊർശ്ലേം ദേവാലയത്തിലെ ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ചയിലെ ആരാധനയിൽ സ്ലീബാ വന്ദനവിന്റെ ക്രമമുള്ളതായും ആ സമയത്ത് കർത്താവിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്ലീബായെ മുട്ടുകുത്തി വന്ദിക്കുന്നവർ അതിന്റെ ശകലങ്ങൾ കടിച്ചു വേർപെടുത്തിക്കൊണ്ടു പോകാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ശെമ്മാശന്മാർ അവിടെ കാവൽ നിൽക്കുന്നതായും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

നാലാം ശതാബ്ദത്തിൽ കുസ്തന്തീനോസ് രാജാവ് ആകാശത്തിൽ സ്ലീബായുടെ അടയാളം കണ്ടതായും അതുമൂലം യുദ്ധത്തിൽ ജയം പ്രാപിച്ചതായും ഐതിഹ്യം പറയുന്നു.

അഞ്ചാം ശതാബ്ദത്തിൽ സിറിയയിൽ കുർബ്ബാനസമയത്തു ഒരു സ്ലീബാ ത്രോണോസിന്മേൽ വയ്ക്കുന്നതായി രേഖയുണ്ട്. പാശ്ചാത്യസഭയിൽ ഈ പതിവ് സിറിയയിൽ നിന്നു പകർത്തിയതാണെന്നു തോന്നുന്നു.

ആറാം ശതാബ്ദത്തിൽ പാശ്ചാത്യസഭയുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലും സ്ലീബാ ഘോഷയാത്രയിൽ വഹിച്ചിരുന്നതായി തെളിവുണ്ട്.

എന്നാൽ കുരിശു വരയ്ക്കുന്ന പതിവ് ഇതിനൊക്കെ വളരെ മുൻപേയുള്ളതാണ്. രണ്ടാം ശതാബ്ദത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ കുരിശു വരയ്ക്കുക പതിവായിരുന്നു. നാലാം ശതാബ്ദത്തോടെ പരസ്യാരാധനയിൽ സ്വയം കുരിശു വരയ്ക്കുകയെന്നതു സാധാരണയായിത്തീർന്നു.

"തൂങ്ങപ്പെട്ടരൂപം" ഇല്ലാത്ത കുരിശാണ് പൊതുവെ എല്ലാവരും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. കർത്താവിന്റെ ക്രൂശിത ശരീരത്തെ ക്രൂശിൽ കാണിക്കുന്ന പതിവ് എട്ടാം ശതാബ്ദത്തിനുശേഷമാണെന്നു തോന്നുന്നു പാശ്ചാത്യസഭയിൽ പോലും ആരംഭിച്ചത്. ക്രിസ്തു ക്രൂശിതനായിക്കിടക്കുകയല്ല, ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു കഴിഞ്ഞു എന്നുള്ളതിന്റെ പ്രതീകമായിട്ടാണ് പൗരസ്ത്യസഭകൾ ഇപ്പോഴും "ഒഴിഞ്ഞ കുരിശ്" (Empty Cross)പള്ളിയിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നത്. സ്ലീബാ ജയത്തിന്റെ അടയാളമാകുന്നു. ക്രിസ്തു മരണത്തെ ചവുട്ടിത്തകർത്തു പാതാളത്തെ വെന്ന് ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തു പിതൃസവിധത്തിൽ സർവ്വാധിപതിയായി ആരൂഢനായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള യാഥാർത്ഥ്യത്തെയാണ് നാം സ്ലീബാ പ്രതീകം കൊണ്ട് അനുസ്മരിക്കുന്നത്.

സ്പാനിഷ് തീർത്ഥാടകയായ എഹേറിയായുടെ കാര്യം മുമ്പു പറഞ്ഞല്ലോ. നാലാം ശതകത്തിൽ ഊർശ്ലേം ദേവാലയത്തിലെ ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച ശുശ്രൂഷയുടെ ഒരു പൂർണ്ണവിവരണമാണ് ഈ ഭക്ത നമുക്ക് നൽകിയിട്ടുള്ളത്. ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച രാവിലെ അടുത്തുള്ള എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളും ഗോൽഗോഥായിലെ ദേവാലയത്തിൽ വന്നുചേരുന്നു.

മെത്രാപ്പോലീത്താ സഭാ മദ്ധ്യത്തിൽ ഗുരുപീഠത്തിൽ ആരൂഢനായിരിക്കുന്നു. ശെമ്മാശന്മാർ ചുറ്റും നിൽക്കുന്നു. ബിഷപ്പിന്റെ മുമ്പിൽ വെള്ള വിരിച്ച ഒരു മേശയിന്മേൽ യഥാർത്ഥ സ്ലീബാ വച്ചിരിക്കുന്നു (അതിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമേ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളു. ബാക്കിയൊക്കെ പടിഞ്ഞാറൻ രാജ്യങ്ങളിലോട്ട് പോയിക്കഴിഞ്ഞെന്നു തോന്നുന്നു). മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ലീബായുടെ ഒരറ്റത്ത് ഉറപ്പിച്ചുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. പള്ളിയിലുള്ള ഓരോരുത്തരും വന്ന് സ്ലീബായെ വന്ദിച്ചിട്ടു കടന്നുപോകുന്നു.

ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഈ പതിവ് എല്ലാ പള്ളികളിലും പരന്നു. ഇത് വിഗ്രഹാരാധനയായിരിയ്ക്കാമെന്ന ഒരു സംശയമേ അന്നവർക്കാർക്കും തോന്നിയില്ല. ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തല്ല അവർ സ്ലീബായെ വന്ദിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ സ്ലീബായാൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് രക്ഷയുണ്ടായി എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ആ സ്ലീബായിൽ ക്രൂശിതനായി നമ്മെ രക്ഷിച്ച കർത്താവിന്റെ രക്ഷാപ്രവൃത്തിയെയാണ് നാം വന്ദിയ്ക്കുന്നത്.

ഏഴാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തിലാണ് രണ്ടാം കല്പനയുടെ അജ്ഞാനമായി സ്ലീബാ വന്ദനവിനെ കരുതുവാനുള്ള ശ്രമം ഗ്രീക്കുസഭയിലും കത്തോലിക്കാസഭയിലും ഉണ്ടായത്. എന്നാൽ അവർ നിഖ്യായിൽ കൂടിയ രണ്ടാം സുന്നഹദോസിൽ (അവരുടെ കണക്കനുസരിച്ച് ഏഴാമത്തെ സാർവ്വത്രിക സുന്നഹദോസ് നിഖ്യാ 747 എ.ഡി.) സ്ലീബായുടെയും ഐക്കോണുകളുടെയും ആരാധന ദൈവത്തിനു നൽകുന്ന ആരാധനയാണെന്നും അതിൽ തെറ്റൊന്നുമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയ ആരാധനയ്ക്കു സ്ലീബായുടെയും പരിശുദ്ധന്മാരുടെയും രൂപങ്ങൾക്ക് നൽകുന്ന വന്ദനവ് (ആരാധനയല്ല) സഹായകവും അത്യന്താപേക്ഷിതവുമാണെന്നും തീരുമാനിച്ചു.

വിഗ്രഹാരാധനയെന്നു പറയുന്നത് സൃഷ്ടിയിലുള്ള എന്തിനെയെങ്കിലും സ്രഷ്ടാവായിക്കരുതി ആരാധിക്കുന്നതിനെയാണ്. മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത ക്രിസ്തുവിനെയല്ലാതെ സൃഷ്ടിയിലുള്ള മറ്റു യാതൊന്നിനെയും നമുക്ക് ദൈവമായി ആരാധിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ കർത്താവിന്റെ ക്രൂശും കബറിടവും ഒക്കെ നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കായി കർത്താവ് നിർവ്വഹിച്ച പ്രവർത്തിയുടെ അവിഭാജ്യ ഘടകങ്ങളായതുകൊണ്ട് അവയ്ക്ക് നാം നൽകുന്ന വന്ദനവ് ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്ഷാപ്രവർത്തനത്തിനു നാം നൽകുന്ന വന്ദനവാണ്. ക്രൂശിനെ വന്ദിക്കുന്നതിൽ ആരാധനയുണ്ടെങ്കിൽ ആ ആരാധന ക്രൂശിനല്ല ക്രൂശിതനായ ക്രിസ്തുവിനാണ് നൽകപ്പെടുന്നത്. പരിശുദ്ധന്മാരെ വന്ദിക്കുന്നതിലും അടങ്ങിയിട്ടുള്ളത് അവരിൽകൂടെ കാണപ്പെടുന്ന ദൈവത്വത്തെയുള്ള വന്ദനയാ

www.malankaraorthodox.tv

ണ്. പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ ദൈവവാഹികളായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവരെയും അവരുടെ ചിത്രങ്ങളെയും നാം വന്ദിക്കുന്നത്.

ആരാധന എപ്പോഴും പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധ റൂഹായുമാകുന്ന ഏക ദൈവത്തിനാണ് സമർപ്പിയ്ക്കപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ വന്ദനവ് ദൈവ സിംഹാസനമായ ത്രോണോസിനും രക്ഷായുധമായ സ്ലീബായ്ക്കും ദൈവബന്ധമുള്ള മറ്റു പലതിനോടുമാകാം.

www.malankaraorthodox.tv

PART 3

Prayers

www.malankaraorthodox.tv

Litany for Peace

Dr. Paulos Mar Gregorios

Lord and Creator of humanity, have mercy on this race of ours! In your image it was created, to live in peace and joy, reflecting your glory. Look at us now!

Swords and spears we have learned to make, to maim and kill, to oppress and to exploit. Now guns and rockets, bombs and tanks!! We lust and covet, we fight and destroy, for it's desires have overpowered us. Our greed has become insatiable.

— Have mercy on us, Lord!

We have the borders of our own lands and seek fellowship with others only as our desires and our greed drive us. We go out only to plunder and rob, to steal and exploit, through our trade policies and our commercial strategies. We are still as greedy as ever, still as violent, still as oppressive.

— Have mercy on us, Lord!

By our greed and lust, by our pride and selfishness, we have made this world, a place of strife and struggle of war and terrorism. We spend a major portion of the fruit of our labors to fight our brothers and sisters in other lands or in our own. Have compassion for our miserable plight!

— Have mercy on us, Lord!

Teach us to seek justice and to pursue peace, not seeking our own, but serving the interests of the poor and needy, the oppressed and the exploited. Teach us to labor in love without greed, in order to serve in dignity and serve the needs of our fellow human beings. Teach us not to covet, not to exploit, not to oppress.

— Teach us the ways of peace, Lord!

Help us who are gathered here to see our own role in a greed-based, oppressive and exploitative economy. Rescue us from this oppressive set-up, in which we are more often on the side of the oppressor than the oppressed. Rescue us from our narrow loyalties, from our addiction to privilege and comfort, pleasure seeking, from

www.malankaraorthodox.tv

our local, racial or national parochialism. Teach us to look upon all humanity as one family to whose common interests we are all committed.

— Teach us the ways of peace, Lord!

Kindle in us the quest for peace with justice, Lord! We know not where to seek it, though we know that it is only as we commit ourselves and apply ourselves to the pursuit of peace with justice, that we can know the way forward. Deliver us from the shackles of indifference and self-interests, from laziness and love of comfort and pleasure, from vain speaking and from the desire for empty praise and unearned glory from the distracting pursuit of thousand follies, from a false perception of what is the true good, from every lie and terror, from word without verity, from all that alienates from you, our Creator!

— Teach us the ways of peace, Lord!

We are constantly destroying our ecology and we are affected with all kind of new diseases! Teach us to join pace with the rhythm of the eco-system of the earth and the universe which are your creation!

— Teach us the ways of peace, Lord!

Teach us the process of human becoming, through interaction with nature and through interrelation with other human beings in social labor, with a critical assessment of human social activity in science and technology and in political economy!

— Teach us the ways of peace, Lord!

Help us with courage, Lord! We need courage to stop stockpiling and start disarming. We need courage not to waste and not to consume more than what is good for all of us together. We need courage to trust our fellow human beings. We need courage to start shaping a new world economy based on peace with justice.

— Grant us courage, Lord!

We need wisdom to know how to order our lives as a world community. We need wisdom to know what are the values worth living for, so that we do not lose our souls in the mad pursuit of a foolish affluence. We need wisdom to know how to achieve the training of

www.malankaraorthodox.tv

the masses of men and women for seeking their own liberation and for building the right kinds of societies.

— Grant us wisdom, Lord!

We need power, power to withstand the unjust oppressors, terrorists, power to resist the blandishments and seductions of power itself. We need power to imagine and to create. We need power to see visions and to pursue the truth. We need power to build a world of peace with justice. We need power to hope, to struggle and to strive. We need power to create what is good and joyous, peaceful and just.

— Grant us the right kind of power, Lord!

And most difficult of all, we need power to love! We need to know your love, so that in that love alone we seek our security. We need to know your love, in order that we may not to be afraid to love. Â We need to love, for love is the sign of your presence, and without love neither peace nor justice is worth very much.

— Teach us both to know your love, and to be unafraid to love, Lord!

Prayer for Peace

Dear Lord and Creator of Mankind,
forgive our foolish ways.
Drop your still dews of quietness
till all our striving ceases.
Take from our souls the stress and strain
and let us confess the beauty of your peace!
Breathe through the heats of our desire
your coolness and your balm!
Let sense be dumb, let flesh retire
Speak through the earthquake, wind and fire,
O still small voice of calm!
Restore the peace of world
In the mercy let justice triumph!
Swords into ploughshares
Missiles into fertilizer
May wars terrorism cease
And the days of peace begin!
Blessed be the Lord our God

www.malankaraorthodox.tv

He has promised, he will fulfill
Strife shall cease, Peace will come
Justice shall reign, joy will overflow.
This terrorism, wars and battles between
ourselves first start precisely in the desires
fighting inside our own selves. We want
something we haven't got it, so we are
prepared to kill. We have an ambition that
we cannot satisfy, so we fight to get our way
by force. Why do we not have what we want?
Because we don't pray for it; when we pray
and don't get it is because we have not prayed
properly, we have prayed for something in
order to indulge our own desires!
Into your hands, O! Lord of all, we commend
ourselves, take us, break us if need be, then
make us anew that in you we may be
healed restored and united! Reach us your
spirit that may guide our thoughts and direct
our wills! Grant us wisdom to know
what is right and power to do what is good!
Come, Holy Spirit, come
Come as the fire and burn
Come as the wind, and cleanse
Come as the rain, and soothe
Come as the light and reveal
Convict, convert, comfort
Consecrate us to do your will.
O! Thou that are manifest, be Thou manifest to us:
From the unreal lead us to Real,
From darkness lead us to Light,
From death lead us to Immortality!
And now committing ourselves along with the
whole of humanity into your loving hands, we would
sum up our aspirations in the prayer saying:
Thy Will Be Done!

Compiled by: **Dr. Cherian Eapen**

www.malankaraorthodox.tv

PART 4

Life and Vision

1

The Theological Bases of Mar Gregorios Humanism and Socialism

P. Govindappilla

Dr. Paulos Mar Gregorios, the eminent Orthodox Theologian hailing from Kerela earned world-wide reputation by his versatile scholarship, deep piety and innovative ideas on society and theology. He was holding the prestigious office of the Metropolitan of Delhi, when he passed away at the age of 74 in 1996. He was at home with many languages of the East and West including his mother tongue Malayalam, Sanskrit, Hindi, Amharic, Syriac, English, Latin, French and German. He was well-versed in the philosophies of both the East and West. Beginning his career as a minor official in the Post and Telegraph department, where he was also engaged in Trade Union activities, he moved on to be a teacher, an educationist and a priest. Before taking up higher responsibilities in the hierarchy he spent a few years as the head of the educational establishment in Ethiopia after which he went to Yale, Princeton and Oxford to do research in theology and won a Doctorate with distinction.

Coming back to India, he took up teaching in the Orthodox Theological Seminary in Kottayam and many other responsibilities associated with his chosen vocation. He was associated with and held high positions in the World Council of Churches and various international and national bodies like the Student Christian Movement. He was a very sought-after lecturer and visiting professor in many universities both in India and abroad. He visited many countries in all the continents as an honored guest and esteemed speaker and scholar.

Though Dr. Paulos Mar Gregorios was a devout Christian priest and theologian, he was a welcome guest, speaker and counselor not only in other religious groups and gatherings, abut also in various secular forums and organizations. He was a persuasive speaker with an admirable knack of presenting even the most abstruse concepts in simple and clear diction a faculty so very evident in his various books and

essays as well. Though Dr. Gregorios was primarily a Christian theologian, his theology was not a narrow discipline confined to the scriptures and tradition. Of course, as a Christian, he bestowed on the Bible texts a position of primacy in authority and wisdom. He certainly considered them as divine revelations. But Mar Gregorios steered clear of the other traditions and texts. So when he drives home his points of view we find him quoting profusely from Upanishads and the Gita of Hindus, Tao traditions of the Chinese, Zen revelations of the Japanese, Buddhist and Jain texts in Pali, and the Koran of Islam. This multiplicity of his sources does not mean that he was a sort of eclectic with no firm grounding of his own. He relentlessly developed his original concepts and theories, with a wealth of evidence and materials from not only religious texts but also from secular history and philosophy and politics (See his The Human Presence, An Orthodox View of Nature, Madras, 1980). Mar Gregorios' Science for Sane Societies (New York, 1987) bears witness to his thorough acquaintance with the latest developments in natural sciences and technology, and also his insight into the intricacies of the history and philosophy of science.

Mar Gregorios was far from being an enemy of reason and science. He also respected secular enterprise and knowledge. He even concedes the superiority of secular knowledge in many fields. He says:

"This writer has no illusions about the comparative merits of present day religious thought and secular thought. The defiantly superior quality of secular thought, both liberal Western and Marxist Western, may lead some people to abandon their religious loyalties."

Paulos Mar Gregorios doesn't approve of such abandonment because o his own deep conviction that "the redemption renewal of science/ technology, political economy and philosophical reflection need not and, may say it, cannot take place without the participation of religious commu-nities" (Ibid). A Marxist like the present writer may not entirely agree with the terminology used and emphasis made by Mar Gregorios but there are some underlined considerations in his assertions with which a Marxist may find himself on the same wavelength. A positivist and value-free science or system of knowledge is

anathema to Marxists as it is to Mar Gregorios. All knowledge and even reason are to be informed and inter-related with ethics and human or societal concern.This concern is common to both Marxist and Mar Gregorios and this concern is discernable to anyone who can penetrate the façade of his theological terminology. The facet becomes thinner in the concluding paragraph of Sane Societies:

"I would also plead that secular thinkers show some patience with us. We promise to learn, but give as a chance by exposing your ways of seeing and thinking to us in such a global concourse. Let us together be committed to the care for created order, so imperiled by the presence of evil in science-technology, in political economy and in value-reflection. Let us commit ourselves to banish militarism and the arms race, the nuclear stock piles and our huge national armies. Let us commit ourselves not to use science-technology or political economy for oppression, domination and exploitation. Let us commit ourselves on behalf of humanity to turn the course of its development from evil to good, from destruction to construction, from ugliness to beauty, from falsehood to truth and from bondage to freedom, from gloom to hope, from boredom to joy. Let us do it together."

The present writer, a Marxist and a materialist, endorses in toto this stirring call of this great Indian theologian. And I'm sure, I'm in the company of tens of thousands of secular and socialist activists.

Another important factor in the theological and philosophical thought Paulos Mar Gregorios is its distinct eastern flavor. Though India has more than half a century ago broken the political shackles of Western colonial dominance, the cultural and philosophical dominance of the West still weighs heavily on our national psyche and discourse. Our writers and media no qualms in peddling second hand wares, churned out in the antiquated mills of European thought. European thought and science which played a positive role in the world in early Renaissance years did not take long to become a cancerous Eurocentric growth in the world polity, and insidious instrument of imperialism and influential tool for distortion of truth and knowledge. Even theology is not free from this contagion. Though a umber of enlightened thinkers and writers in the West itself are tuning away from this canker, it is a pity that, except for a few distinguished minds,

www.malankaraorthodox.tv

the general run of our writers and rulers still labor under the thralldom of Eurocentrism.

It is a matter of great significance that, in spite of his deep involvement with and marvelous grasp of European taught and science, Dr Paulos Mar Gregorios was among the very few distinguished modern philosophers in India, who were not tainted by Euro centrism. His theology is distinctively Eastern, as was Jesus Christ himself. Even in science and its application, in medicine and other branches of practice Mar Gregorios resisted the snares of Euro-centrism. He says:

"My detailed interest in Western systems of healing is at least 30 years old. I'm convinced that the present hegemony of Western medicine is not in the best interest of humanity. It seems incapable of meeting the needs of six thousand million people'' (Healing: A Holistic Approach, Kottayam, 1995).

Mar Gregorios sharply criticises the short-sighted Euro centric policies of free India's governments to the detriment of indigenous and time-tested systems. But he does not condemn outright the entire Western system. He says:

"A disproportionately large amount of public funds is now devoted to Western medical education and Western-style medical institutions. While the Western system has much to its credit, recent developments have made it unaffordable for most people, unacceptable in tem s of the damage it does, and undesirable in terms of it over mechanization, and over technologisation of both diagnosis and therapy." (Ibid).

This holistic approach that Mar Gregorios recommends to the art and science of healing is also applicable to the whole wide- ranging corpus of his thought, life and action. His humanism, socialism and science are not apart from his theology and priesthood-all are closely interwoven into a beautiful single fabric of great and full-blown personality, full of compassion and concern of humans, which cut across the boundaries of humans and non-human beings and spread out to all animate and inanimate beings; an attitude and philosophy which could be innate, perhaps, only in an Indian Christian from India, though there may be exceptional cases like that of Saint Francis of Assisi.

www.malankaraorthodox.tv

Now we will examine how these peculiar features of Mar Gregorios world outlook reflected in, or according to his detractors refracted his theology. As we stated earlier, the most distinctive feature of his theology was its Eastern flavour with deeply ingrained humanism. His humanism was not very dissimilar to the ancient Greek concept. But there too his roots lay deep in the Eastern tradition including the peculiarly strong traditions of St Thomas Christians of Kerela, of whom Mar Gregorios was a distinguished representative. Christianity came to Kerela long before Emperor Constantine adopted it as the state religion of the Roman Empire by his edict just before his death in 337 AD. Tradition has it that St Thomas, a disciple of Jesus Christ himself, visited Kerela and converted a few Malayalies in the first century after Christ. Modern historians may not accept this tradition in toto. Whatever that be, there is an unanimity in asserting that large sections of Malayalis adopted Christianity long before Constantine's conversion. Joseph Pulikunnel, an authority on the history and culture of Kerela's Christian community says;

"Nazranis in India, otherwise known as St Thomas Christians, have a unique history among the Christian Churches all over the world. This Church was founded by Thomas the Apostle in the early second half of the first century. This is the only Church planted by Apostle outside the confines of the Roman Empire. Another historical feature of this Church is that this Church was neither persecuted by the kings nor patronized by them. The church grew within the cultural milieu of India adopting its social and cultural moorings and at the same time accepting and worshipping Jesus Christ as their Lord and Saviour.

"India is a land of plurality in religion. Indian kings never interfered in the internal affairs of their subjects. Kerela had vast trade connection with the ancient maritime nations like Phoenicia and Rome. The contemporary travelers have recorded the existence of a flourishing Christian community in Kerela. Kerela had given asylum to other Christians during religious persecution. It is believed that there were even Jewish colonies in India before Christ."(Identity of Nazrani Church of Kerela by Joseph Pulikunnel, Edamattom, Kerela, 1997).

Unlike the European church which grew up along with a strict feudal hiearchal order which was reflected in Church organizations,

www.malankaraorthodox.tv

St Thomas Christians were a free and equal community. They were guided by their own indigenous laws which they call "St Thomas Laws, or in Malalayam "Thommayude Margam". Mar Joseph Powathil, the Catholic Archbishop of Changanasserry says:

"The sum total of their particular theological heritage was expressed by the phrase " Law of Thomas which implied there Christian heritage, specifically expressed in the lifestyle of their church Thommayude Margam was a dynamic expression of a living theology. The theology e have now is merely a borrowed Western theology, not drawn from our liturgical and spiritual patrimony. A going back to the real sources is maligned as sectarian " and avoided…They had an ecclesiology of their own in which the theology of the local church was a living reality. The parish assembly gathered under the leadership of the local clergy was an ecclesiological reality as the best expression of the church, the people of God. It was not an administrative body. The Dravidian village assembly called 'manram' seems to have influenced the formation of the local assembly called Palliyogam. It is the expression of the Communion of a sharing community' (Ibid).

It has to be borne in mind that Christianity of the Catholic variety entered Kerela after 1498, when the Portuguese navigator Vasco Da Gama reached Calicut via the Cape of Good Hope and began the Western conquest of India. As a part of their colonizing project, the Portuguese tried to control and reshape Kerela's ancient church into European mounds. The high watermark of this enterprise was " The Synod of Diamper" in 1599.

Through Acts and Decrees of this Synod, the Portuguese sought to distort the traditions of St Thomas Christians and erase all that was indigenous, and libertarian and fraternal in the Kerela church. The history Churches after 1599 was a continuous struggle to shake off the shackles sought to be imposed by this Synod and its victory and failures. The result was the division and fragmentation of the once unified St Thomas community in Kerela. The Catholic sector is still closer to the European tradition. Mar Powathil is the Arch Bishop of Syro-Malabar Catholic Church. If even the Catholic Church in Kerela is so devoted to keeping its indigenous traditions, we can imagine the loyalties and convictions of the churches with lesser European im-

www.malankaraorthodox.tv

pact. Dr. Paulos Mar Gregorios of the oldest of these traditions in which passion for equality and brotherhood coupled with pride in indigenous origins.

The second source of his inspiration is what has come to be known as the Cappadocia Church which flourished in West Asia in the fourth century A.D. Though it was an eastern province of the Roman Empire it retained considerable political and religious autonomy. Three great names are associated with the Cappadocian tradition. St. Basil, St. Gregory Nazianzen and St. Gregory of Nyssa. St. Basil and St. Gregory of Nyssa were brothers. St. Basil and St. Gregory Nazianzen were close friends and collaborators. St. Basil, the eldest of all the three was the most versatile and inimitable in organizational talent and learning. Gregory Nazianzen was an outstanding Greek scholar and a silver-tongued orator. The youngest of them all, Gregory of Nyssa (335-394 A.D.) was among them the most philosophical in temperament and achievements. His prolific writings bear witness to his wide-ranging interests and encyclopedic knowledge. He was very liberal and tolerant in his attitude to other faiths and traditions. All these seem very similar to the interests and accomplishments of our own Mar Gregorious . Some of the philosophical and scientific writings of Gregory seem to be surprisingly modern after more than 17 centuries. His insights into the working of the mind and body along with the evolutionary process of human kind were very much in advance of the knowledge of the fourth century A.D. Though it was an eastern province of the Roman Empire, it retained considerable political and religious autonomy. Three great names are associated with the Cappadocian tradition. St Basil, St. Gregory Naziazen, and St Gregory of Nyssa. St. Basil and St Gregory of Nyssa were brothers. St Basil and St Gregory Nazianzen were close friends and collaborators. St Basil, the eldest of all the three was the most versatile and inimitable in organizational talent and learning. Gregory Nanzianzen was an outstanding Greek scholar and a silver tongued orator. The youngest of them all, Gregory of Nyassa (335-394 A.D) was among the most philosophical in temperament and achievements. His prolific writings bear witness to his wide-ranging interests and encyclopedic knowledge. He knew many languages and was up-to-date in knowl-

www.malankaraorthodox.tv

edge of Science, Philosophy and Theology. He was very liberal and tolerant in his attitudes to other faiths and traditions. All these seem very similar to the interests and accomplishments of our own Mar Gregorios. Some of the philosophical and scientific writings of Gregory seem to be surprisingly modern after more than 17 centuries. His insights into the working of the mind and body along with the evolutionary process of human kind were very much in advance of the knowledge of the fourth century A.D.

Gregory's writings on the relation between man's hands and brain anticipate some of the seminal ideas expressed by Frederick Engels' findings on the relation between hand and head in the evolution of ape to man. Let us quote from the book on "The writings of the Early Church Fathers by Thomas P. Taaffe (New York 1996).

"Human Hands: Gregory does not think that it is necessary for him to catalogue all the ways in which man's hands are of service to him. He does offer some interesting reflections on the special place of human hands in the service of reason. The hands are of particular service to reason, for they translate the symbols of rational speech into written symbols. There is another way in which they serve reason. Without hands, Gregory claims, man's dace would have been considerably altered. It would have been elongated so that the nose could serve in the search for food. The lips and tongue would have similarly different. In other words, without hands, a man would have to gather his food primarily through the shape and character and nose, lips, teeth and tongue. Such an altered shape would have made the mouth a poor instrument of articulate speech. Thus, says Gregory, our hands have given our mouth the leisure which it needed to serve the reason in speech."

However original and innovative the writer may be, he does not spring up from a vacuum. Every great and epoch-making writer has a bedrock of traditions from which he rises and to new heights and uncharted skies. Therefore, while we explore and identify the sources of Mar Gregorios inspiration and origin, we do not classify him as a paraphraser of some existing or ancient traditions. Drawing deep on some eternal foundations of human wisdom and values, Dr Paulos Mar Gregorios, like other epoch making innovators in thought and

www.malankaraorthodox.tv

action, takes up challenges of his contemporary world and builds up perspectives to overcome the hurdles and march ahead. From the foregoing it should be clear that his concern for the divine is an aspect of his concern for life on earth. The kingdom of God preached by Christ was not a hypothetical prospect beyond death. When he said that the Kingdom on earth was imminent and even around the corner he did not mean that it was an ethereal prospect beyond the reach of mundane reality. Mar Gregorios speaks of humane, world and God:

"Man is a mediator. He is poised between the two realities—God and the world. He shares in both, he is united to both. He cannot live apart from either. That is the meaning of the incarnation of Jesus Christ. The only humanity that can survive is the new humanity, the humanity that has now been inseparably, indivisibly united with God in Jesus Christ. And because of its locus in the one divine human nature of Christ, the new humanity is a mediating humanity—a humanity that reconciles and united God and the world. It is an incarnate humanity—a humanity that is an inseparable part of the whole creation and inseparably united to the creator.

"This, then, is the meaning of the human presence in the cosmos. To be with the one who unites. To be in Christ, uniting the divine, and the human, and the creator and the creation, the transcendent and the eminent, the spiritual and the scientific-technological. To enter the mystery of " Christ in us , Yes, in us Christians but also in us human beings, in us, as an integral part of the whole creation" (The Human Presence-An orthodox view of nature by Paulos Mar Gregorios, Chennai 1980).

If anyone decides that he can read only one book by Mar Gregorios which may give him a sum total of his views on himself, God and society, we may recommend him no other book better than The Human Presence, which is almost a manifesto of Mar Gregorious, clear in exposition, comprehensive in scope, and brief in span. This along with Science for Sane Societies, from which we have quoted constitute a new world outlook of the late 20th century for the creation of a freer, nobler and happier society. The path which he has evolved to march towards that ideal is paved with thorns and pits, but it is a sure path which would prove valid even beyond this century now drawing

www.malankaraorthodox.tv

to a close.

The following is the quintessence of Dr Paulos Mar Gregorios vision and mission:

"We know that our civilization needs reconstitution, but civilization are not made out of whole clothes by planners and engineers. We have to make gigantic effort to move from where we are towards where we ought to be going. But it has become difficult to be sure in which direction to move, because the vision is not clear, the fog is dense, and something has gone wrong with our eyesight as well.

"What follows is little more than an attempt to rub the eyes; it wont restore the eyesight or dispel the fog. Spiritual eyesight can be restored only with the return of moral health, and clearing the fog, requires spiritual penetration. But it is important that people begin talking about how the eyesight has been lost and what caused the fog.

"The book is a plea-a plea for a community effort. The future does not promise charismatic individual leaders who will take us to our destination. It is more reasonable for more charismatic communities that pioneer and piolet in the interest of humanity as a whole. The church of Jesus Christ is a community set within the human community. We need now charismatic communities cutting across the borders of church and world, across the confines of each separate religions or secular ideology" (Ibid).

(Paulos Mar Gregorios Award Souvenir, 1999, Sophia Society, New Delhi)

www.malankaraorthodox.tv

2

Mar Gregorios As I Know Him

Job Mar Philoxenos

It was when I was a Deacon of 16, that I first heard about Valiya Tirumeni, then Mr. Paul Varghese. He had come back to Kerala after a stint in Ethiopia as Advisor to the Emperor and then after a period of academic studies in America. This was a time when Paul Varghese was seriously thinking about joining priesthood. This decision had stirred the thoughts of many a young men. A man who held a very reputable and lucrative post was coming to become a priest in Malankara Church! The decision was definitely a sacrifice, one borne out of deep conviction. Valiya Tirumeni could have become anybody had he taken a different

decision. The sacrifice was for definitely for the glory of God as is clear from his contributions to the Church. This was a turning point in his career. The deeply embedded religious faith and conviction he imbibed right from his early childhood helped him in taking the correct decision. Every one of us has this inner call of the Soul, but very rarely we respond to this spiritual experience. That Tirumeni could respond to this call at the right time was the greatness of the wonderful phenomenon called Mar Gregorios.

Mr. Paul Varghese who came from America met the then Catholicos, His Holiness Moran Mar Geevarghese II, who had doubts about Mr. Paul Varghese's loyalty to the Church, who according to His Holiness lived and studied for a long period in a protestant country. A very holy man who always stood for preserving the purity and sanctity of the Orthodox faith and its traditions, His Holiness with an eye of suspicion decided to interview Mr. Paul Varghese. The interview enabled both the interviewer and the interviewed to increase their admiration for each other.

I had occasions to hear about this interview both from His Holiness the Catholicos and Valiya Tirumeni. Two days after this memorable interview at Parumala, His Holiness was found in conversation

www.malankaraorthodox.tv

with the late Mar Thoma Dionysius at the Bethany Aramana. Tirumeni, in fact was groping for words to express fully the depth of Mr. Paul Varghese's wisdom and understanding about the Church. Years after, our Valiya Tirumeni himself had said about this meeting that His Holiness on that day had asked him a volley of questions, more than 150 questions. These questions Dr. Gregorios said had helped him to see the intuitive wisdom of His Holiness, a quality seen in great sages. The ancient seers had intuitive while the scholars have the derivative wisdom. The reason for Valiya Thirumeni's adventures and explorations into the teachings of Gregory of Nyssa can very well be attributed to this interview.

Mr. Paul Varghese, the devotee ardently delved deep into the intuitive wisdom of the Oriental Fathers and brought out its richness and glory in the form of 'Cosmic Man', 'The Joy of Freedom', etc. This also helped him to find similar strains in the thought-stream of our ancient nation's culture. His book 'Enlightenment, East and West', a comparative study of the two civilizations and his final conclusion that Eastern enlightenment was by far superior in every respect to that of the Western Civilization bear testimony to this fact. Valiya Thirumeni was in praise, when he acknowledged the part played by His Holiness, Geevarghese II in moulding his thoughts. The conversation between them lasted for two hours only, but its impact in Valiya Thirumeni lasted longer. Still longer will be the impact of the teachings of Valiya Thirumeni upon the future generation, who would be benefited from his teachings. A small interview between Christ and Paul made Paul a different man. Its impact made Paul an interpreter of the teachings of Jesus Christ. The study of Pauline Writings is continuing and it will continue to influence the world as long as this Universe exists.

Mr. Paul Varghese was ordained a Deacon and was then a priest by His Holiness. Father Paul Varghese again went back to America to continue his studies further and to hold very important portfolios to the appreciation of all. This period in his life had been a very productive one. For him hard working was a 'Tapasya'. It was this dedication and commitment of an extraordinary nature that made him what he was. Born in a poor family, which could not provide him means for

www.malankaraorthodox.tv

his studies beyond S.S.L.C., Dr. Gregorios had grown to be one of the greatest personalities of his time. The journey from that humble beginning to the exalted position he held is a saga of rare commitment and devotion to the beliefs and ideas he held sacred. It was nothing but hard working that did the wonder, the alcholy that makes pure the impure, the perfect the imperfect. Mere hard working is not sufficient. Hard working with a deep rooted conviction and an unrelented stand never to deviate from the path chartered already are needed for the crucible that distills out the essence in a human being. Dr. Gregorios was working hard till the time of his death. He never permitted the old age and its accompanied debilities to conquer him. Until his death, he was very active. He took very keen interest in being very clean and hygienic. He was so strong in his conviction that nobody could change his mind. If by force and persuasion he had to change his stand, the later development had vindicated that after all what he had stood for was the correct one.

He was a great man in every respect. His life had been a puzzle to us. It was because of our inability to see its glory in the dazzling incandescent brilliance it had radiated. We had seen in the past Bishops with extraordinary purity and inexorable thirst for truth and excellence, politicians with impeccable conduct and political acumen, philosophers with both mundane and transcendental wisdom and social reformers with great fervor and fire. But seldom we have seen one like Dr. Gregorios, who combined in him simultaneously all that go to make a perfect scientist, a perfect bishop, a perfect social reformer, etc. He had the wisdom of a sage, the vision of a philosopher, the aura of a saint, the eye of a prophet, the astuteness of a politician, the quest of a scientist, the intuition of a mystic, the hope of a visualiser, the dream of a builder, the clarity of a thinker, the lucidity of a writer, the austerity of a monk, the conviction of a believer, the fire of a revolutionary, the zeal of a missionary. People of this stature are gifts of God. We who had to associate with him either closely or distantly are fortunate; for the phenomenon was a rare wonder, a blaze in the firmament. The sheen of its splendour will illumine the humanity, groping in darkness.

When the question of an Assistant Metropolitan for Delhi Diocese

www.malankaraorthodox.tv

came up for discussion in the Holy Synod and in the Managing Committee Valiya Thirumeni had chosen me for that post, although there had been better and very eminent candidates. I do not know whether I measured myself up to the expectation and confidence he had reposed in me. Knowing my own limitations, I always viewed Thirumeni from a distance with great respect, admiration and adulteration. I never had any disrespect for him. There had been misunderstandings amongst us, not due to my fault. But when I look back, I am perfectly happy that I could settle them by falling on my knees and kissing his holy feet which carried a head and heart that light to the millions and will continue to radiate that light to the core of the hearts of hundreds of millions in the years to come.

May his soul find rest with saints and martyrs in the bosom of Abraham on the right side of the throne of God and enjoy eternally the bliss meant for those who had pleased God Almighty. May his prayers be a fortress for us, his teachings a light for us when we grope in darkness for one step further.

(Vision, 1997 Jan.)

www.malankaraorthodox.tv

3

Human Freedom: A Gregorian Perspective

Dr. Mathews Mar Thimothios

The late Paulos Mar Gregorios was a towering personality with varied interests, in art, literature, philosophy, religion, science, psychology, bio-ethics, politics etc. In a way he was known to be "Cosmic Man" in every sense. Very few subjects were alien to him and he had excelled in almost all fields into which he entered. Mar Gregorios' academic research is based on the writings of another Gregorios, St. Gregory of Nyssa, the fourth century church father. Mar Gregorios showed much interest in the idea of Human Freedom as found in the teachings of St. Gregory. Through his study he made an earnest effort to present the writings of the early fathers to the post-modern society. Paulos Gregorios through his study made an effort to construct a link between the existing polarities of freedom of man and the freedom of God. That's why he confesses that his task is to analyze the problem of human existence between the two polarities of God and creation. This proved to be his rummage for the ultimate truth and the real love for wisdom than a mere intellectual curiosity.

St. Gregory of Nyssa's world of thought is based on the idea that the human (Man) is created in the image of God. Therefore if man is a slave, the same will be true of the Creator too. Otherwise one cannot understand the idea of the 'image of God'. For him, if we say the humanity is created in the image of God, that means either the human will be deathless or sinless. On the other, the God himself will prove to be sinful and prone to death. These two ideas are incomprehensible for us. But eastern theologians explain these dichotomies in a systematic way.

According to Stoics, the whole cosmos itself is God and Man is both a part and a miniature from of the macro cosmos. Like the soul in the body, God also prevails in the universe. In Aristotile's view, God is considered as first cause and uncaused cause. That means God is fully transcended from the universe. But when we start analyzing the origin of Cosmos, the nature, God's existence in relation with the

www.malankaraorthodox.tv

universe etc. These became difficult issues to probe.

St. Gregory suggests a convincing justification to explain the creation process. According to him, creation is the projection of the will, wisdom and power of God. God's being is not immanent in creation. He adds that God's being is totally transcendent but his energia, his will, and his power, is the basis of the existence of creation. Therefore all that exists, so long as it exists, participates in the will, power, and the wisdom of God.

The Eastern Christian Philosophers had the same notion when they discussed about human freedom. According to them, it has six dimensions. These include freedom of person, freedom of society, man's freedom in one's own time, man's freedom of timelessness, transcending of all bondage, and freedom of doing well without any external pressures. These six levels can be considered as the expressions of God's image in human nature.

In the thought of St. Gregory of Nyssa, the word "human" encompasses all humans from the beginning. It is from this context that he tries to understand freedom. Human personality is rooted in gender differences. This gender difference and differentiation was not there in the beginning. Ultimately it will disappear, Mar Gregorios says. A man who commits sin is prone to death, and God having foreseen this has endowed man with birth and also gender differences. So full freedom involves freedom from birth and death and also from gender differences.

When we discuss about human freedom, normally two aspects are taken into account, the freedom from the things which annihilate or limit us, the idea of transcending all the limitations and barriers. A third dimension also comes in, where man is not a mere pure or simple part of God's creation but a co-creator of himself and his world. This is exactly a sense of discernment where one could choose the good or evil and the way of materializing it. There lies the ultimate state of freedom.

In line with this view, Mar Gregorios adds the idea of apatheia, a sense of disinterestedness. He contradicts the Stoic idea of apatheia as a state of freedom from the urge. For him it is not the mere refusal or mere avoidance. Mar Gregorios believes that man is created with purpose of experiencing both the materialistics and divine world. Here apatheia means a sense of discernment. Human beings are meant to

www.malankaraorthodox.tv

lead a mediating role between the materialistic and divine. This has been done in a creative way. Therefore, the real meaning of apatheia is the process of experiencing the good or attaining the higher state of goodness.

The word freedom also takes a different turn here. That is the state where one could enter in to the realm of God without any fear. Our sins dispel us from God's presence. Only the unblemished or blameless could enter in to the divine fold without any fear. That means one should maintain the transparency and stillness of mind for attaining this state. In the case of Adam and Eve it was only after committing the sin that they realized their nakedness and hid themselves behind the bush.

How can man enter the presence of God, who is by nature inaccessible and unknowable? In Eastern thought, God is present in the universe which has been willed by God. Though God is unknowable, he is accessible to man through his energia and acts. God has created man as the supreme ruler of all his creation. His bodily structure itself speaks of it. Animals use their front legs to support their heads, which are bowed down. In the case of man, he moves on two legs, with his head held high. The mouth and tongue of an animal is used to devour its food. Man's mouth and tongue and lips are meant to produce language, and to express the creativity of the mind and thus to enrich the human connections. Animals have horns, sharp and powerful tooth, of nails and speed of movement. Man though deprived of such things, is the ruler of those animals. It is symbolic of human freedom. It is not only in getting separated from the universe and getting united with God that freedom lies. It is in being very much here in this universe and in choosing goodness that freedom has been given to man.

God is the source of all goodness. Man who is created in God's image is also like that. It is for the creation of goodness that man rules over creation. It is by displaying God's goodness through creation that human freedom excels. God in his freedom create goodness; it is by creating goodness that man becomes similar to God, and gets his real freedom.

Mar Gregorios could prove that the philosophy of Gregory of Nyssa, who lived in the fourth century, was relevant to the twenty-first century also. The intellectual superiority and the originality of thinking; were effective in convincing this to the contemporary scholars.

www.malankaraorthodox.tv

4

I have no qualification to untie his shoe lace!

Dr. Cherian Eapen

As far as the knowledge and experience are concerned, I have no qualification to untie his shoe lace! But I had the blessings to closely associate with Gregorios Thirumeni, since1967. In 90s I used to visit him every month and in the evenings had kanji and payar or dinner outside, when I go to some places via Delhi. Later I had to stay with him and then functioned as the organizing secretary and financier to the Rishikesh Religious Concord in 1993. During that process, I saw him talking to the highest Spiritual leaders of almost all religion, especially Hindu Spiritual Leaders with authority, not only on public meetings but also on private talks with them. I never saw him searching for any sacred aspects of their religions that they have cherished and could not be shared with. All of them including the chief of Vanaprasth Ashram respectfully listened to him admiring his knowledge and agreeing to his suggestions, and came to one platform to discuss with other religious leaders in his presence.

His written speech at a Marxist forum in 1988, made the hard core Marxists think widely on where they were standing! He said that their dogmas and old teachings cannot be sold in this modern world and will not have much value very soon! This lead to an open discussion between him and E.M. Sankaran Namoothiripad on Spirituality and Marxism. Now a stage has come where Christians are exposed to the world like Marxists. The fundamentals of Church beliefs are being questioned. Gregorios Thirumeni's absence is felt now.

There was an open discussion between E.M.S and Dr. K.N. Raj, the first Chairman of the Centre for Development Studies, on this theme in the journal Mainstream sometime in 1975. It continued for several weeks. That was on dialectical materialism. Raj said, Marx didn't say that religion is needed or not, but he said only that religion is an opium of man. EMS could counter all the arguments of Raj on

www.malankaraorthodox.tv

that subject and established that all religions are opium of man and he kept a view that Marx was against all religion. Later when Dr. Paulos Mar Gregorios made an attack on Marxian Philosophy, EMS had to say: “To the Indian context, Marxism is Daridra Narayana Seva!” This was a drastic deviation from all his previous arguments, and even it is a deviated Marxian Philosophy. Later, in one of the Gregorios Memorial speeches, EMS also added that his proletarian organization and the early Christian Church have a lot of common things. The dialog started on Gregorios Thirumeni’s paper: whether Secularism is needed in India or not. It was presented at a Marxist lead Trade Union conference in Calicut. This paper was then published in their Party daily Deshabhimani, and immediately came the answer from EMS. Then the dialog went on. The arguments of these two giants went into unassuming heights. For example, Gregorios Thirumeni argued that if you don’t see something, it doesn’t mean it doesn’t exist. Then EMS answered, I am not going to make God out of those unseen things. But the basic question both were discussing was almost on the same thing: what is unma (truth)! This was then published by Chintha publishers. Sophia Centre, Kottayam also published it as a booklet. The booklet is in Malayalam.

I met Gregorios Thirumeni after his said resignation. He was in deep sorrow and agony. He told me, “There are very few people in my church that I can convince of my arguments!” He was frustrated and wanted to withdraw to a remote camp like the Motropolitan Theophan the Recluse. He purchased some land on the outskirts of Delhi and started to slowly building an Ashram, to move to that place for the rest of his life. But when he realized that he was going to be alone there, cut off from the public, without medical help, he kept the building process in abeyance. I think, nobody had supported that idea.Our church doesn’t have Monasticism as an agenda, and no one (including him) has much training in that direction.

I regret that I didn’t understand him at that time properly and helped him accordingly to fulfill that desire. Like, from the works of Metropolitan Theophan the Recluse, Christian churches and the world would then have been much richer with his theological and other scientific works and writings. (Bishop Theophan resigned from the Metropolitan-ship of the vast Vladimir region and the Rector-ship of the prestigious St. Peter’s Burg Seminary, and spent 27 years in a

www.malankaraorthodox.tv

cell and produced valuable 1000 Theological works). But, Gregorios Thirumeni's Christian habit was focused more in social activities rather than in monastic isolation. He was more interested in practicing Socialist humanism, which he thought was the ideology that could bring us nearer to a just society. Perhaps that may be the reason why he found more humanity in the people like C. Achutha Menon and EMS Namboothirippad.

But Gregorios Thirumeni is the product of the Indian Orthodox church, and he was representing the present Church on various forums. On many occasions he received me in Pazhaya Seminary when I returned from my retreats at Kurisumala Ashram under the guidance of Rev. Francis Acharya. He arranged my stay at the Seminary and enthusiastically asked questions about my meditations and night vigil experiences etc. that I took in from the Ashram. I could only answer: "Peace"! One night, I listened to few of his problems till 3.00am, including those concerning church issues. I told him at one stage: "Thirumeni, I think, I cannot help you". He had a good laugh and said, "you have already helped me with your patient listening." Why he wanted to share all those important matters to this theologically illiterate man, who was sitting in front of him as a student, that too with the freedom that he had granted to me? Even now, I don't know it fully. During another private dinner at Delhi, I inquired: If Jesus Christ is the founder of the Church, why can't you leave the problems to Jesus Christ? He said: "I feel isolated and nobody in the church understands that" (Why did he want to walk in front of Jesus Christ? This remark was occasionally used by Mother Teresa, to stop her fire brand, enthusiastic volunteers, from jumping into certain impractical events).

In 1993, we conducted the World Religious concord at Rishikesh. He wrote me later that it was a super success event! During one of the early morning private sessions that we two had throughout our stay in the Vanaprasth Ashram, I told him to thank his church members and volunteers for supporting the event. He magnanimously acknowledged in public the leading role his church members who were a little bit unhappy on what was happening, and thought that they were not properly recognized. They even thought the agenda was a Hindu Agenda.

www.malankaraorthodox.tv

He always wanted to keep the identity of the Orthodox Church. In many circles, he was called a red bishop, a politician. At the same time no one should forget the role of his church by acknowledging him and making him a Priest, appointing him in the WCC, entrusting him the Principal-ship of the Orthodox Seminary and then finally anointing him as a Bishop etc. He was given the six foot land, together with the tombs of other senior Bishops, at the Seminary chapel itself, honoring his last will. Almost all his works are being published. There is an Award in his name, given to outstanding personalities, in Delhi. The first award was given to his friend, Dalai Lama. All these activities are supported by his church and his disciples. But with all respect to him, I doubt very much, whether he could have prevented the current split in his church!

Once I thought if this great self-made-person was born in Europe or America or in a Catholic Church, what would have been his position in the world! Of course, it is a matter of debate. I had the proud privilege for watching him in Moscow, sitting on the moderator’s chair of a top secret discussion held between the Nuclear Scientists of both USA and Soviet Union sometime in 1985. It was one of the glorious contributions towards world peace, using his position in the WCC.

Swamy Vivekanandan was allowed to make a 5 minute speech at the world Religious conference in Chicago in 1893, which he made a historical one by the extended time. The same conference after a century was inaugurated by Gregorios Thirumeni. There are several other such unassuming roles he played in several world events.

So, he was a great lamp, lit by Jesus Christ! But that bright lamp didn’t always have a proper stand. But a day would come when true Theologians in all religions would find his greatness. Like that of the 4th century Gregory of Nyssa, it need not happen in this century. This evaluation will continue, somehow somewhere, on his role in the Church, the body of Christ, its life, mission and charity. There will be so many vicks lit for him, not necessarily by his church members!

Let me give an example. Last month, during my short trip to India, when I met Justice V.R.Krishna Iyer at his residence in Ernakulam, he was remembering Gregorios Thirumeni. He reflected: “There is an absence of genuine persons in every sphere of our life. What a

www.malankaraorthodox.tv

loss to Christianity and to the country and to the world itself!" When I took Thirumeni for the first time to Justice Iyer's official residence in Delhi, while he was the Judge in the Supreme Court, sometime in 1976, the judge didn't give any importance to Thirumeni. He didn't even take his feet from the tea-poy and was looking at me and started talking. When I introduced him and when the discussions started, Justice Iyer asked about a book on his favorite theme, life after life. Thirumeni patiently explained the content of the book and its theme and then asked a question, whether he heard of a book Life before life! This discussion went on for hours and finally Thirumeni became his teacher. While in the car on the drive back home, Thirumeni expressed his opinion about the meeting: "I thought he was a tiger, but he seemed to be like a child!"

Gregorios Thirumeni was admired by many only from a distance, especially from his church. He was a fire to many who went near to him. Many people, even Priests and Bishops asked me how I could keep a friendship with him. The answer was: I got acquainted with him not through his church!

I would have heard the following quote of Vaclav Havel, from Gregorios Thirumeni first, if he was alive: "The salvation of this human world lies nowhere else than in the human heart, in the human power to reflect, in human modesty, and in human responsibility. Without a global revolution in the sphere of human copiousness, nothing will change for the better"

About the present crisis in the Church, I have shuttled between Damascus and Kottayam several times to explore the possibilities for a peace formula. I found it is impossible at the present set up. One has to accept the reality! There is no administrative unity possible between the two Orthodox Church factions. The latest trend in the world is that the Christian churches are withering away! Our Orthodox Church has been divided almost like the division of the Communist party in India, forty years back. Still, many people are there in both the sides, who cannot understand why they should stand as separate political parties and fight for the cause of poor and needy together, if their goals are genuine. When the leadership and the members became corrupt, the division was inevitable. The ideology was left behind. They didn't speak of any Spiritual reasons for the division, as their ideology was based on dialectical materialism. But how can the two

www.malankaraorthodox.tv

factions of the Christian Church founded by Jesus Christ and supposed to be governed by the Holy Spirit, fight in the street? Either they are not feeling as the part of the body of Christ or there is no Holy Spirit in the Church!

Apostle St. Paul says in his letter to Corinthians: "..there must be divisions among you so that the ones who are in the right may be clearly seen." While we are all waiting to see the right ones, Apostle appeals to all of us: "By the authority of our Lord Jesus Christ I appeal to all of you, my brothers, to agree in what you say, so that there will be no divisions among you. Be completely united, with only one thought and one purpose."

St. Ephraim the Syrian, representing the pure Christianity, made his prayer almost 1700 years ago: "O Lord and Master of my life! Grant not unto me a spirit of idleness, of discouragement, of lust of power, and of vain speaking! But bestow upon me, Your servant, the spirit of chastity, of meekness, of patience and of love! Yes, O Lord and King, grant that I may perceive my own transgressions, and judge not my brother!"

Let not our faith divided! Let not our hope faded! Let not our love diminished!

We need healthy discussion. No doubt. Dr. Paulos Mar Gregorios told me once "It is easy for me to cooperate with different religious leadership for inter-religious dialogues than dealing with different sections of Christian Churches and believers." He told me ever since the church was formed, there were difference of opinions. We can see that even St. Paul criticizes St. Peter in our Bible. Does it mean that St. Paul didn't respect St. Peter? No! If we learn the history of the formation of the Christian Creed (Symbol of our Faith), you can see how much differences of opinion the Christians had. Now we have almost 1/3rd population of Christians. Out of this, Rev. Billy Graham claims that he had converted 160 Million people to Christianity. It is a great number for an individual. No doubt, he has got a special place in the Christian church history. But when you calculate the total number of Christianslived after the formation of the mother church in Israel, and when youcalculate the percentage of that with the existing 2000 Million Christians in the world, you can see that there were greater people than Rev. Billy Graham who worked silently

www.malankaraorthodox.tv

and formed Churches in different parts of the world and prescribed an Order to maintain the faith, facing all bitter and deadly tests.

What we need is healthy criticisms with full respect and understanding of the other person or the Church he represents and mostly with Christian love. Here is where Dr. Paulos Mar Gregorios's greatest contribution lies. Nobody in the world had ever done such an attempt to bring all the Christians together than him. He was disappointed on many occasions, but he was praying and every day working in that direction. Many occasions, his intellectual deliberations were not accepted even by his own Church. He taught the politicians that they should learn from the Enlightenment liberalism, Imperialist pragmatism, and Socialist humanism, while avoiding the downside of these philosophies. Well, it is only with collaboration and interaction with other Churches alone one can attempt to make differences bring down, in his own heart. The basic law should be love of Jesus!

Well, one should not underestimate the influence of the geographical contemplative traditions. Pope Paul VI said: "The Non-Christian religions carry within them the echo of thousands of years of searching for God.

They have taught generations of people how to pray. They are all impregnated by innumerable Seeds of the World and can constitute a true preparation for the Gospel...In the mind of Lord the Church is Universal by vocation and mission; but when she puts down her roots in a variety of cultural, social and human terrains, she takes on different external expressions in each part of the world..." We have lot of things to learn from here.

So, till the end of our life we have to search for the truth. That is how the Creator molded us in this world! We need the Protestants fervor, Catholic monastic discipline and Orthodox celebrations in our personal Christian faith. Yet it is not complete. Centuries before Christ, the Spirit made a certain section of people to pray: "From untruth lead me to the truth. From darkness lead me to light. From death lad me to immortality". We need to form such groups who can write such prayers. May the good God bless all of you and continue a healthy discussions, because I am also learning from all of you! Each one of you have unique talents and it is important to our Lord!

www.malankaraorthodox.tv